

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

1-2. Fejezet

Pál, Krisztus Jézus szolgája, elhívott apostol, akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát

25 évvel azelőtt, hogy Pál megírta volna ezt a levelét a rómaiakhoz, útban volt Damaszkusz felé, hogy az ottani keresztényeket bebörtönözze. Dél körül hirtelen egy hatalmas fényesség vakította el, és az Úr azt kérdezte tőle: 'Saul, miért üldözöl engem?' Pál így válaszolt: 'Ki vagy Te, Uram, hogy szolgálhassalak?'

25 évvel később pedig azt írja magáról, hogy Pál, Krisztus Jézus szolgája. Amikor a fillippi gyülekezetnek írt ugyanerről az eseményről, azt írta ... *azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélem a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.*

Pálnak a 25 évvel azelőtti elkötelezettsége továbbra is érvényben volt.

Sokan vannak, akik múltbéli tapasztalatokról beszélnek, de ezeket nem alakították jelenlegi kapcsolattá, így azok semmissé válnak. Csak abban az esetben érnek valamit, ha jelenleg Krisztussal való kapcsolatunkat erősítik.

Pál még az Apostolok Cselekedeteiben mondta, hogy Macedónia, Korinthus és Jeruzsálem után Rómába kell menjen. Ezt a levelet Korinthusból írta a római gyülekezetnek, még mielőtt elindult volna Jeruzsálembe, és 2 év múlva végül maga is megérkezett Rómába.

Pál, Krisztus Jézus szolgája, elhívott apostol...

A Biblia azt mondja, hogy legyünk biztosak az elhívásunkban.

Ugyanakkor hibás az az elképzelés, hogy az elhívásokat úgy osztályozzuk, hogy vannak fontosabb és kevésbé fontosabb elhívások.

Nem tudom, hogy mi Isten elhívása számotokra, de fontos, hogy megértsük, hogy nem lehetünk többek, mint amire Ő elhívott.

Gyakran azért kerülünk bajba, mert többet akarunk csinálni annál, mint amire Isten elhívott minket.

Isten Pált apostolnak hívta el, és így Pál egy apostol kellett legyen. Ha azt mondta volna, hogy Pál, elhívott sátoresztítő, akkor Pál sátoresztítő kellett volna legyen. Istennek csak azért tartozunk felelősséggel, amire Ő elhívott. Gyakran olyan feladatokat veszünk a nyakunkba, amit Isten nem szánt nekünk, azért mert nagyon vágyunk szolgálni Isten felé egyre nagyobb dolgokkal. És ez sokszor pusztuláshoz vezet.

Én is megpróbáltam olyasmiket csinálni, amire Isten nem hívott el, és mindig katasztrófával végződött a dolog. Néha ambícióink, vágyaink Isten elhívásánál nagyobbak lehetnek.

*amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért.
Az ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott,*

Dávid elment Nátán prófétához és azt mondta, hogy szeretne egy házat építeni az Úrnak, mert ő ebben a gyönyörű palotában él, és Isten még mindig csak abban a sátorban lakik. Szeretne Istennek építeni, egy olyan épületet, amely a legdicsőbb az egész világon.

Nátán azt mondta, hogy 'ez nagyszerű, Dávid, tedd azt, ami a szíved vágya'.

De azon az estén az Úr azt mondta Nátánnak, hogy túl gyorsan beszélt az Ő nevében és vissza kell menjen Dávidhoz, hogy megmondja neki, hogy Dávid nem fog tudni az Úrnak házat építeni a sok vérrel beszennyezett keze miatt. 'Dávid egy harcos, nem hagyhatom, hogy házat építsen Nekem', mondta Isten. 'És Nátán, mondd meg azt is Dávidnak, hogy Én fogom az ő házat felépíteni, és mindig az ő utódai fognak a trónon ülni'.

Dávid azonnal megértette, hogy a Messiás az ő utódai közül fog eljönni, és ez túl nagy öröm volt számára. Elment és így szólt az Úrhoz: 'Ó, Istenem, a juhok mellől hoztál el, és engem, egy senkit, és királlyá tettél a néped felett. Oly sokkal áldottál meg, és most az elkövetkező időkről beszélsz! Mit is mondhatnék Neked, Uram?' Így Dávid csak ott állt csendesen Isten előtt, és Isten kegyelme betöltötte a szívét.

Voltál-e már te is ebben a helyzetben amikor annyira eltöltött Isten kegyelme, hogy alig tudtál megszólalni? Hisz mit is mondhatunk, amikor tudatába kerülünk annak, hogy Isten milyen hatalmas módon önti ránk áldásait?

Az Evangéliumokban, amikor Jézus származásáról írnak, annak ellenére, hogy a Lukács és a Máté által leírt családfa különbözik egymástól, mindkettő Dávidhoz vezet vissza, de két különböző ágon. A Máté által ismertett családfa Dávidtól Salamonon keresztül vezet el József, aki az emberek szerint Jézus apja volt. Viszont amikor a Salamontól elinduló családfában Jekonjáshoz érünk, tudjuk, hogy Isten megátkozta őt Jeremiás 22. fejezete utolsó versei szerint:

Ország, ország, ország! Hallgass az ÚR szavára!

Így szól az ÚR: Úgy tartsátok számon ezt az embert, mintha gyermektelen volna, olyan emberként, akinek sikertelen az élete. Mert egyetlen ivadéknak sem sikerül Dávid trónjára ülnie, vagy valaha is uralkodnia Júdában.

Tehát, ha Jézus József fia lett volna, akkor nem ülhetett volna a trónon.

Lukács egy másik családfát ír le, Máriajét, és ő egy másik vonalon ér vissza Dávidhoz, Nátánon, Dávid másik fián keresztül. Jézus tehát, Márián keresztül, Dávid utódja és így a trón örököse.

...a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult. Ez a Jézus Krisztus a mi Urunk, aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet: akik közé tartoztok ti is, mint Jézus Krisztus elhívottai. Mindazoknak Rómában, akik az Isten szerettei, akiket ő elhívott és megszentelt: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Szeretem személyessé tenni az Írást, behelyettesítve Róma helyett azt a helyet ahol mi magunk lakunk, mert minden szava vonatkozik ránk is, kivéve a Róma szót. Isten minket is elhívott és megszentelt. Pál ezen levele Isten szentjeinek szól, az egyháznak.

A kegyelem és békesség mindig együtt járnak az Új Testamentumban és mindig ebben a sorrendben. De vajon miért ez a sorrend?

Mert nem ismerhetjük meg Isten békéjét addig, amíg nem éltük át Isten kegyelmét. Évek teltek el az én keresztény életemben úgy, hogy nem volt bennem Isten békéje. Békességben voltam Istennel, amit Jézus keresztje adott meg számomra, de nem volt meg bennem Isten békessége, mert a saját cselekedeteimben bíztam arra vonatkozóan, hogy az Isten előtti megigazulást elérjem. Egészen addig, amíg mindezt a saját erőmből akartam elérni, folyamatos küzdelem volt a keresztény megtapasztalásom. Mindig egy kicsit jobb akartam lenni, mindig ígérettem, hogy jobbá fogok változni. Csak amikor megértettem, hogy mit jelent Isten kegyelme, akkor találtam meg a békességet is.

Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van.

Mert tanúm az Isten, akinek teljes lelkemmel szolgálok az ő Fia evangéliumával, hogy szüntelenül megemlékezem rólatok, és szüntelenül kérem imádságaimban, hogy Isten akaratából egyszer már el tudjak menni hozzátok.

Nagyon érdekes, hogy Istent hívja Pál tanúként arra, hogy tanusítsa imáit a rómaiakért. Jézus azt mondta, hogy menj be a belső szobádba, csukd be az ajtót, és titokban imádkozz Atyádhoz, aki meglát a rejtekedben, de nyíltan fog megjutalmazni. Tehát ne csináljatok nagyközönség előtti előadást az imádságaitokból.

Ne felejtsük el, hogy Pál Korinthusban van e levél írásakor és indul Jeruzsálem felé. Nem tudhatja, hogy mi vár majd ott rá, csak azt tudja, hogy bárhová is megy, azért imádkozik, hogy eljuthasson Rómába is Isten akaratából.

Később, amikor jeruzsálemi fogságában elbátortalanodva és legyőzve ül, azt mondja az Úr neki, hogy vidulj fel, Pál, mert amint tanúskodtál rólam Jeruzsálemben, ugyanúgy kell majd tanúskodnod rólam Rómában is.

Tehát kívánsága szerint később Isten akaratából eljutott Rómába, annak ellenére, hogy útközben hajótörést szenvedett. Viszont ennek köszönhetően Málta szigetén Publicius is megismerte az Urat általa, és nagyon sok máltai is befogadta Jézust.

Mert szeretnék látni benneteket, hogy megerősítésekre valamilyen lelki ajándékot adjak nektek

Pál vágya nem az volt, hogy turistaként megnézze a Colisseumot, a Forumot és a lenyűgöző római épületeket, hanem az volt a szívében, hogy olyan lelki ajándékot oszthasson meg velük, amely megalapozhatja az ottani gyülekezetet.

vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a tietek és az enyém által

És ez így van, mert nem lehet úgy szolgálni másoknak, hogy közben saját magunknak ne szolgáltunk. Nem lehet úgy adni, hogy közben ne kapnánk, mert a szolgálatnak mindig kölcsönös előnye van.

Szeretném, testvéreim, ha tudnátok: sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, de mindeddig megakadályoztattam abban, hogy közöttetek is legyen munkámnak valami gyümölcse, ahogy a többi nép között is volt. Görögöknek és barbároknak, bölcsseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok.

Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.

Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidóknak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”

Jézus Krisztus evangéliumában Isten igazsága van kinyilatkoztatva, mert még Isten maga sem bocsájthatta meg bűneinket igazságtalan módon. Egy bíró nem tehet teljesen semmissé egy bűnös elleni keresetet, mert az nem igazságos. Isten tehát nem mondhatja igazságosan, hogy megbocsátom a bűneiteket. Kell egy igazságalapnak lenni, ahhoz, hogy Ő megbocsájthasson, mert Isten igazságos. És ez az igazságalap a Jézus Krisztus evangéliuma.

Isten a bűnösöket halálra ítélte. Az egyetlen igazságos ítélet így az, hogy a bűnöst kivégezzék. Isten egy igazságos alapot teremtett azáltal, hogy Jézus Krisztus helyettesített minket, átvette bűneinket és meghalt helyettünk. Ezért bocsájthat meg nekünk Isten.

Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot

Mi a különbség a hitetlenség és a gonoszság között? Emlékeztek, amikor Mózes lejött a Sínai-hegyről két kőtábla volt nála a Tízparancsolattal. Az egyik táblán az első négy parancsolat volt, amely az embernek az Istennel való kapcsolatáról szólt: Ne legyen más istened rajtam kívül, ne imádj idegen isteneket, Isten nevét hiába ne használd, emlékezz meg a nyugalom napjáról. Ezeknek a törvényeknek a megszegése hibás kapcsolatot eredményezhet Istennel. Ez a hitetlenség.

A második kőtábla az emberek egymás közti kapcsolatairól rendelkezett. Ha ezek közül megszegték bármelyiket, azt jelentette, hogy nem azt az életet élték, amit Isten az igazaknak előírt, és ez gonoszságnak számított.

...azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot

Nem elég csak megismerni az Igét. Jakab azt írja, hogy legyetek az Ige cselekvői, mert ha csak hallgatójátok, akkor önmagatokat csapjátok be ezzel. Sokan manapság is ezt teszik, mert hallották és ismerik az Igét, tudják, hogy Isten mit vár el, tehát birtokukban van az igazság, de mindezt sajnos nem alkalmazzák.

Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra.

Bekerült tehát a tudatunkba, hogy mi a jó és mi a rossz, mert Isten beleírta ezt a szívünkbe.

Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.

Isten a természetén keresztül szól minden emberhez, tehát a természetet látva tisztában vagyok azzal, hogy Isten létezik. Csak az ostoba mondja a szívében, hogy nincs Isten.

*Ennélfogva nincs mentségük,
hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként*

Hogyan teszem ezt a saját életemben? Nem dicsőítem Istent, amikor Istennel vitatkozom, mert a vitámon keresztül igazából azt mondom, hogy én jobban tudom mint Isten, hogy mi a jó számomra, és magamat emelem isteni pozícióba. Akkor sem dicsőítem Őt, amikor elvárásaim vannak Vele szemben, vagy amikor ragaszkodom az imáimban, hogy Isten bizonyos dolgokat csak egy általam meghatározott módon oldjon meg.

Igen sok mai evangelizáló hirdeti ezeket a tanokat, és a tanításaik legnagyobb része istentelen, mert az embert emelik abba a pozícióba ahol Isten van, és Isten maga lesz a szolga.

Egy igen nagy gyülekezet pásztorja által írt könyvben olvastam nemrég, hogy ő nagyon szeretett volna egy biciklit és el is kezdett imádkozni érte. Miután hónapokig imádkozott ezért a bicikliért, és nem kapta meg, megharagudott Istenre. Azt mondta Istennek, hogy hogyan taníthatom most én az embereket arra, hogy imádkozzanak, miután én hónapokig imádkoztam ezért, és nem adta meg nekem. Azt írja a könyvében, hogy Isten azt válaszolta, hogy nem mondtad meg, hogy milyen típusú biciklit akarsz.

Szerintem ez nem Isten dicsőítése. Milyen Istent szolgálok, aki nem tudja, hogy milyen bicikli a legjobb nekem, arra várva, hogy én mondjam meg neki a típuszámot? Én visszautasítom ezt a fajta Istenről történő gondolkodást. Ő nem egy üvegbe zárt szellem, aki arra vár, hogy az én óhajaimat teljesítse. Amikor így kezelem Istent, akkor ez nem válik az Ő dicsőítésévé.

Péter azt mondja, hogy ha bárki közülünk Isten akaratának megfelelően szenved, csak bízzuk Őrá a lelkünket, mert Ő a mi hűséges Teremtőnk. Megfigyelésem szerint a teljes elkötelezettség a legnagyobb nyugalom, amit megismerhettem, mert nincs tele az agyam azokkal a dolgokkal, amit Isten számomra meg kell tegyen. Mivel lekötelezett vagyok Isten iránt, bármit is csinál, azt elfogadom, és megpihenhetek Őbenne.

Ha egy új házat akarunk megvenni, és már megtettük az ajánlatunkat, de még nem tudjuk, hogy meg fogjuk-e kapni azt a házat, vagy sem; akkor én nem azért imádkozom, hogy megkapjuk, sem azért, hogy ne kapjuk meg, hanem csak azért imádkozom, hogy 'Istenem, legyen meg a Te akaratod. Akár azt akarod, hogy a miénk legyen, akár azt, hogy nem, így is, úgy is jó'. De ha abban élnék, hogy muszáj, hogy meg legyen, 'Istenem nekünk kell ezt adjad', akkor én ülök a volánnál, és rendelkezem arról, hogy mit kell Istennek tennie. És ebbe a csapdába nagyon könnyen beleesnek az emberek.

Olyan gyönyörű dolog teljes elkötelezettséggel szolgálni Istent, mert megtanuljuk, hogy elfogadjunk bármit, ami ránk vár. Soha nem zavar semmi, mert mindig azt várod, hogy zavarjanak. Azokat lehet megzavarni, akik azt tervezik, hogy zavarok nélkül éljenek az életüket. Aztán amikor megérkezik a probléma, akkor maguk alatt vannak.

Nekem munkakapcsolatom van Istennel, és ezt minden reggel megerősítem: 'Istenem, ma megzavarhatsz bármivel, amivel csak akarsz. Ha az én terveim nem egyeznek meg a tieddel, akkor szakítsd félbe az enyémet, zavarj meg és tegyél a te ösvényedre, mert a Te akaratodat szeretném megvalósítani az életemben'. A lelkem megtartását is Őrá bízom, mert Ő az én hűséges Teremtőm.

...hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett.

A természet Isten létéről és dicsőségéről, valamint az Ő hatalmáról és csodáiról beszél. De ha egy ember nem akar ragaszkodni Isten igazságához, ha nem akarja Őt Istenként dicsőíteni, hanem saját magát akarja isteni szintre emelni azzal, hogy ő a saját sorsának kovácsa, akkor amint így előítéletektől elvakítva nézi a természetet, azt látja, hogy Isten nem létezik. Ennek következtében megpróbálja a sok millió jelenséget megmagyarázni Isten nélkül, úgy mintha azok csupán természetes történések lennének.

Az ilyen emberek egyik legkedveltebb kifejezése a véletlenszerű körülmények közötti előfordulások. Ez aztán bármit meg tud magyarázni. Mi, emberek is a véletlen végtermékei vagyunk évmilliárdokon keresztül, milliárdok és milliárdok csak így véletlenszerűen.

1975-ben valahol Európában volt egy konferencia, és Carl Sagan, az akkori egyik legnagyobb koponya írt egy összefoglaló könyvet erről. A világ vezető tudósai gyűltek akkor össze, hogy meghatározzák, hogy léteznek-e olyan földönkívüli lények, akik velünk kapcsolatba akarnak lépni. A tudósok különböző munkáikat mutatták be ezzel a témával kapcsolatban, és engem az egyik ilyen munka nagyon lenyűgözött.

Az egyik tudóscsoport azzal foglalkozott, hogy meghatározza, hogy mekkora a valószínűsége annak, hogy az univerzumban, a Földön kívül élet jöhet létre. Figyelembe vették a legtöbb akadályt, amely az élet létrejöttéhez szükséges, betáplálták a számítógépbe az első sejt létrejöttéhez szükséges változókat. A számítógép arra a következtetésre jutott, hogy annak a valószínűsége, hogy ez a sejt bármikor is létre jöhetett volna egy a tíz a huszonhetedikhez (1 és 27 darab nulla utána). Ha azt feltételezzük, hogy a Föld 6 milliárd éves, az 10 a tizenhetediken másodpercnek felel meg. Ha ezek közül a másodpercek közül mindegyik 6 milliárd év alatt telne csak el, akkor jöhetne létre ez az első sejt. Aztán létre kellene hozni 2 sejtet ugyanott és így tovább.

A tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy nincsenek földönkívüli lények, mert lehetetlen, hogy az élet bárhol máshol létrejöhetett volna az univerzumban a sejt kialakulásának bonyolultsága miatt. Az élet a Földön kívül lehetetlen, tehát kár volt az egész konferenciáért.

Ezt a tézist nagy érdeklődéssel olvastam, csak azt nem értettem, hogy miért nem léptek egyet tovább, és miért nem jelentették ki, hogy ha esélytelen az élet kialakulása bárhol az univerzumban, akkor miért nem igaz ez a Föld esetében is. Mert ez így van; mindennek a véletlenszerű kialakulása lehetetlen, mert minket teremtettek.

De azok az emberek, akik azzal az előfeltételezéssel indulnak, hogy Isten nem létezik, megpróbálják megmagyarázni az életet Isten nélkül, és így mindenféle ostoba feltételezésbe bocsátkoznak.

Gondolkoztál már azon valaha, hogy mi módon tudsz járni?

Egyszer volt, hol nem volt évmilliárdokkal ezelőtt, amikor a Földet még időelőtti anyag fedte be, és ez a sejt kialakult ebben a kukacszerű teremtményben, amely az anyagból és a vízből jött ki a földre, átfordult a hátára ebben az idegen környezetben megkarcolta magát a korall sziklákon és az a karcolás megkeményedett és elkezdett lábbá fejlődni. És évmilliók múlva, amikor a második lába is kifejlődött, akkor tudott járni és ülni is. És ez csak egy, a sok furcsa, lábak kialakulására adott magyarázatok közül.

Igy egyet kell értek Pállal:

Akik azt állították magukról, hogy bölcsek, azok bolonddá lettek,

Az univerzum megértése Isten nélkül, csak akkor lehetséges, ha mindenféle alaptalan teóriát gyártanak, hogy megmagyarázzák a megmagyarázhatatlant, és mindezt tudományos felfedezésnek titulálják. Valójában az egész nem egyéb egy ostoba magamutogatásnál.

és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével.

Emberi szintre alacsonyították le Isten dicsőségét. Amint megvizsgáljuk az ókori emberek imádatának tárgyait, láthatjuk azt a sok groteszk szüleményt, amit az istenségek képviselőit fabrikáltak az emberek, és így megérthetjük, hogy miről is beszél itt Pál.

Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét.

Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen.

Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket.

Emlékszem, amikor kb. 12 éves kislány voltam, a fiúk az egészséggel kapcsolatos folyóiratokat forgatták, és az volt a pornográfia maximuma, amikor az amerikai nudizmussal kapcsolatos cikkeket olvasták. De ahhoz, hogy egyáltalán ehhez is hozzájuthassál, igen jó kapcsolatokra volt szükséged.

Látható, hogy az én életem rövid ideje alatt milyen mélyre süllyedtünk, mert most bármely ABC-be bemehetsz, és olyan magazinokat hozhatsz ki, amelyek a legnyíltabb képeket tartalmazzák, és azzal a céllal gyártják ezeket, hogy felkeltsék és fokozzák a test kívánságait. Észre kell vennünk, hogy mindez annak a következtében történik, hogy Isten kiszolgáltatja az embereket az ő vágyaiknak.

Az a morális süllyedés, amely a mai társadalmat jellemzi párhuzamos az evolúció tanításaival, Isten létezésének tagadásával, az univerzum Isten nélküli megértésére tett kísérletekkel, és azzal, hogy az ember teljesen megpróbálja

kiúzni saját tudatából Istent. Így Isten kiszolgáltatja az embert saját tisztátalansága uralmának.

Isten tagadásával az ember lép Isten helyébe, és a teremtményt kezdi imádni a Teremtő helyett. Irracionális szemmel nézik a természetet, és azt kezdi el isteníteni ahelyett, hogy azt dicsőítsék, aki a természetet alkotta. A racionális gondolkodás szerint Isten teremtette a természetet, és annak minden eleme Istenről beszél.

Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatva ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessé, ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfiakkal fajtalankodtak, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban. És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatva őket az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik.

Az ember lealacsonyodása egy lefele ívelő spirál.

Vajon megfigyelhető ez a mai világban is?

Pontosan ezeket a dolgokat láthatjuk ma is, amiről Pál beszél. Láthatjuk, hogy amint az ember megpróbálta kipusztítani Istent és az Isten-tudatot az életéből, az iskoláiból, ennek elkerülhetetlen következményként egyre mélyebbre süllyed az erkölcstelenségben.

Ezért tele vannak mindenféle hamissággal, gonosszággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal; besúgók, rágalmazók, istengyűlölők, gögősek, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek, kíméletlenek, szőszegők, szeretetlenek és irgalmatlanok. Ők ugyan megismerték Istennek azt az elhatározását, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nem csak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket művelnek.

Úgy hangzik, mint a reggeli napilapok hasábjai; ezzel vagyunk körülvéve. Mindezeket láthatjuk a mai társadalmunkban.

Szereted a szappan operákat? Szereted nézni a krimiket? Szereted azokat a filmeket, amelyek csak felnőtteknek valók? És ha ezeket szereted nézni, nem értesz-e egyet azzal, ami ezekben folyik?

Ha öntelt vagy, akkor nagyon gyorsan arra a következtetésre juthatsz, hogy én nem vagyok álnok, soha nem öltem meg senkit, soha nem tettem ezt vagy azt. Pál itt azt mondja, hogy nemcsak maguk cselekszik ezeket, hanem egyetértenek azokkal, akik ilyeneket tesznek. Ez arra is vonatkozik, aki szeret ezekről olvasni, szereti ezeket nézni.

Vajon ezek olyan dolgok, amiket én magam nem csinállok, de izgalomba jövök akkor, ha valaki más teszi ezt? Legyetek óvatosak!

Istenem segíts minket, mert minden oldalról a Sátán támadása bombáz. Megpróbálnak mindenbe belerángatni, ami érdekes, lenyűgöző, és azt is mondhatjuk, hogy minket csak azért érdekel, mert ez az élet. De ezzel csak magyarázkodsz, hogy élvezhesd és nézhesd, hogy ezek az emberek hogyan játszódnak a kisdudájukkal.

Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, miközben ítélkezel!

Nagyon óvatosak kell legyünk az ítélkezéssel, mert ha én képes vagyok arra, hogy másokat ítélgessek, akkor magamat is elítélem, hiszen tudom, hogy ez rossz, és ha én magam is ezt teszem, akkor duplán követem el a rosszat. Elképesztő, hogy a másik ember bűne milyen hajmeresztőnek látszik, de milyen zseniális magyarázatokat tudunk adni saját hasonló cselekedeteinkre.

Azt pedig tudjuk, hogy az Isten ítélete igazságosan sújtja azokat, akik ilyeneket cselekszenek.

Azt gondold, te ember, aki ítélkezel azok felett, akik ilyeneket tesznek, holott magad is ugyanazokat cselekszed, hogy akkor te megmenekülsz az Isten ítéletétől?

Az 1 Korinthus 5-ben Pál azt mondja, hogy mindnyájunknak meg kell jelenni Krisztus ítélőszéke előtt, hogy megkapjuk a testünkre vonatkozó ítéletet. Vajon azt gondold, hogy neked valami speciális védettséged van Isten ítéletével szemben, és meg tudsz attól menekülni? Vagy félreértelmezed az Isten jóságának gazdagságát, és kicsúfolod az Ő türelmét?

Sok ember elköveti azt a hibát, hogy félreértelmezi Isten hosszantartó türelmét. Isten nagyon türelmes és nem súlyt le azonnal, hogy végezzen velünk amikor rosszat cselekszünk. Sokszor nem is értem, hogy miért oly türelmes a gonoszokkal; én már helyében régen elpusztítottam volna néhányukat.

De amikor saját magamra gondolok, akkor türelmet kérek Tőle, mert 'átalakulásban vagyok, Uram, és remélem, hogy nemsokára sikerül győzedelmeskedni'. Néha Istennek ezt a türelmét rosszul értelmeztem beleegyezésnek gondolom, vagy lehet, hogy ez a dolog nem is számít Neki. Sokszor emberek elvakulnak, és azt gondolják, hogy annyira áldott az életük, hogy igazán az nem is lehet bűn amit csinálnak. De ez nem így van.

Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz? Te azonban kemény szívvvel és megtérés nélkül gyűjtesz magadnak haragot a harag napjára, amikor az Isten nyilvánvalóvá teszi, hogy igazságosan ítél.

Olyan, mintha egy gát visszatartaná Isten haragját, és egyre többet és többet gyűjtesz belőle, amint folytatod a bűnös és hitetlen életedet. Egy napon a gátat felemelik, és az ítélet árja fog majd elsodorni.

A föld, amelyen most élünk már-már megérett az ítéltre. Amint a mai világra és a jelenlegi eseményekre tekintek, azon gondolkodom, hogy vajon meddig tud még Isten várni ítélet nélkül. A Biblia szerint Isten hosszú időt várt Noé bárkája előtt is, de az ítélet végül megérkezett. Isten ítélete ismét jönni fog.

Mert mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni:

*azoknak, akik állhatatosan jót cselekedve töreksenek dicsőségre, megbecsülésre, és halhatatlanságra, örök életet ad;
azoknak pedig, akik viszálykodók, akik ellenállnak az igazságnak, és a hamisságot követik, haraggal és bosszúállással fizet majd.*

Győtrelem és szorongás lesz a része minden ember lelkének, aki a rosszat cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is;

viszont dicsőség, tisztelet és békesség jut majd osztályrészül mindenkinek, aki a jót cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is!

Mert Isten nem személyválogató.

Akik ugyanis törvény ismerete nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azok a törvény alapján kapják meg majd az ítéletet.

Tehát azokat a pogányokat, akik nem ismerik a törvényt, a szívükben levő törvény, azaz a lelkiismeretük alapján fogja Isten megítélni. Azok a zsidók pedig, akik ismerik a törvényt, annak alapján ítéltetnek majd meg.

Hiszen nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazíttatni.

Mert amikor a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, természetes eszük szerint cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmaguknak szabnak törvényt.

Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívükbe. Erről lelkiismeretük és egymást vádló vagy éppen védő gondolataik együtt tanúskodnak majd,

azon a napon, amelyen megítéli Isten az emberek rejtett gondolatait az én evangéliumom szerint Krisztus Jézus által.

Aztán Pál a zsidókhöz szólva, ezt írja:

Ha pedig te zsidónak nevezed magadat, aki a törvényre hagyatkozol, és az Istennel dicsekszel,

és ismered az ő akaratát, és meg tudod ítélni, mi a helyes, mert megtanultad a törvényből;

és meg vagy győződve arról is, hogy te a vakok vezetője vagy, meg a sötétben járók világossága,

az oktalanok nevelője, és a kiskorúak tanítója, mivel tied a törvényben az ismeret és az igazság teljessége:

ha tehát mást tanítasz, magadat nem tanítod? Aki hirdeted, hogy ne lopj, lopsz?

Aki azt mondod, hogy ne paráználkoddj, paráználkods? Aki utálod a bálványokat, templomrabló vagy?

Aki a törvénnyel dicsekszel, a törvény megszegésével gyalázod az Istent?

Pál itt a zsidók azon elképzeléséről ír, amely szerint ők lelkiileg felsőbbrendűek a többi emberhez képest. Isten a zsidók számára nyilatkoztatta ki magát, velük ismertette a törvényeket, hogy vezessék a világtalant, hogy legyenek a világ világossága. Pál viszont azt kérdezi tőlük, hogy amikor tanítjátok a többieket, akkor ti magatok nem hallgatjátok meg saját tanításaitokat, nem tanultok saját magatoktól?

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy ha az ő igazságuk nem haladja meg az írástudókét és a farizeusokét, akkor nem léphetnek be a menyországba. Amint ezt a kijelentését magyarázta, rámutatott arra, hogy az írástudók és a farizeusok igazsága teljesen a törvény külsőségeinek megtartására korlátozódott, belül pedig megszegtek a törvényt. A törvény azt mondja, hogy ne ölj, de te annyira utálod azt az embert, hogy legszívesebben megölnéd. Jézus szerint bűnös vagy, mert megszegted a „Ne ölj” paragrafust.

„Ne paráználkoddj”, de mégis olyan nagy testi vágy és epekedés van benned azért a lányért. Isten azt mondja, hogy paráználkoddtál a szívedben, mert a törvénynek lelki alapja van.

Pál itt mutat rá arra, hogy a zsidók, hogyan szegik meg ezeket a törvényeket. Mi magunk is ebben a cipőben járunk, ha bármi van az életünkben, ami fontosabb Istennél: akár olyan cél, ambíció, vagy vágy, ami meghaladja az Isten iránti szeretetünket.

Bizony „miattatok káromolják az Isten nevét a pogányok között”, úgy amint meg van írva.

A körülmetélkedés valóban használ, ha megtartod a törvényt; de ha törvénszegő vagy, akkor körülmetéltséged körülmetéletlenségé lett.

A körülmetélkedés egy lelki szimbólum. A testdarab levágása azt jelentette, hogy nem a testem szerint, hanem a Lélek szerint fogok élni. Az emberek viszont elvégezték a dolog testi részét, és nem használták a lelki alkalmazását. Testileg ugyan körülmetélkedtek, de lelki értelemben a test vezette őket.

Pál azt mondja, hogy nem érdekel a fizikai körülmetélkedések, mert ha még mindig test szerint éltek, akkor a fizikai körülmetélkedés értelmetlen. Nem a testi körülmetélkedés számít Isten előtt, hanem a szív körülmetéltsége.

Ugyanúgy a keresztények esetében a vízbe való bemerítkezés a régi, testi élet halálát szimbolizálja, és a vízből való kijövetel az új, feltámadott Krisztusi életet jelenti.

És ha engem bemerítettek előlről, hátulról, vagy akár háromszor az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, de még mindig a testem vezeti az életemet, akkor a bemerítkezésem értelmetlen volt.

A szív megkeresztelése, a szív körülmetélése számít, semmi más. Isten azt akarja, hogy Lélek szerint éljek, hogy a szívem vágya a Lélek szerinti élet legyen.

Ha pedig a körülmetéletlen megtartja a törvény rendelkezéseit, nem tekinti-e Isten a körülmetéletlenségét körülmetéltségnek?

Ez igaz a bemerítkezésre is. Ha egy ember még nem volt fizikailag bemerítkezve, de Istennel élő kapcsolata van és Lélekben jár, akkor Isten úgy tekinti őt, mint aki már lelkileg bemerítkezett.

Nem értek egyet azokkal az emberekkel, akik olyan nagy hangsúlyt fektetnek arra, hogy az emberek bemerítkezzenek, mert szerintük csak akkor lehet üdvösségük.

Pál azt írja a korinthusi gyülekezetnek, hogy egyiketeket sem kereszteltelek meg, mert Isten nem arra hívott engem, hogy kereszteljek, hanem arra, hogy tanítsak.

Ne feledjétek, Isten a szíveteket vizsgálja: mi az amire vágytok.

Én egyetlen dologra vágyok, és ezt vizsgálom szüntelenül: Istent keresem-e folyamatosan azért, hogy állandóan közösségben éljek Vele, vagy kifizetem az adósságomat Neki vasárnap, és a hét többi napján az életemet a saját testi és világi vágyaim, céljaim és ambícióim kielégítésére szánom.

Még a származása szerint körülmetéletlen is, aki betölti a törvényt, el fog ítélni téged azért, mert az Írás és a körülmetélés ellenére törvénszegő vagy.

Mert nem az részesül dicséretben, aki külsőleg zsidó, aki testén külsőleg van körülmetélve,

hanem az részesül dicséretben - mégpedig nem emberektől, hanem Istentől -, aki belsejében zsidó, aki nem betű szerint, hanem szívében a Lélek által van körülmetélve.

Nem az emberek elismerését, hanem az Istenét kell keresnünk Lélekben járva. Nem az emberek által olyan fontosnak gondolt testi élet a fontos, hanem ami igazán éltet az a lélek élete, a szívem állapota Isten előtt.

Pál ebben a két fejezetben sikeresen érezteti velünk bűnösségünket.

A pogány világ a saját lealacsonyodásában, önelégült eszével bűnös Isten előtt, mert nemcsak megteszik ezeket a kimondhatatlan dolgokat, de élvezettel figyelik azokat, aki ezeket teszik. Ugyanakkor a zsidó is ugyanúgy bűnös, aki megítéli a pogányokat, és azt mondja, hogy 'ugye milyen szörnyű, hogy a pogányok ilyen dolgokat tesznek'. Ugyan kívülről úgy tűnik, hogy Istenhez beszél, és meg is tartja a törvényeket a kívülálló szemében, de a szívében ott lakozik a gyalázat. Megítéli mások cselekedeteit, de ő maga ugyanazt csinálja.

Az az ember is bűnös, aki soha nem hallotta a törvényt, mert Isten a törvényt a szívébe írta, és őt a törvény nélkül fogja Isten megítélni. Isten a természetben kinyilatkoztatta magát, de az emberek nem figyelnek Isten természetén keresztül üzenetére, mert nem akarják megtartani a szívükben Istent.

Igy az egész világ bűnös Isten előtt.

Isten megoldása a következő fejezetekben vár ránk, amelyekben arról olvashatunk, hogy Isten hogyan készíti el a bűnös ember útját Jézus Krisztuson keresztül az Ő dicsőséges kegyelméhez.

Pál szeret képeket festeni Isten kegyelméről, de ahhoz, hogy megértsük és élvezhessük a kegyelem ezen gyönyörű és briliáns képét, fontos, hogy előbb a kép háttérét fesse meg.

Igy hát veszi a vásznat, belemártja az ecsetet a hideg, fekete festékbe, és megfesti a háttér az első és második fejezetben, hogy aztán felfesse a vászonra Isten dicsőséges, szikrázóan lenyűgöző kegyelmét, amelyet Jézus Krisztuson keresztül nyilatkoztatott ki számunkra.

Mi Isten haragját érdemeljük bűnösségünk miatt, és Isten mégis egy dicsőséges helyet ajánl fel nekünk, ha Lélekben járunk az Ő közösségében.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

3-4. Fejezet

Pál azt mondja a zsidónak tehát, hogy a törvény maga nem igazít meg senkit, csak a törvény megtartása igazíthat meg. Tehát nem a fizikai, hanem a lelki körülmételkedés számít Isten előtt. Ebből következik viszont egy kérdés:

Mi akkor a zsidó előnye, vagy mi a körülmételés haszna?

Pál válasza:

Minden szempontból sok.

Ennek ellenére csak egy előnyt ír le, amely a legfontosabb:

Elsősorban az, hogy Isten rájuk bízta igéit.

Ez egy hatalmas nagy előny! Soha ne becsüljétek le Isten Igéjének értékét és az ebből származó előnyt! Isten nekik jelentette ki az Igét, és ezért ők nagy gondossággal és pontossággal megtartották ezt az Igét.

Ezért nagyon hálásak vagyunk nekik, mert úgy adták ezt át nekünk, ahogy Isten adta nekik: tisztán és olyan hibamentesen, amilyen egy ember által írott írás csak lehet.

Akkoriban amikor egy zsidó embert arra alkalmaztak, hogy másolja az Igét, az hatalmas megtiszteltetésnek számított. Egy szent megbízatás volt, mert Isten Igéjét nagy szentségben tartották.

Ahelyett, hogy a szöveget szavanként vagy mondatonként másolták volna, a betűket egyenként másolták le. Egyik másolta, a másik ellenőrizte a másolást. A másolatokban nem lehetett egyetlen javítás, áthúzás, vagy egyetlen változtatás sem. Ha elkövettek egy hibát, akkor az egészet előlről kellett kezdjék. Itt nem egy oldalról beszélünk, hanem egy egész pergamen tekercsről.

Például Ézsaiás próféta egész könyvét egyetlen ilyen tekercsre írták, és ha az utolsó fejezetben hibát követtek el, elszakították a tekercset, és hónapok munkáját dobták ki, mert hibátlan munkát kellett végezzenek.

Ezért volt olyan izgalmas dolog a bibliakutatók számára, amikor a Holt-tengeri tekercseket megtalálták, mert a tekercsek között megtalálták Ézsaiás próféta tekercsét is, amely 600 évvel régebbi volt bármely addig ismert teljes Ézsaiás kéziratnál. És így nagyon érdekes volt összehasonlítani az újabb másolatokat a Holt-tengeri tekercsekkel, mert időben hatalmasat ugorhattak közelebb az ézsaiási időkhöz. A lenyűgöző dolog az volt, hogy egyetlen lényeges különbség sem volt a szövegben.

Olyan hatalmas tiszteletet mutattak Isten iránt, hogy amikor leírták hogy Isten, előtte megmosták a tollaikat, a kezüket, és friss tintába mártva írták le: ELOHIM.

De mielőtt azokat a mássalhangzókat írták volna le, amelyek Isten nevét képviselték, bementek, megfürödtek, tiszta ruhát vettek, új tollat mártottak friss tintába és leírták a mássalhangzókat: YHVH. Nem voltak magánhangzók írva ide, mert azt tartották, hogy egyetlen ember sem méltó arra, hogy még csak gondolatban is kiejthesse Isten szent nevét.

Mi következik azonban ebből? Ha egyesek hűtlenné váltak, vajon az ő hűtlenségük megszünteti-e Isten hűségét?

Szó sincs róla! Sőt azt kell mondanunk: igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok, amint meg van írva: „Igaznak kell bizonyulnod beszédeidben, és győznöd kell, amikor perelnek veled.”

Pál itt az 51.-ik zsoltárból idéz, amelyben Dávid bevallja Istennek a Betsabéval elkövetett bűnét, és kegyelemért esedezik:

Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!

Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem!

Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van.

Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.

Dávid tehát kijelenti, hogy Isten ítélete igazságos. Pál pedig azt kérdezi, hogy az emberek hűtlensége megszünteti-e Isten hűségét?

Ezzel Pál rámutat arra, hogy ostoba módon az emberek néha az igazság egy részét kifordítva olyan feltevésekhez jutnak el, amit aztán emberi tudással próbálnak megmagyarázni, a következőképpen:

Isten kijelenti, hogy minden ember bűnös. Isten kegyelme bőséges a bűnösök számára. Isten szereti kimutatni kegyelmét a bűnös ember megbocsátásában.

És most következik az emberi okoskodás: Ha megyek és szándékosan elkövetem a bűnt, akkor Istennek alkalmat adok arra, hogy kimutassa irántam a kegyelmét, így Isten nem ítélné meg engem ezért. De Pál rámutat, hogy nem erről van szó, mert akkor hogyan ítélné Isten meg a világot.

Vannak olyanok, akiknek igen érdekes és figyelemreméltó bizonyágtételük van, viszont ezek hatalmas hazugságok. De milyen érdekesek ezek, és milyen sok ember izgalomba jön hallgatva ezeket a dicső bizonyágtételeket, és ezek következtében sokan meg is térnek. Az igazság az, hogy vannak krónikus hazudozók, akik a szószékre kerülnek, és érdekesebbnél érdekesebb sztorikat fabrikálnak arról, hogy Isten miként váltotta meg őket.

Például évekkel ezelőtt a mi környékünkre is eljött egy ember, és azt állította, hogy ő egy tudós, aki az űrkutatásban dolgozik, és beszélt valamiféle újonnan fejlesztett gépről, amelyet ha emberekre kapcsolnak, akkor a mutató jobbra vagy balra mozdult el. Elmondta, hogy a gépet rákötötték valami bűnözőre, aki a halálos ágyán volt, és a mutató teljesen a negatív irányba ugrott, majd rákötötték egy szentéletű emberre, és a mutató a pozitív irányban majdnem kifutott a

skálából. Elmondta, hogy Isten megjelent neki egy tűzgömbben, ott ült mellette az autóban, meg ilyenek.

Itt volt a környékünkön, sok gyülekezetbe elment és beszélt csodálatos megtéréséről, meg arról, hogy amikor látta a mutatókat a pozitív irányba kibillenni, rájött, hogy Isten valóságos és térdre borult, hogy dicsőíthesse, meg ilyenek mondott mindenütt.

Ha Isten igazsága a hazugságain keresztül bővülködött, akkor miért kellene őt elítélni, hisz lám milyen sok ember megtért a bizonyágtételei során. Vannak emberek, akik szerint a cél szentesíti az eszközt. De Pál azt mondja, hogy korántsem így van ez!

Ha pedig éppen a mi hamisságunk teszi nyilvánvalóvá Isten igazságát, akkor mit mondjunk? Emberi módon szólok: igazságtalan az Isten, hogy kiönti ránk haragját?

Szó sincs róla! Hiszen akkor hogyan ítélné meg Isten a világot?

Mert ha Isten igazsága az én hazugságom által lett nagyra az ő dicsőségére, akkor miért esem én még mindig ítélet alá, mint bűnös?

Vagy talán igaz az, amivel rágalmaznak minket, és amit állítanak némelyek? Hogy tudniillik így beszélünk: tegyük a rosszat, hogy a jó következzen belőle! Az ilyeneket méltán sújtja az ítélet!

Az emberek sokszor azt gondolják magukról, hogy valami különleges osztályba tartoznak, hogy számukra Isten kivételes toleranciát fog mutatni. Mert nézzétek csak azt a sok mindent, amit mi Istenért teszünk, és ezt a sok gyümölcsöt, amit Isten országának termelünk. De ez nagy tévedés! Isten ítélni fog.

Mi tehát az igazság? Különbek vagyunk? Egyáltalában nem! Hiszen előbb már kimondtuk azt az ítéletet, hogy zsidók is, görögök is mind bűnben vannak *amint meg van írva: „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.*

Ez egy figyelemre méltó mondat, amit Pál a zsoltárokból idéz.

Gyakran azt halljuk egyesektől, hogy minden vallás Istenhez vezet, és ha egy ember őszinte, akkor Isten nem fogja az ő őszinteségét elfogadni? Nézd, hogy milyen buzgón keresik Istent. Megvágják magukat, próbatételek elé állítják magukat, órákat töltenek meditációval, biztosan Isten el fogja őket fogadni, mert Őt keresik.

Az Ige azt mondja, hogy ők nem keresik Istent. De akkor mi tesznek? A motivációjuk gyakran az, hogy lelki nyugalmat keresnek, nem Istent.

amint meg van írva: „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.

Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.

Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámítanak, kígyóméreg az ajkukon; szájuk átokkal és keserűséggel van tele.

*Lábuk gyors a vérontásra,
romlás és nyomorúság jár a nyomukban,
és a békeesség útját nem ismerik:
Isten félelmével nem törődnek.”*

Itt Isten beszél és az Isten nélküli emberek állapotát jelenti ki.

Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világot Isten ítélje meg. Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem előtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.

Ez az a pont, ahol nagyon sokan félresiklanak. Mert Isten nem azért adta a törvényt, hogy ez legyen a megigazulásunk alapja, hanem azért, hogy Isten világossá tegye a világ számára az emberek bűnösségét. Sokan vannak, akik szeretik reklámozni és dicsőíteni saját igaz cselekedeteiket, saját jóságukat, és képesek maguknak bátorságot venni arra, hogy Isten előtt kijelentsék, hogy ők jók, vagy hogy erkölcsösek.

A zsidók is ezt teszik, amikor a jó cselekedeteik alapján keresik Istent. A Yom Kippur az a nap volt, amikor régen a nemzet főpapja bement a szentek szentjébe és áldozatot mutatott be Istennek a nemzet bűneiért. Manapság ez a nap az elgondolkodás napja is, amikor leülnek és gondolkodnak az elmúlt év dolgairól, és úgy próbálják mozgatni a mérlegen a dolgokat, hogy több jó cselekedeteik legyenek, mint rosszak. Egy héttel azelőtt persze nekifognak minél több jót tenni, hogy a mérleg a megfelelő irányba mozdulhasson majd.

De a törvényt nem azért kaptuk, hogy bárki is megigazulhasson általa, mert ha a megigazulás törvényen keresztül lenne, akkor Krisztusnak nem kellett volna meghalnia.

Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világot Isten ítélje meg. Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem előtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.

Igy hangzik a törvény értelmének megfelelő ismerete, és a farizeusok ezt nem értették Jézus idejében. Annyira félremagyarázták a törvényt, hogy teljesen hibásan alkalmazták arra, hogy megerősítsék saját önelégültségüket. Pál beszélt saját, farizeusként megélt tapasztalatairól, és arról a „megigazulásról”, ami a törvényen keresztül van. Azt mondta, hogy a törvényt tekintve hibátlan voltam. De végül arra a következtetésre jutott, hogy mindent ami akkor nyereség volt, azt most hiábavalóságnak tart Jézus Krisztus dicsőségéért, aki miatta szenvedett, hogy ne legyen önelégült többé, hanem megigazulhasson az Ő hitében.

Jézus azt mondta, hogy ha a ti igazságotok nem haladja meg a farizeusokét, akkor nem juthattok a mennyországba. Ez a kijelentés örökre lebeszélhet titeket a törvényről, amennyiben saját munkátok és erőfeszítésetek árán akartatok eddig bejutni a mennyországba.

Senki nem volt szorgalmasabb a törvény megtartásában, mint az írástudók és a farizeusok. Jézus 5 féle módon mutatta be, hogy ők nem értik a törvény lényegét, és mindegyik esetben azt bizonyította, hogy ők fizikai módon értelmezik a törvényt, de a törvény a lélekre vonatkozik.

Jézus ezt mondta: 'Azt hallottátok a törvényből, hogy „Ne ölj”, de én azt mondom nektek, hogy aki megveti a testvérét, mert a megvetésből származik a gyilkosság, az vét a törvény ellen. Azt is hallottátok, hogy „Ne paráználkodj”, de én azt mondom nektek, hogy aki szívében vágyakozva néz rá egy nőre, az is megszegte ezt a parancsolatot.'

Tehát hiába tartom meg fizikailag a törvényt, mert ha a lelki részét figyelmen kívül hagyom, akkor bűnös vagyok. A törvény célja, hogy tudtadra hozza bűnösségedet, hogy ezáltal Istennél keresd megigazulásodat, mert a törvény Jézus Krisztushoz vezet mindannyiunkat, azért hogy befejezzük a saját erőnkből való próbálkozások sorozatát.

Ha kiforgatod a törvényt és eszköznek használod a saját önelégültséged alátámasztására, akkor teljesen félreértetted a törvény szándékát, és így nem találod meg Isten igazságát. Pál rámutat arra, hogy a zsidó, aki ismerte a törvényeket nem találta meg Isten igazságát, de a pogány, aki tudta, hogy ő milyen gyenge és szerencsétlen kereste Isten kegyelmét és megtalálta az igazságot.

Most pedig a törvény nélkül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyosságot is tesznek a törvény és a próféták.

Itt a hiten keresztüli megigazulásról van szó. Isten azt mondta Hóseás prófétának, hogy az igazak hitből élnek, Ábrahámról pedig azt olvashatjuk, hogy hitt Istennek, és a hitét számította Isten neki igazságul.

Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.

Ha te a mai napon tisztába vagy, hogy nem vagy képes igaz életet élni saját erődből, mert küzdöttél, segítségért kiáltottál, már megtettél mindent, de rájöttél, hogy mindez hiába – akkor nagyon jó helyen vagy! Egy jó jelölt vagy a megigazulásra, amit Jézus Krisztuson keresztül nyilatkoztatott ki Isten számunkra.

Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte

türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.

Isten szembe kellett nézzen egy problémával. Ő azért teremtette az embert, hogy közösségben lehessen egy olyan teremtménnyel, akinek isteni képességei vannak, de saját életét irányítja. Az ember olyan szeretetre való képességgel volt megáldva mint Isten, tudta, hogy létezik a végtelen, és hogy Istennel a végtelenségig élhet szeretetteljes kapcsolatban.

Arra volt szükség, hogy ez a teremtmény, az ember azt a lehetőséget válassza, hogy kimutatja Isten iránti szeretetét és hit által elfogadja Isten vezetését. Ezért kellett egy választási lehetőséget felajánlani, amely a kert közepén levő gyümölcsfa volt, amely a jó és a rossz tudásának fája volt.

Isten kijelentette, hogy 'minden fáról ehetsz, kivéve a kert közepén levőről, mert azon a napon, amikor eszel belőle meg fogsz halni lelki halállal, és elveszíted az Istennel való kapcsolatodat'.

Az ember életében a bűn következménye mindig egy megtört kapcsolat Istennel. A bűnünk választ el minket Istentől. Amikor az ember vétkezett, önmagát vontta ki az Istennel való kapcsolatból. Miután megtört ez a kapcsolat, Isten céljai is sérültek. Isten továbbra is közösségben akart lenni az emberrel, de amíg a bűn ott volt, az ember nem tudott közösségben lenni Vele. Valamit kellett tehát tenni az ember bűnével.

Azért tehát, hogy Isten megújítsa közösségét az emberrel, az Ószövetségben a zsidó nép esetében egy módszert adott számukra, hogy hit által a bűnüket egy állatra vessék: vidd a kóst a pap elé, tedd a kezed a fejére, és valld rá minden bűnödet a kos fejére. Utána a pap megölte a kóst és felajánlotta Istennek bűnáldozatul. Így a bűneidet elfedte a kos helyetted történő halála, és a bűneid megbocsátattak.

Ha ez a mai napig érvényben volna és állatokat kellene áldozni, hogy bűneid meg legyenek bocsátva, akkor ez a büntelenségi állapot nem sokáig tartana. Lehet, hogy már akkor újabb bünt követnél el, amikor kifele mennél a templomból, úgyhogy újabb áldozatra lenne szükség, hogy Istennel közösségben lehessél.

Abban az időben hit által áldoztak, mert mindezek előremutattak arra az áldozatra, amit később Isten adott számunkra.

Ábrahám gyönyörű története arról szól, hogy Isten azt mondta neki, hogy vegye az egyetlen fiát Izsákot, és áldozza fel őt azon a hegyen, amelyet majd mutat neki. Helyezzük ezt a János 3:16 mellé: „Úgy szeretete Isten e világot, hogy megszületett Fiát adta”.

Ábrahám tehát fogta a fiát, Izsákot és elindultak Hebronból ehhez a hegyhez, és három nap múlva megérkeztek oda. Amint mentek felfelé a hegyre Izsák azt

mondta: „Apám itt a fa és a tűz az áldozathoz, de hol van az áldozat?” Ábrahám azt válaszolta: „Fiam, az Úr maga fog az áldozatról gondoskodni”.

Felérkezetek a hegyre, Ábrahám feltette Izsákot az oltárra, felemelte a kését, és ekkor megszólalt Isten: „Elég, Ábrahám, helyben vagyunk. Ott egy kos a bokrok között fogd és áldozd azt fel.” Akkor Ábrahám azt a helyet így nevezte el: „Az Úr gondoskodik”.

Ez a Morijja hegy - az Úr hegyén a gondviselés - ahol áldozatot kért az Úr Ábrahámától.

Azok az áldozatok, amelyeket később Isten a mózesi törvényekbe foglalt, mind előremutattak arra az ígéretre, amelyet Isten Ábrahámnak adott, és kétezer év múlva, a Morijja hegy tetején Isten maga hozott áldozatot Jézus Krisztus keresztre feszítésével.

Isten kijelentette az igazságát számunkra, és Isten igazságos amikor megigazít minket, mivel Jézus magára vette bűneinket és meghalt értünk. Isten igazságos halálos ítélete a bűnért betöltetett, és így Isten most igazságos alapon tud minket megigazítani.

Isten megigazított engem a Jézus Krisztus vérében vetett hitem által, Jézus Krisztus megváltása alapján, így megkaptam a múltbéli bűneim bocsánatát.

Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált.

Én nem dicsekedhetek ma azzal a sok jóval, azzal a sok áldozattal, amit tettem, azzal a nagy küzdelemmel, amivel megszereztem az aranyalmákat, amint legyőztem a hétfejű sárkányt. A dicsekvés ki van zárva, mert én a Jézus Krisztusban vetett hitem által vagyok megigazítva, és ha bármely dicsekvés is létezik, az egyedül csak Jézusban lehetséges.

Ahogy Pál is mondta „Isten ments, hogy bármivel is dicsekednék a Jézus keresztyén kívül.” Minden dicsekvésem arról kell szóljon, amit Jézus tett értem, nem pedig arról, hogy én mit tettem érte.

Nagyon sajnálatos, hogy az egyházban gyakran azon van a hangsúly amit emberek kellene tegyenek Istenért.

‘Uram segíts, tudom, hogy megbocsátottad ezt már’, de az az igazság, hogy én magam is éveken keresztül mély lelkiismeretfurdalásban tartottam a gyülekezetet, mert arról beszéltem, hogy többet kellene tegyenek Istenért. ‘Többet kellene áldozatok, többet kellene adakoztatok, többet kellene tegyetek, többet kellene imádkoztatok’ – mondtam. Azt a munkát hangsúlyoztam, amit az ember kellene tegyen Istenért. Segítettem kiosztani a munkát, és táblázatokat készítettem, hogy a haladást jelző csillagocskákat beleragaszthassák.

Az Újszövetség arra mutat rá amit Isten tett értünk, és nem arra, amit mi tudunk, vagy amit nekünk kellene tenni Istenért. A keresztre irányítja figyelmünket, és ‘Istenem segíts, hogy ne dicsekedjek semmi mással, csak a kereszttel’.

Ha szorgalmas vagyok és naponta két órát imádkozom, és négy órán keresztül tanulmányozom Isten Igéjét, és három órán keresztül bizonyosságot teszek, akkor

szeretnék majd felállni, és elmondani, hogy ezeket a dolgokat mind megtettem, dicsőség Istennek. De közben magammal dicsekedtem, és sokan mondják majd, hogy ez aztán az igaz ember!

De ez nem igaz! Én egy bűnös vagyok, egy reménytelen bűnös. Ha nem lenne Isten kegyelme, akkor már rég ítéletet vonnék magamra. De Isten szeretett engem és a Fiát küldte el, aki szintén szeretett és magára vette a bűneim felelősségét és helyettem meghalt! Most pedig felajánlja nekem a megbocsátást, az igazságot, a megigazulást, a közösséget és áldozatot.

Amikor a mennyországba érünk, akkor ott nem fogunk dicsekedni azokkal a dolgokkal, amelyeket a földön Istenért tettünk. Amikor odaérünk, Jézusról fog minden szólni, mert Ő tisztított meg minket, és Ő általa mehetünk az Atya elé.

Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit „törvénye” által.

Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül.

Vagy Isten kizárólag a zsidóké? Nem a pogányoké is? Bizony, a pogányoké is; mert egy az Isten, aki megigazítja a körülméletet hitből, a körülméletlent pedig hit által.

Érvénytelenné tesszük tehát a törvényt a hit által? Szó sincs róla! Sőt inkább érvényt szerzünk a törvénynek.

Mit mondjunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi test szerinti ősatyánk a saját erejéből?

Ha ugyanis Ábrahám cselekedetekből igazult meg, akkor van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt.

Ha Ábrahámot cselekedetei igazították volna meg, akkor ő aztán dicsekedhetett volna tetteivel: „Elhagytam az otthonomat, otthagytam a családomat az Eufrátesz túlsó oldalán, és vándoroltam anélkül, hogy tudtam volna hová megyek, mert arra vártam, hogy Isten meg fogja mutatni. És kész voltam feláldozni a fiamat, stb., stb...”- lett volna mivel dicsekedjen, ha a cselekedetei által igazult volna meg.

De mit mond az Írás? „Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságul.”

Aki fáradozik, annak a bért nem kegyelemből számítják, hanem azért, mert tartoznak vele.

Isten soha sem marad adós. Ha a megigazulás a cselekedetek alapján lehetséges lenne, akkor amint megtettem a megfelelő dolgokat, akkor Isten tartozna a megváltással, de ez nem tartozásból van, hanem hit által az Ő kegyelméből.

Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak.

Én ezt nagyon szeretem, mert nekem is megnyitja az ajtót és nyitva is tartja ahhoz, hogy bármikor mehessek Isten elé azzal a várakozással, hogy Ő meg fog áldani, még akkor is, ha teljesen elrontottam a lelki dolgaimat. Isten az Ő kegyelme alapján és nem az én törvénnyel szemben mutatott hűségem alapján áld meg engem.

Életem során sokszor a legnagyobb áldások a legnagyobb bukásaim után következtek, mert tudtam, hogy teljesen Isten kegyelmére kell bíznom magamat, tudtam, hogy nem mehetek Isten elé a saját érdemeim alapján. Meg kell szabadítsuk magunkat attól a Téaló mesétől, hogy Isten a jó kisfiúknak szép játékokat osztogat a zsákjából, de ha rossz fiú voltál, akkor virgácsot fogsz kapni. Ez nem így van, mert Isten áldásai az Ő kegyelme alapján lehetségesek, ezért mindig rendelkezésünkre állnak. Az ajtó mindig nyitva áll.

Isten igazként tekint rám, mert teljesen hiszek abban az áldozatban, amelyet Jézus értem tett, amikor magára vette a bűneimet és helyettem halt meg. Ebben teljesen hiszek! Ezért rám tekint Isten és azt mondja: 'Ime, az igaz ember'. És ezt én elfogadom, mert ismerem a saját hibáimat, és ezért nem merek előtte saját erőmből megállni.

Dávid is erről az állapotról ír a 32.-ik zsoltárban

„Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik.

Ebben a zsoltárban Dávid arról az időszakról beszél, amikor el akarta titkolni bűnét Isten előtt, de Isten keze olyan súlyosan nehezedett rá, hogy belülről teljesen kiszáradt, a csontjai elnehezültek, végül pedig eljutott oda, hogy megvallotta bűneit Isten előtt, és Ő azonnal megbocsátott mindent neki.

Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt.”

Isten nem tulajdonít bűnt annak az embernek, aki hisz és bízik Jézus Krisztusban! Ó, milyen jó dolog is ez!

De én ezt nem merném kijelenteni, csak azért mondom, mert itt van a Szentírásban. Milyen boldog vagyok, hogy Isten igaznak tulajdonít engem és nem számol a bűneimmel!

Most tehát ez a boldognak mondás csak a körülmetélteknek szól-e, vagy a körülmetéletleneknek is? Valóban azt olvassuk, hogy „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.”

De milyen állapotában fogadta el őt igaznak: körülmetélten vagy körülmetéletlenül? Nem körülmetélten, hanem körülmetéletlenül.

Sőt a körülmetélkedés jelét is körülmetéletlenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülmetéletlen hívőnek, hogy azok is igaznak fogadtassanak el;

és hogy atyja legyen azoknak a körülmetélteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülmetéletlenül tanúsított hitének.

Mert Ábrahám vagy az utóda nem a törvény, hanem a hitből való igazsága alapján részesült abban az ígéletben, hogy örökölni fogja a világot.

Isten Ábrahámnak ezt az ígéletet a törvény előtt 400 évvel, a körülmetélkedés előtt adta, azért, hogy az ígélet minden egyes ember számára érvényes legyen faji megkülönböztetés nélkül.

Hiszen ha a törvény emberei az örökösök, akkor üressé lett a hit, és valóra válthatatlan az ígélet;

mivel a törvény csak büntetést eredményezhet. Ahol azonban nincs törvény, ott nincs törvénszegés.

Azért adatott tehát az ígélet a hit alapján, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígélet Ábrahám minden utóda számára: nem csak a törvény alatt élőknek, hanem az Ábrahám hitét követőknek is. Ő mindnyájunk atyja.

Isten színe előtt, ahogyan meg van írva: „Sok nép atyjává tettelek.” Mert hitte, hogy Isten megeleveníti a holtakat, és létre hívja a nem létezőket.

Itt Istennek egy érdekes vetületét látjuk, mert Ő azt mondta Ábrahámnak még Izsák fogantatása előtt, hogy Sárán keresztül áldja meg. Izsákról pedig még születése előtt úgy beszélt, mint aki élő.

Isten ezt meg tudja tenni, mert Ő az örökkévalóságban él, és az örökkévalóságban minden jelen időben van. Tehát Ő úgy beszélhet a számunkra eljövendő dolgokról, mint ami már létezik, mert Ő már látja ezeket.

Istennel kapcsolatban ez az egyik legnehezebben megérthető dolog, mivel mi időkorlátok között élünk.

Nehéz megérteni a halottak feltámadását is, de abban a pillanatban, amint a lelkem elhagyja majd ezt a testet, azonnal belép az időtlenség zónájába, ahol minden jelen idő.

Salamon a Prédikátor könyve 3:15-ben azt mondta, hogy „Ami volt, régóta megvan, és ami lesz, már régen megvolt.” Ez az örökkévalóság, időzóna nélkül. A tegnap ma van, és a holnap is ma van. Isten a történelem teljes folyamatát egyszerre tudja nézni, mint a helikopterben ülő utas a város összes utcáit, az összes emberrel és a történések összességével együtt.

Láthatja Ádámot, amint bűnbe esik az Édenkertben, és ahol Ádám 6000 évvel ezelőtt volt, ott vagyok én a mai napon, amint én is mozgok a történelem folyamatában. Isten az egész folyamatot egyszerre látja; Ő láthatja Jézus Krisztus dicsőséges eljövételét, az évezredes uralmát, az egészet egyszerre.

De én lent vagyok a város forgatagában, és meg kell várjam, hogy az események megtörténjenek, mert számomra még nem jött minden el, az idő még nem jött el ide hozzám. Ezért a prófécia arról szól, amit Isten lát, mert számára jelen, de számomra még eljövendő. A mi kis miniatűr agyunk ezt nem tudja

felfogni, mert nem tudunk időn kívül gondolkodni, de Ő igen, Ő nemcsak egy részét látja, hanem a teljességet.

Amikor azt mondta Isten Ábrahámnak, hogy vedd az egyetlen fiadat, Izsákot és áldozd fel, Ábrahám hit által vette a fiát és elvándorolt a hegyhez. Ábrahám nem tudta, hogy Isten hogyan fogja ezt csinálni, de tudta, hogy ő Izsákkal együtt fog lejönni arról a hegyről, mert ezt mondta a szolgáinak a hegy tővében: „Maradjatok itt a számárral, én pedig a fiammal felmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok.”

Ábrahám tudta, hogy Isten azt ígérte neki, hogy Izsákon keresztül fogja őt megáldani, és Izsáknak még nincsenek gyerekei, tehát vissza kell jöjjön a hegyről. Lehet, hogy Isten a halálából kell feltámassza, ha szükséges, mert Isten meg kell tartsa az ígéretét. Hogy miként tartja meg, az az Ő gondja. Ha Ő azt mondta, hogy áldozzam fel Izsákot, megteszem, de akkor fel fogja őt támasztani.

Ábrahám hitt a feltámadásban, mert a három napos vándorút alatt Izsák halott volt Ábrahám gondolataiban a Zsidókhöz írt levél szerint:

Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéreteket kapta,

akinek megmondattott: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni”.

Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett.

Sokan nem értik, hogy miként áldozhatja fel valaki a saját fiát, de ez csak azért rázza meg őket, mert nem ismerik a teljes Igét. Nem értik Ábrahám hitét, mert ő tudta, hogy Izsáknak élni kell ahhoz, hogy gyermekei lehessenek. Tudta, hogy ez Isten problémája, nem az övé, mert Isten megígérte, hogy az áldás Izsákon keresztül fog jönni.

Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!”

Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőös lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt.

Az első kulcs Ábrahám hitéhez az, hogy nem számolt az emberi nehézségekkel. Ez általában a mi elbukásunk első oka. A problémáinkat kategorizáljuk: egyszerű, nehéz, lehetetlen csoportokba osztva.

Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.

Ábrahám tudta, hogy ő nem tudja megtenni, mert évek óta próbálkozik, de Isten Sárán keresztül ígérte a fiát, tudta, hogy Isten képes ezt kivitelezni.

Négy kulcs a hithez: nem számolni emberi nehézségekkel, nem vonni kétségbe az ígéretet, elfogadni és dicsőíteni Istent az ígéretéért, tudván, hogy Isten képes véghezvinni akármit, amit megígért.

Ezért Isten ezt „be is számította neki igazságul”.

De az, hogy „beszámította neki igazságul”, nem egyedül érte van megírva, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat; aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.

Amint Ábrahám hitét igazként számította Isten, úgy a mi Jézus Krisztusba vetett hitünket is igazulásunkként fogadja el, mert Ő a mi bűneinkért adta életét a kereszten és a mi megigazulásunkért támadt fel halottaiból.

Akkor ez azt jelenti, hogy megtehetek bármit, élhetek a testem uralma alatt, minden élvezetben részt vehetek, mert azt gondolom, hogy úgyis a hitem az, amit Isten igazként fogad el? A következő fejezetben erre a kérdésre ad választ Pál, amikor rámutat, hogy egysesek miként élnek vissza Isten kegyelmével.

Ha ezzel befejeznénk a Római levél tanulmányozását, akkor nagy bajba kerülnénk. Fel kell fogjuk, hogy itt Isten egy különleges embercsoporttal beszél, akik keresztre feszítették Krisztussal, akik a régi embert halottnak tudják, és most már Lélekben járnak.

Le vagyok nyűgözve, hogy Isten mennyire szeret engem, és hogy Jézus képes volt magára venni a bűnemért járó büntetést, hajlandó volt meghalni helyettem, és hajlandó volt a bűnösségem következményeit elviselni.

Nagyon szeretem Őt és nagyra értékelem az Ő irántam való szeretetét. És mert annyira szeretem Őt, érte akarok élni, Őt szeretném szolgálni, és csak azokat a dolgokat akarom csinálni, amik számára kedvesek, nem szeretnék semmi olyat tenni, amivel megszorítanám. Úgy akarok járni, ahogy Ő tette, úgy akarok megbocsátani, ahogy Ő, úgy akarok szeretni, ahogy Ő.

Krisztus szeretete kötelez engem, és így egy sokkal magasabb szint szerint élek, mint amit bármilyen törvény diktálni tudna nekem, mert a szeretet törvénye kötelez; szeretet Istenért és Jézus Krisztusért, amely arra indít, hogy csak azokat a dolgokat tegyem, amelyek dicsőséget fognak hozni Őneki.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

5-6. Fejezet

Az ötödik fejezetben Pál azokról az eredményekről ír, amelyek a hit általi megigazulás következtében életünk részévé válnak.

Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Ez a békesség nem volna lehetséges, abban az esetben, ha a cselekedeteim által igazulhattam volna meg.

Úgy néz ki, hogy annak ellenére, hogy keresztény vagyok, gyakran tetteim ellentétben állnak a Lélekben járásommal. Nem mindig teszem azt, ami kedves Atyám szemében, pedig nagyon szeretném, de nem tudom mindig ezt tenni. Néha kitűnő munkát végzek, máskor meg elbukok.

Ha a tetteim által igazulnék meg, akkor addig lennék csak békességben Istennel, amíg jót cselekednék. Ha viszont ez nem történne meg, akkor ez a béke megtörne.

Mivel azonban hit által igazultam meg, hiszek Jézus Krisztusban, és ez a hit nem változik meg. Hiszem, hogy Ő Isten Fia, és azért jött, hogy a világot megváltsa, meghalt a bűneimért, harmadnap feltámadt, ott ül az Atya jobbján és hiszem, hogy ismét el fog jönni, hogy Isten királyságát megalapítsa itt a Földön.

Néha nem azt teszem, ami jó, de a hitem soha nem változik, még akkor sem, amikor rosszat cselekszem, mert a hitem erős Krisztusban. Ezért mindig békességem van Istennel.

Őáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében.

Milyen nagyszerű dolog, hogy Isten élő hitet adott nekünk Jézus Krisztuson keresztül! Ez az, amit a mai világ filozófiája nem tud biztosítani az embernek.

Az egzisztenciális filozófia arra a következtetésre jutott, hogy nincs egyetemes jó és egyetemes igazság. Hogy az igazságot mindenkinek egyéenként kell megtapasztalnia, és az a lényeg, hogy te magad hogy látsz egy dolgot, és te magad miként érzel ezzel kapcsolatban – szerintük az igazság egyéni ízlés kérdése.

A művészetben is láthatjuk az egzisztencialista filozófia kifejeződését: ha ránézel egy festményre, úgy néz ki, mintha valaki vett volna egy vödör festéket és rázúdította volna a vászonra, és ez a szélrózsa minden irányában szétfolyt volna azon. Aztán még címet is adnak a dolognak: pl. Hawaii naplemente.

Megnéztem néhány ilyen festményt, és akkor sem látnék bennük semmit, ha az életemet kellene értük adjam. De van aki ott áll és azt mondja, 'ugye milyen gyönyörű!' Ez egy olyan dolog, hogy azt látod benne, amit a te saját képzeleted diktál. E művészet célja az, hogy ezt a filozófiát kifejezze.

Egyszer a feleségemmel néztünk a repülőn valami buta filmet, aminek nem volt befejezése. A fickó csak elsétált a végén és nem tudom, hogy öngyilkos lett-e, vagy rendes emberré változott; nem lehet tudni, hogy mi volt a vége. Csak hirtelen meglátod a feliratot: Vége.

„De hát ennek nincs vége, mondom. Ezt nem fejezték be!” Nagyon haragudtam, hogy egy csomó időt azzal pazaroltam, hogy egy befejezetlen történetet néztem meg.

Ez is egy klasszikus példája volt az egzisztencialista filozófiának, aminek itt az volt a célja, hogy te magad fejezd be a történetet. Így a történetnek ezer féle befejezése van, mert mindnyájan azt látjuk benne, amit mi magunk akarunk látni.

A mai zene egy része is egzisztencialista irányzatú. Nem találok benne a dallamot, csak a ritmust. Bármilyen dallamot hozzágondolhatsz, mert ők csak a ritmust játszik.

Az egzisztencialista filozófia eredménye az emberek elszigetelődése. Odahelyez engem az én kis szigetemre, téged is a te kis szigetedre, és én nem tudok úgy gondolkodni, mint te, te meg nem tudsz úgy gondolkodni, mint én, mert a filozófia elválaszt minket.

Amikor a vásznon istállót, kerítést, és mezőt látok, akkor ezeket mind megértem. Azt is tudom, hogy amikor te ránézel arra a festményre, te is látod az istállót, a kerítést és a mezőt, mert egyértelmű, hogy ott vannak. Így megegyezünk a látottakban, mert mindketten ugyanazt a dolgot látjuk. De az egzisztencializmus elválaszt minket, mert mindent másképp látunk, mint a másik.

Azzal, hogy kijelentik, hogy nincs egyetemes jó és egyetemes igazság, és hogy minden az egyén saját értelmezésétől függ, feladják azt a lehetőséget, hogy valaha is felfedezhessék az igazságot. Az egzisztencialista filozófia következtetése, hogy a valóság egyedül csak kétségbeesést okozhat, és mivel az ember nem élhet örök félelemben, ezért a valóságtól menekülni kell.

És a világ tele van olyanokkal, akik megpróbálnak elmenekülni a valóság elől nomádizmusba, drogokba, alkoholba, szerencsejátékokba, megrögzött evésbe, és más hasonló dolgokba.

Ennek a filozófiának az a végkövetkeztetése, hogy az ember hit által egy megmagyarázhatatlan vallásos tapasztalat felé kell elmozduljon. Mivel nem élhetsz a valóságban, mert az reménytelen, menekülj a valóságtól. Vagy egy olyan vallásos tapasztalatra van szükséged, amely egyéni és elszigetelt, nem tudod megmagyarázni, de jól érzed benne magad.

Pedig reményünk csak akkor van, ha valódi emberek maradunk a valóságban élve.

Keresztényként megértem, hogy ez egy romlott világ. Megértem, hogy a vezetés megbukott, és hogy nem fogjuk megtalálni a világbékéhez vezető utat. Megegyezik a véleményem az egzisztencialistákkal abban, hogy ha azt hiszed, hogy fel fogjuk fedezni a világbékét, akkor nem a valóságban, hanem az ostobák paradicsomában élsz.

A valóság engem is a kétségbeesésbe sodorna, ha nem hinnék Jézus Krisztusban, de mivel hiszek Őbenne, ezért szembe tudok nézni az élet valóságával. Közben örülök a reménynek, mert tudom, hogy amikor Ő ismét eljön, akkor egy békés világban fogunk élni, ahol nem kell majd aggódjunk az unokáink miatt, amikor a piacra küldjük őket. Ez a világ közeledik már, de még nincs itt, és amíg a Sátán uralkodik, addig nem is lesz itt.

De a Sátán nem fog a végtelenségig uralkodni, mert Istennek hála Jézus el fog jönni, és Isten királyságát fogja elhozni. Határtalan örömöm van Isten dicsőségének reménységében, mert élő hitem van a jövővel kapcsolatban. Nem emberekben reménykedem, hanem Jézus Krisztusban.

De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is...

Hol van az eszed Pál, hogy a megpróbáltatásokkal dicsekszel?

Jézus azt mondta a Hegyi Beszédben, hogy „Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben...”. A Biblia azt mondja, hogy amikor problémákkal nézel szembe, akkor örülj nekik. Én még nem értem el ezt teljesen, de már közeledek a megértés felé.

Azért dicseksem a megpróbáltatásokkal, mert megtanultam, hogy ezeken keresztül van Istennek lehetősége, hogy dolgozzon az életemben. Megtanultam, hogy amikor nagy a nyomás, jönnek a problémák, akkor az igazak az Úrra várnak.

Nekem sok időbe került, amíg ezt megértettem, mert a nehézség a türelmet munkálja ki bennünk. A türelem pedig a tapasztalatot hozza, mert amíg Istenre várok, megtapasztalom Őt és az Ő munkáját, mert Ő igenis dolgozik minden helyzetben. Amint megtapasztalom Isten hűségét a problémáim megoldásában megerősödik a reményem.

Ezért örülök a nehézségeknek, mert tudom, hogy ez egy újabb lehetőség Istennek, hogy dolgozzon az életemben, hogy ismét megtapasztalhassam Isten kegyelmének és szeretetének megújulását az életemben. És amint látom, hogy Isten véghezviszi a munkát, a reményem tovább erősödik, mert látom, hogy Ő hűséges, megtartja az ígéreteit, és meg fogja alapítani az Ő királyságát, amit megígért.

De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet;

a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.

Mert amikor még erőtlenek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért.

A Szentlelket kérem, hogy ezt az igazságot pecsételje mélyen mindannyiunk szívébe. Krisztus az istentelenekért halt meg. És én magam is hozzájuk tartozom.

Hiszen még az igazért is aligha halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált.

Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.

Vajon mikor kezdett el Isten szeretni téged? Amikor átadtad szívedet Jézusnak és elfogadtad őt Megváltódnak? Amikor elmondtad a bűnösök imáját, és erre Isten azt mondta, hogy milyen megható, most már fogom őt szeretni? Nem!

Isten abban mutatta ki szeretetét irántunk, hogy amikor még bűnösök voltunk, akkor halt meg Krisztus az istentelenekért. És mivel Ő már akkor meghalt értem, ezért nincs mivel dicsekedjek. Nem mondhatom, hogy Krisztus azért halt meg értem, mert látta, hogy igyekszem jó lenni, tudta, hogy teljes erőből próbálok jó lenni, tudta, hogy ígéretes vagyok.

Nem! Isten kegyelme teljes, mert Krisztus akkor halt meg értem amikor még bűnös voltam, Ő már akkor szeretett engem.

De vajon most már kevésbé szeret téged Isten, mert már a gyereke vagy? Pedig milyen gyakran képzeljük azt, hogy Istennek már elege van belőlünk! Azt gondoljuk, hogy Istennek negatív gondolatai vannak velünk szemben.

Már korábban is meséltem, amint a lányunk, Janet, még kislányként a „senki sem szeret engem” időszakában volt, miután valami rosszaság miatt helyreigazítottuk. Azt mondta, hogy senki sem szereti, sem a barátai, sem anyja, sem apa. Mondtuk neki, hogy Jézus szereti őt. Azt válaszolta, hogy nem, Ő sem. Azt kérdeztem tőle: „Mit mondasz??” Erre bebújt a szekrény mögé és onnan nyújtotta rám a nyelvét. Sokszor mi is azt gondoljuk, hogy Jézus ezt teszi velünk is, mintha elege lenne belőlünk. Ezt a gondolatot meg is tudom érteni, de Ő soha nem gondol ilyet.

Mert amíg Isten nélkül jártam a világban és elkövettem minden bűnt, Ő akkor is szeretett, most viszont, amikor Vele járok biztos, hogy nem szeret engem kevésbé.

Ha tehát már most megigazított minket az ő vére által, még inkább meg fog menteni minket a haragtól.

Meg fogunk menekülni a haragtól, mondja Pál.

Érdekes, hogy az ítélet napját a harag napjának nevezik. Amikor a hatodik pecsétet feltörik, az emberek kiáltanak a hegyekhez és a sziklákhöz, hogy essenek rájuk: „Essetek ránk, és rejtsetek el minket a királyi trónuson ülő arca elöl, és a Bárány haragja elöl, mert eljött az ő haragjuk nagy napja, és ki állhat meg?”

De Istennek hála, hogy amikor az ítélet napja eljön, mi, akiket a Bárány vére igazított meg, meg fogunk menekülni a haragtól általa.

Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által.

Sőt ezenkívül még dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által részesültünk a megbékélés ajándékában.

A megigazulás eredményei tehát: békesség és kapcsolat Istennel, reménység és öröm Istennel Jézus Krisztuson keresztül.

A „megbékélés” héber és görög megfelelője különböző dolgot jelent a Bibliában.

Mózes 4. könyve a különböző áldozatokat sorolja fel, és itt a megbékélés a bűnökre vonatkozik. A héber szó a „kofar”. Ez azt jelenti szó szerint, hogy betakarni, elfedni - tehát betakarni a bűnöket.

Az Ószövetségben az állatok feláldozása nem hozhatott megbékélést a bűnös számára. A kosok és kecskék vére nem oldhatta fel a bűnt. Jézus Krisztus vére kellett ahhoz, hogy a bűn eltűnjön. Az Ószövetség összes áldozata mind előre tekintett arra az áldozatra, amelyet Isten egy nap meghozott, elküldve egyetlen Fiát, aki bárányként halt meg.

A „megbékélés” szó görög megfelelője ettől eltérő jelentésű, teljesen más értelemmel. Azt jelenti, hogy eggyé lettem Jézussal az általa hozott áldozat következtében. Istennel együtt örülök, mert eggyé váltam Istennel Jézus Krisztus által, aki azt mondta, hogy azon a napon tudni fogjátok, hogy ti bennem vagytok és én bennetek. És az az elidegenedés, amely létezett az ember és Isten között, már nem létezik.

Ézsaiás azt mondta, hogy „Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az Ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől”.

Amint a bűnök elvették Jézus megbékéltetett engem Istennel, és így eggyé válhatok az Atyával.

János szerint: Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. A közösség szó ugyanazt jelenti, hogy eggyé lenni Vele, közös dologban venni részt Istennel.

Most pedig Pál egy nagyon fontos igazságot tanít. És sajnós vannak ma olyanok, akik eltérő dolgot tanítanak attól, mint amit Pál itt ebben a levelében az 5.-ik fejezet hátralevő részében tanít.

Van manapság egy olyan tanítás, amely Isten erkölcsi vezetéséről szól. Többek között azt tanítja, hogy az ember nem eredendően bűnös, hanem csak saját döntése miatt. Amikor Ádám bűnt követetett el, azt csak saját magáért tette, de az ő bűne nem érint engem, és én is úgy születtem, mint Ádám, teljesen ártatlanul. Azért vagyok bűnös tehát, mert úgy döntöttem, hogy bűnben fogok élni. Ádám nem felelős az én bűnös mivoltomért, csak én magam.

Ez egy nagyon veszélyes tanítás, mert itt Pál rámutat arra, hogy amint egy ember mindannyiunkat bűnbe taszíthatott, ugyanúgy egy Ember meg is tudott váltani. De ha ezt tagadjuk, akkor a következménye az, hogy bűnös vagyok a saját döntésem miatt, és így csak saját döntésem és cselekedetem alapján válthatom meg magam. Azt viszont tudjuk, hogy ez nem lehetséges, mert saját erőből ez lehetetlen.

Ahogy tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.

Isten azt mondta Ádámnak, hogy azon a napon amikor eszel az almából, akkor meg is fogsz halni. Lelki halálról beszélt ez esetben, és Ádám lelke meghalt. Ezért Ádám a génjein keresztül nem tudta továbbadni azt, amivel nem rendelkezett, nem tudta továbbadni a lelki életet. A génjein keresztül csak egy tudattal megtöltött testet adhatott tovább.

Tehát egy ember vétkezett, a halál belépett a világba, és a halál minden embernek átadatott. Pál apostol az efézusiakhoz írt levél második fejezetében leírja a régi életünket:

Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.

Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek.

Tehát természet szerint voltunk bűnösök, egy ember vétke miatt.

Én azért vétkezek mert bűnös vagyok. A bűn elkövetése nem tesz bűnössé, hanem csak a bűnös mivoltomat bizonyítja.

Azt kérdezed, hogy mi van azokkal a kis gyerekekkel, akik meghaltak? Isten gondoskodik róluk, és ők biztonságban vannak.

Azt mondod, hogy az a drága, ártatlan baba. De biztos vagy ebben? Nézd meg, hogy milyen módon juttatják kifejezésre testi követeléseiket. Hallgasd a sírásukat. Nézd, hogy rugdosnak és lökdösnek. Ha elég nagyok és erősek lennének, már rég szétszedték volna a bölcsőt!

Vagy van-e közöttetek olyan, akit meg kellett tanítani hazudni? De a helyes utat, az őszinteséget meg kellett tanítani. A hazugságot természet szerint tudják, de a pozitív értékeket meg kell tanítani nekik, mert az a gyerek, akit magára hagynak saját vesztét fogja okozni.

A Biblia szerint természetünkönél fogva a harag gyermekei vagyunk.

Mert a törvényig is volt bűn a világban, bár a bűn nem róható fel, ha nincs törvény.

Ádám egyetlen betartandó törvényt kapott, amit meg is szegett.

Ha nincs törvény arra, hogy a sebességkorlát 80 km/óra, akkor nem tudnak azért megbüntetni, ha ennél gyorsabban vezetsz. Csak akkor lehet ezt megtenni, ha erre törvényt hoztak.

Amerikában voltak olyan területek, ahol nem volt sebességkorlátozásra törvény, így nem lehetett senkit megbüntetni sebességkorlát átlépéséért. Ugyanígy, amíg nem volt a törvény, addig a bűnt sem róhatták fel az embernek.

Mégis úrrá lett a halál Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám vétkéhez hasonlóan estek bűnbe. Ő pedig előképe az eljövendőnek.

De nem igaz az, hogy amilyen a vétke, olyan a kegyelmi ajándék is. Mert ha annak az egynek a vétké miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és ajándéka még bőségesebben kiáradt az egy ember, a Jézus Krisztus kegyelme által sokakra.

Ez egy fontos tanítás: egy Ember igazsága sokakat tesz igazzá. Hogyan tud engem Isten igazként elfogadni? Úgy, hogy Jézus igaz, és az Ő igazságát nekem számítja be Isten, mert hiszek Benne.

És az sem igaz, hogy a kegyelmi ajándék ugyanolyan, mint az első ember bűnbeesése. Az ítélet ugyan egyetlen eset folytán vitt a kárhozatba, a kegyelmi ajándék viszont sokak elbukásából vitt megigazulásra.

Ha pedig az egynek elbukása miatt lett úrrá a halál egyetlen ember által, akkor azok, akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által.

Ádám hozta a halált, Jézus az életet. Ádám hozta a bűnt, Jézus az igazságot. Jézuson keresztül minden embernek lehetősége van az újjászületésre, mint ahogy minden ember Ádám miatt bűnbe került. A régi dolgok elmúltak és minden újjá lesz. Nem mondhatod többé, hogy sajnós hirtelen haragú vagyok, ez van - mert egy új természeted van, Jézus Krisztus természete. Újjászülettéél Isten Szent Lelke által és Jézushoz hasonlóvá leszel, aki az új életet adta neked.

Mármost, ahogyan egynek a vétké lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává.

Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká.

A törvény pedig közbejött, hogy megnövekedjék a vétek. De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem;

A törvény azért jött, hogy meglássuk, milyen távol vagyunk a céltől. Mert a bűn fogalma azt jelenti, hogy célt téveszteni. De ha nem látod a célt, hogyan tudnád azt elvéteni? Honnan tudnád, hogy mennyivel vétetted el? Lehet, hogy hatalmasakat lőttél mellé, de nem tudlak erről meggyőzni, amíg ki nem jelölöm a célt. És csak ezután mondhatom, amint a nyílvevesszőid minden irányba repkednek, hogy látod, tényleg célt tévesztettél. A törvény tehát azért jött, hogy megláthassuk, hogy milyen távol vagyunk attól, hogy Istennek tetsző életet éljünk. Ha megfelelően megértették a törvényt, akkor az egyszer és mindenkorra véget vetett az önigazultságnak.

...hogyan amiképpen úrrá lett a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazsággal az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által.

Ha újból végig gondoljuk ezt az ötödik fejezetet, érdemes aláhúzni a még inkább kifejezést, és elgondolkodni a Pál által állított ellentét párokon. A másik megjegyezni való itt a sok utalás Jézus Krisztusra, hogy mi mindenünk van rajta keresztül és általa.

Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?

Amint elfogadtam Jézus Krisztust Megváltómnak, újjászülettem Isten gyermekeként. De ha újjászülettem, akkor hol van a régi Chuck? Halott. Az a régi ember, aki a teste szerint élt, meghalt. Most egy új, lelki életem van Krisztustól, ezért ostobaság azt mondani, hogy maradjunk bűnben, hogy megnövekedjen a kegyelem.

Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk?

Nem értitek, hogy a keresztelkedés vize a sírt jelképezi, és hogy amint bemerítkeztetek a vízbe, a régi életet temettétek el? Krisztussal eltemettek titeket.

A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.

A régi élet, amelyet Ádámtól kaptunk a testé, amely egy olyan élet, ahol a test uralkodik és a tudat a test szükségleteivel foglalkozik. Ez az állatvilág szintjének élete. A test uralkodik, az értelem alárendelt a test szükségleteivel telítve.

Amikor újjászülettél Istentől, akkor az új életed lélek, szellem és test lett. Most az uralkodó elem a lélek, ezért az új élet egy lelki élet. A lelkem egységben van

Isten Lelkével, és azzal foglalatatoskodik, hogy miként tudok számára kedves dolgokat tenni lélekben járva.

A tudatomat a következő dolgok uralják: Isten szeretete, Isten irántam való kegyelme, Isten irántam való jósága. Többé már nem uralkodik rajtam a test kívánsága vagy szükséglete. Erről szól a keresztség, a bemelegítés. Krisztussal eltemetve, majd megújulva újjászületve Őbenne.

Ha ugyanis egygé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább egygé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is.

Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettetted vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.

Ezt a bűnös testet tehát kivonták a forgalomból, így nem tudja többé uralni az életemet, nem tud többé az értelmem felett uralkodni, mert az óember Krisztussal együtt megfeszítettetted.

Keresztényként a legnagyobb problémánk a testünkkel van, mert a testünk továbbra is követelőzik és továbbra is uralma alá akar minket hajtani. **Ezért keresztényként egy állandó harci állapot uralkodik bennem.** A testem hadakozik a lelkem ellen, és a lelkem a testem ellen, mert ezek egymás ellentétei. A harc az értelmem, az életem uralásáért folyik, így nem mindig csinálom azt, amit akarok.

A harcnak akkor lesz vége, amikor a lelkem elhagyja a testemet. A nagy probléma az, hogy még mindig testben élek, mert ha nem így lenne, minden problémám megszűnne. Viszont amíg élek, addig a testemet alárendelve kell tartsam: ez egy küzdelem, egy harc, mert a testem állandóan vissza akarja szerezni a trónt. Úgy tudom a testemet alárendelt szerepben tartani, ha újból és újból figyelmeztetem magam arra, hogy a testem halott, a régi életemhez tartozik. A keserűség, a harag mind a régi életemhez tartozik, nem kell már az ő uralmuk alatt élnem, hála Istennek.

Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.

Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk.

Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta.

Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él.

Tehát Krisztussal együtt támadtunk fel, Krisztus bennünk él, tehát a bűn már többé nem tud uralkodni az én halandó testemben.

Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.

Hányszor, de hányszor kell erre emlékeztetnem saját magamat, amikor a régi test felüti azt a ronda fejét! Ilyenkor azt teszem, ami nem kedves Isten

szemében, és az Ő Lelke felhívja erre a figyelmemet. Ezért szégyenlem magam, hogy miért mondtam azt, miért tettem azt. Kiáltok Istenhez: „Uram, mindezt a régi életemmel együtt eltemettem, köszönöm Istenem, hogy nem kell többet ennek az uralma alatt élnem. Segíts Istenem.”

Ha azt tartjátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, az egy hitet tartalmazó kifejezés. Ha a régi testem valóban halott volna, akkor nem kellene azt tartsam róla, hogy meghalt. Egy nap valóban meg fog halni, és azután már nem kell azt tartsam róla, hogy meghalt. De most a régi testem még élő, igencsak nagy mértékben élő, és ezzel fájdalmasan tisztában vagyok. Ezért tehát egy hitben történő helyzetet kell magamra vegyek, és azt tartom róla, hogy halott.

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak.

Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek.

A kezem lehet Isten eszköze, vagy a testem eszköze.

Szeretem azt a dalt, amelyben ez van:

„Vedd a kezeimet, Uram, és tedd a Te szereteted eszközévé.

Vedd a lábaimat és tedd gyorsá és gyönyörűvé Számodra.”

Átadhatom a testem tagjait Istennek, hogy Ő az Ő dicsőségére használja azokat, vagy átadhatom a tagjaimat arra, hogy a testem vágyait és kívánságait elégítsék ki, és ezáltal ezek a vágyak fognak fölöttem uralkodni. De nem akarom a tagjaimat a gonoszság eszközeiként használni, hanem szeretném átadni Istennek őket, hogy Ő használhassa azokat saját belátása szerint.

„Vedd ajkaimat és énekeljenek mindig az én Királyomnak.”

A szavaid beszélhetnek Isten erejéről és áldásairól, életek kaphatnak áldást és alakulhatnak át a szavaid által, de ugyanúgy a szavaid tönkre is tehetnek életeket.

Használhatja a Sátán a testemet saját pusztításának eszközeként, vagy használhatja Isten a testemet az Ő dicsősége eszközeként. A Sátán használhatja szavaimat arra, hogy gyűlöletet ültetve beléjük, azokon keresztül elpusztítsa az embereket, vagy Isten használhatja az életemet arra, hogy megtöltse azt szeretettel a többi ember felépítésére.

Most pedig az általam egyik leginkább kedvelt ígéret következik:

Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek.

Tudjuk, hogy a bűn a cél eltévesztését jelenti.

Isten kijelenti, hogy a bűn nem fog uralkodni rajtam. Istennek hála ezért! Ez nem azt jelenti, hogy mindig célba találok, mert nem vagyok tökéletes, sőt még annak a közelében sem vagyok.

Pál apostol 30 évnyi Lélekben járás után mondta, hogy nem értem el a tökéletességet, és én is ugyanezt tartom magamról.. Istennek volt egy célja az életemmel, amikor elhívott arra, hogy Őt szolgáljam, de én ezt még nem teljesítettem be, és én nem is tartom magam tökéletesnek.

Nem mindig találok célba, de Istennek hála, a bűn már nem uralkodik az életem felett. Megszabadultam a test uralmától és a bűn erejétől, ezért ezek nem kerekedhetnek felül bennem, mert Isten Lélek által újjászületett gyermeke vagyok, aki a Krisztusban feltámadott új életét éli.

Mit tegyünk tehát? Vétkezzünk, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt élünk? Szó sincs róla!

Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmesség szolgálai az igazságra?

Minden ember uralom alatt áll, senki sem lehet a legfelsőbb hatalom. Senki sem uralkodik a saját sorsa és lelke fölött, mindnyájan egy külső erő irányítása alatt állunk: vagy Isten vagy a Sátán uralma alatt.

A döntés a tiéd.

Eldöntheted, hogy Isten szerint fogsz-e élni, vagy a Sátán uralma szerint. Élhetsz úgy mint az ördög, vagy úgy mint Isten. De bárkinek is engedelmeskedsz, annak leszel a szolgálója.

Ez az Édenkert tragédiája. Isten azt mondta, hogy ne egyél arról a fáról, amely a kert közepén van, mert ha eszel, aznap meg fogsz halni. A Sátán jött és azt mondta, hogy „ki kell próbálnod a kert közepén lévő fa gyümölcsét, mert jó és ízletes, és nem fogsz meghalni. Isten csak magát akarja védeni, mert Ő tudja, hogy az a fa a jó és rossz tudásának titkát hordozza, és ha ebből eszel, te is olyan leszel, mint Isten. Ki kell próbálnod, mert hogyan utasíthatod el azt egyetlen próba nélkül. Csak egy harapás, és ha nem finom, akkor nem kell megenned az egészet.”

Éva cselekedetének két vetülete volt. Egyrészt egy Istennel szembeni engedetlenség, de ugyanakkor ez a Sátánnak való engedelmesség is volt, akinek ezáltal a szolgálója lett. Az ember tehát engedetlensége tragikus következményeként Sátán szolgálója lett.

Ugyanígy én is a saját életemben, ha az választom, hogy Isten akaratának adom át magamat, akkor Isten szolgálójává válok. De ha az engedetlenség szerepét választom, akkor az Engedetlen szolgálójává válok.

De hála az Istennek, hogy csak voltatok a bűn szolgálai, de szívetek szerint engedelmeskedtetek annak a tanításnak, amelynek követésére adattatok! Miután tehát megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgálivá lettetek.

Emberi módon beszélek, mivel erőtlenek vagytok. Ahogyan tehát átadtátok tagjaitokat a tisztátalanságnak és a törvénytelenységnek a törvénytelenység szolgálatára, úgy most adjátok át tagjaitokat az igazság szolgálatára, hogy szentek legyetek.

Ha olyan erővel munkálkodnánk Istenért, mint amilyenel az ördögnek élünk, akkor fenekestül fel tudnánk forgatni ezt a világot! Ha Istent ugyanazzal a szenvedéllyel és erővel szolgáljuk, mint ahogy a testünket szolgáltuk, csak gondolatok bele, hogy mit tudnánk elérni! És Pál éppen erre buzdít minket. Istenem segíts minket, hogy teljes mértékben Jézus Krisztus szerint kezdjünk élni! Teljes odaadással!

Szeretem azt a hozzáállást, amely mindent egy lapra tesz fel Érte! Adjuk át Neki teljesen az életünket, hogy hadd lássuk meg, Isten mit tud és mit akar akkor tenni ott, ahol egy csomó ember csak ostoba kereskedője Jézus nevének.

Belegondolok, hogy emberek milyen bolondot csinálnak magukból akkor, amikor néhány pohárral megisznak! Miért ne lehetnénk mi is ennyire bolondok Jézusért?

Mert amikor szolgálói voltatok a bűnnek, szabadok voltatok az igazságtól. De milyen gyümölcsöt termett ez akkor nektek? Bizony, most szégyenkeztek miatta, mert ennek vége a halál! Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgálói lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál,...

Sátán megadja a fizetségeket a végén, ezért szolgáljátok jól őt, adjátok ki a lehető legtöbbet magatokból, és a jutalmatok nem marad el. A bűn zsoldja a halál! Nem menekülhetsz meg, ha bűnben folytatod az életed.

...az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Isten nem zsoldot számít fel, mert mi nem dolgozhatunk meg az örökéletért, ajándékot ad az Ő kegyelméből.

Tehát a testi élet vége a bűnök után a halál, a lelki élet vége a kegyelmi ajándék következtében az örök élet.

Minden ember a két kategória egyikében van benne. Vagy a bűnt szolgálja, vagy Istent.

Átadhatom testemet a bűn eszközének, vagy átadhatom a testemet Isten eszközének, hogy az Ő dicsőségére használja – a választás az enyém.

Egyetértek a dallal: „Eldöntöttem, hogy Jézust követem, azt akarom, hogy az életem Isten és az örökkévalóság szempontjából fontos legyen.”

És mekkora hatalmas áldás az örökkévalóság Jézussal, Jézusban, Jézus által, amelyet Isten elérhetővé tett számunkra!

A következő két fejezet a hatalmas ellentétek fejezete. A hetedik fejezet a kétségbeesés mélységeibe fog levinni minket. Amint látom és elfogadom az ideális állapotot – megpróbálom a saját erőm és energiám által elérni azt. Az eredmény vergődés és fájdalom, és végül vereség azért, mert a magam erejéből próbálok felérni az isteni ideális állapothoz.

A nyolcadik fejezet aztán kiemel ebből a kétségbeesésből, és megmutatja Isten győzedelmes tervét a hívők számára, és azt a gondoskodást, amelyet Ő készít számunkra azért, hogy elérhessük ezt az ideális állapotot.

Ugyanúgy van ez, ahogy legtöbben tenni szoktuk: próbáld ki előbb magad, és ha nem megy, akkor olvasd el a használati utasítást.

Úgy látszik, hogy a lélek dolgait is előbb saját magunk akarjuk kipróbálni, megismerve a bukás és a lemondás érzését, majd ezek után megtaláljuk Isten útját, és azt a dicső életet kezdjük élni, amit Ő készített el számunkra az Ő Szentlelkén keresztül.

Pál levele a rómaiakhoz 7. Fejezet

Vagy nem veszitek tudomásul, testvéreim, pedig a törvényt ismerőkhöz szólok, hogy a törvény addig uralkodik az emberen, amíg él?

Például a férjes asszony is, amíg él a férje, hozzá van kötve a törvény szerint; de ha meghal a férfi, akkor fel van mentve a törvény hatálya alól, amely a férjéhez kötötte.

Amíg tehát él a férje, házasságtörőnek számít, ha más férfié lesz, de ha meghalt a férje, megszabadul a törvényes kötöttségtől, és már nem házasságtörő, ha más férfié lesz.

Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.

Mivel Krisztussal együtt keresztre feszítettek, a törvénynek nincs többé hatása rám, tehát az Isten előtti megigazulásomnak az alapja nem lehet többé a törvény. De nem azért szabadítottak meg a törvénytől, hogy a testem vágyainak alárendelve éljek tovább; egyáltalán nem erről beszél Pál. Azért szabadítottak meg engem a törvénytől, mert az amúgy sem igazíthatott volna meg engem, és azért, hogy Krisztusé legyek. Most egy olyan életet élek, amely gyümölcsöt terem. 'Ennek eredménye egy még szigorúbb élet, mert Krisztus szeretete kötelez engem', mondja Pál.

Ebben az új szövetségben, ebben az Istennel kötött új kapcsolatban Krisztus szeretete miatt nem cselekednék semmi olyat, amely egy másik testvéremet megbotránkoztatná.

Ez tehát nem azt jelenti, hogy a testem vágyai után járok, hanem még inkább egy magasabbrendű törvény, a szeretet törvénye kötelez Krisztusért. Most tehát az életem gyümölcsöket eredményez az Ő számára. Ha te Őbenne vagy, és Ő tebenned, akkor az eredmény igen sok gyümölcs kell, hogy legyen. Ha nincs gyümölcs, akkor ez azt jelenti, hogy te nem laksz Őbenne, és az Ő szava sem lakozik tebenned, mert a gyümölcs a kapcsolat természetes következménye.

A cselekedeteim soha sem igazíthatnak meg Isten előtt, egyedül csak Jézus. És mivel e kapcsolaton keresztül Hozzá vagyok kötve, ezért az életem eredményei a gyümölcsök: a szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség és jószág, valamint nyugodtság. Ezek a dolgok nem igazítanak meg engem, hanem ezek a hatásai annak a megigazulásnak, ami a Jézusba vetett hitemből következik. Remélem, hogy látjátok a különbséget.

Régen megpróbáltam ezeket a dolgokat cselekedni, azért, hogy igaz legyek Isten előtt, és csak szenvedtem ezekkel a dolgokkal; de amikor Istennel ebbe az új kapcsolatba kerültem, meghaltam a törvénynek, de Istennel élek Jézusban – és

ezek a dolgok most már természetes következményei annak, hogy Ővele élek. Így az Ő élete, az Ő szeretete és gyümölcse jön elő belőlem.

Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt.

Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben.

Nem a törvény miatt szolgálom tehát Istent, hanem a Lélek szerint; törvényes kapcsolat helyett szeretetben levő kapcsolatom van Istennel.

Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla! Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: „Ne kívánd!”

A törvény jó, ha megértjük az értelmét, de nem jó arra, amire az emberek használni akarják: hogy Isten előtt igazként állhassanak, mert a megigazolást a törvény betartása nem eredményezheti. A törvény csak azt fogja megmutatni, hogy hol hibáztál.

Ha a megigazulás a törvényből eredne, akkor Krisztus hiába halt volna meg. A törvény csak azért jött, hogy a tönkrement leki állapotunkat nyilvánvalóvá tegye, ezáltal kényszerítve arra, hogy Isten kegyelmére bízam magam, amely kegyelmet Jézus Krisztuson keresztül nyújtott számomra Isten.

Az emberek azonban nagyon önelégültek lettek, mert a törvényt úgy tartották be, hogy addig csavargatták, amíg az megfelelt mindenkori körülményeiknek. A törvényt mindig tudták úgy értelmezni, hogy jobb színben tűnjenek fel a többiekénél, ezáltal növelve szent mivoltukat a saját szemükben. De Isten előtti igaz voltom nem függ a törvény betartásától. A törvényt csak a bűn felfedésére találták ki.

Pál azt mondja, hogy a törvény eljövetele előtt nem tudtam, hogy a vágyakozás, a kívánság bűn. Ezt csak akkor tudtam meg, amikor olvastam a törvényt: „Ne essél kívánságba.”

Farizeusként viszont Pál azt gondolta, hogy csak az a bűn, ha az ember enged a kívánságának és beteljesíti azt. Lehet egy erős szexuális vonzódásod valakihez, vágyakozhatsz egy szexuális kapcsolatra vele – Pál azt gondolta, hogy ez nem bűn, egészen addig, amíg nem lépek a tettek mezejére ezzel kapcsolatban. Egy napon a Lélek beszélt neki a törvényről, és azt mondta neki, hogy „ne essél kívánságba”! Ezzel véget is ért a szexuális tisztaságból eredő önelégültsége, és bűnösnek érezte magát az erős vágyakozása miatt.

Emlékeztek, amikor Jézus azt mondta: Hallottátok, hogy megmondattok: Ne paráználkodj! Én pedig azt mondom nektek: aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.

Jézus itt arra mutat rá, hogy a törvényt lelki értelemben kell értelmezni. Pál ezt farizeusként nem tudta, hanem önelégültségében azt hitte, hogy ő Isten engedelmes szolgája. Ebből is láthatjuk, hogy maga a törvény is lelki dolgokkal foglalkozott.

Én pedig a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn,...
én pedig meghaltam,

Mit is mond itt Pál? Farizeusként azt hittem, hogy igaz vagyok, és Istennek élek. A filippiekhez írt levelében írja, hogy van mit dicsekednie a törvény betartásával, mert ő azt megtette. Zsidóként született a Benjámin törzséből, a nyolcadik napon metélték körül, farizeus volt, és a törvény betartásában feddhetetlen. Ő egyike volt azoknak, akikre Jézus folyamatosan utalt, amikor a farizeusokról beszélt, akik hosszú köntösbe burkolózva jártak, az utcasarkokon imádkoztak, trombitát fújattak mielőtt Istennek adományt adtak.

Ilyen volt Pál is! De azután rájött, hogy a törvényt lelki értelemben kell venni, amint Jézus is rámutatott erre a Máté evangéliumában található Hegyi beszédében. A farizeusok Isten törvényeit fizikai értelemben használták, Isten pedig a lélek szerint adta ezeket. Pál rájött arra, hogy a törvény főleg az emberek hozzáállását, és nem a cselekedeteit ítéli meg, és hogy az a harag, az a vágy ami benne van, Isten törvényének megszegését jelentette. Amikor tehát ily módon a törvény életre kelt, Pál halott volt, mert lelki értelemben törvénszegő volt.

és kitűnt, hogy éppen az életre adott parancsolat lett halálommá.
Mert a bűn, miután ösztönzést kapott a parancsolattól, megcsalt engem, és megölt általa.

A törvény semmi mást nem tehet, csak mindnyájatokat halálra tud ítélni, mert nem tudjátok betartani azt. Nem igazíthat meg Isten előtt; soha nem lehettek igazak Isten előtt saját cselekedeteitek, saját erőfeszítéseitek érdeményeként.

A törvény tehát szent, a parancsolat is szent, igaz és jó.

Pál szerint, tehát semmi baj nincs a törvényekkel: „Ne essél kívánságba”, vagy „Ne ölj”, vagy hogy „Szeresd az Urat, a te Istenedet”. Tudom, hogy ezek szerint kellene élnem. Nem a törvény a hibás tehát, hanem én.

Akkor a jó lett halálommá? Szó sincs róla! Ellenben a bűn, hogy meglássék bűn mivolta, a jó által hoz rám halált, így a bűn fokozott mértékben lesz bűnné a parancsolat által.

A törvényt tehát azért hozta Isten, hogy az egész világ bűnösként álljon előtte, azért, hogy az egész világ keresse azt a megigazolást, amely egyedül csak

Jézus Krisztuson keresztül lehetséges, és hogy egyszer és mindenkorra elfordítsa az embereket a saját erőből való megigazolási próbálkozásaiktól.

Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek.

Minden nehézségem ebből adódik, tehát, hogy testi vagyok, és a bűnöm a halált vonja maga után.

Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök.

Pál itt arról beszél, hogy a saját életében egy állandó küzdelem van azóta, hogy rájött arra, hogy a törvény lelki, ő maga pedig testi eredetű. Elfogadja, hogy a törvény jó, és aszerint kellene élni, de azt a jót nem tudja cselekedni, amit az értelme meg akarna tenni; viszont azokat a dolgokat, amiket gyűlöl, megteszi. Az egyik legkínosabb tapasztalat az, ha Istennek a test uralma alatt akarunk megfelelni, hiszen így az Isten előtti megigazolásunkat a cselekedeteink által próbáljuk elérni.

Én is ezzel küzdök sokszor. Láttam, hogy az autópálya szélén lerobbant kocsik mellett állnak emberek. Amint elhaladtam mellettük, a Lélek szólt: „Segíts nekik!” Azt válaszoltam, hogy nagyon sietek, oda kell érjek a megbeszélésre, nem állhatok meg. Ami jót szeretnék tenni, tehát, azt nem teszem.

Amit viszont nem kellene tegyek, azt megteszem. Valaki megkínál egy hatalmas fagyival, és én tudom, hogy nem kellene megegyem, de ennek ellenére, megeszem. És ezt a fagyit sok mindennel be lehetne helyettesíteni. Tudom, hogy nem kellene megegyem, de mégis az a vége, hogy megteszem.

Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó.

Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn.

Rájövök, hogy a természetemnek két oldala van. A test és a lélek, ezek állandó harcban állnak egymással. Van amikor a testnek engedelmességek, és utálom magamat ezért, mert a lelkem Isten szerinti életet akar élni. A valódi énem viszont a lélek szerinti, és Istennek kedves életet akar élni. A másik részem, a test viszont a test vágyait akarja kielégíteni, ez az én bűnös oldalam, amely nem azokat cselekszi, amit én akarok. Ha a dolog mélységébe nézek, akkor tudom, hogy a valódi énem Istent akarja dicsőíteni, Őneki akar megfelelni.

Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megegyem, nincs.

A problémánk az, hogy ezt nem még nem hisszük igazán. Úgy néz ki, hogy az ember folyamatosan megpróbálja megreformálni és megjavítani a testét, a teste teljesítményét, és folyamatosan valami jó dolgot keres a testen keresztül. Valami

olyan tulajdonságot keres, amely megválthatná, olyat, amely Istent arra ösztönözheti, hogy szeresse őt emiatt, és ezáltal egy kicsit dicsekedhessen ezzel mások előtt.

Egyszer pedig be kell már lássam, hogy a testemben nem lakozik semmi jó, azért, hogy ne bízzak a testemben soha többé. Azt vettem észre az Istennel való kapcsolatom során, hogy minden olyan területen, amely a testem miatt elbizakodottá tett, Isten megengedte, hogy elbukjak azért, hogy megmutassa, hogy nincs meg bennem az az erő, az a képesség, amit azelőtt gondoltam magamról.

Azt szoktam mondani, hogy Chuck, a szikla, és elég buta voltam ahhoz, hogy el is higgyem ezt. De be kell valljam, hogy Ő darabokra szaggatott. Most már az mondom, hogy Chuck, a homok, úgy összetört engem.

Most már tudom, hogy a testemben semmi jó nincs. Nem az hiányzik, hogy nincs erős akaratom arra, hogy Istent szolgáljam, hogy Őt kövessem, vagy hogy nem vágyok az imádságra, hogy nem vágyok az Ő Igéjére, vagy nem vágyok arra, hogy Hozzá kerüljek közelebb – ezek mind ott vannak. Az a baj, hogy ezeket a vágyakat gyakorlatba akarom ültetni – itt kezdődik a probléma, hogy miként teljesítsem azokat a dolgokat, amiket meg akarok tenni, ezt nem tudom, mert nem ezt teszem. Istenem, ha mindaz lehetnék Isten szolgálatában, amire vágyom, hogy legyek! Mekkora lelki óriás lehetnék!

Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.

Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn.

Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom tenni - csak a rosszat tudom cselekedni.

Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint,

A szívemben, a lelkemben gyönyörködöm Isten törvényében.

de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével.

Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?

Én is eljutottam arra a pontra az életemben, amikor úgy kiáltottam Istenhez, mint Pál, amikor rájöttem a testem gyengeségére, arra, hogy képtelen vagyok azt a jót cselekedni Istenért, amit szeretnék, hanem olyanokat cselekszem, amit nem akarok.

Sajnos, amikor először jutottam el erre a kétségbeesési pontra, nem tettem fel azt a kérdést, amit Pál. Amikor elértem ide azt kiáltottam, hogy „Én nyomorult ember, hogyan tudnám saját magamat megszabadítani ettől a szörnyű állapottól?” Így aztán újabb próbatétel következett, mert úgy akartam ettől

megszabadulni, hogy elszámolok 10-ig, aztán úgy, hogy először megállok, és gondolkodom, hogy mit tenne Jézus?

És valóban rendelkezésünkre is állnak ezek az önsegítő módszerek a javításra: „Hogyan élhetünk keresztény életet sikeresen a test szerint – 5 könnyű lépésben.”

Egy napon aztán, akárcsak Pál, én is eljutottam arra a kétségbeesési pontra, de ezúttal teljes volt a kétségbeesésem, és így kiáltottam: Én nyomorult ember! Ki szabadít meg? Mert végre feladtam a saját erőből történő próbálkozást. Rájöttem, hogy az a pont, ahol vereséget szenvedtem, és feladtam a saját próbálkozásomat, és teljesen Jézus Krisztusnak adtam át az irányítást – az a pont lett a győzelem kezdete az életemben. Mikor többé nem rólam szólt, hanem Krisztusról, aki bennem van.

És amint kezdtem átadni a teret Isten azon hatalmának, amit a rendelkezésemre bocsájtott, a végeredmény egy dicsőséges kapcsolat lett Istennel Krisztuson keresztül. Ennek következtében nem állhatok itt előttetek azzal dicsekedve, hogy mi mindent tettem, vagy mi mindent teszek a sok Isten szolgálatában töltött órával, és a nagy áldozatokkal, amiket érte hoztam.

Isten ments, hogy bármivel is dicsekedjek, a Jézus Krisztus keresztjén kívül, amelyben a győzelmem található. Mert nem tudtam saját magamat megszabadítani, hanem Isten az Ő Lelke által szabadított meg engem a test szerinti élet kötelekeitől, azért, hogy Őt szolgálhassam.

Isten megengedte, hogy eljussak a végső kétségbeesés határára, hogy feladjam a saját próbálkozásaimat, azért, hogy amikor a győzelem megérkezett, ne dicsekedjek azzal, hogy én magam értem azt el, és így csak Őt dicsőítsem.

Úgy látszik sajnos, hogy Isten meg kell engedje mindnyájunknak, hogy a legaljára süllyedjünk, és teljesen feladjuk az önerőből való próbálkozást. Mert ha ezt nem teszi meg, akkor mindig dicsekedni fogunk azzal, hogy mivé váltunk, és azzal, hogy valami titkot tanultunk meg, ami által Isten előtt elfogadhatóvá formáltuk magunkat.

Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmemmel az Isten törvényének szolgáló vagyok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.

Az értelmem és a szívem az, amit Isten vizsgál, és ezekkel Isten törvényeit szolgálom, annak ellenére, hogy ebben a testben vagyok. Ezért tehát, nincs többé ítélet azok számára, aki Jézus Krisztusban élnek, akik nem a test, hanem a lélek szerint élnek.

Itt vagyok tehát. De nehogy azt gondoljátok, hogy itt állok előttetek, és azt mondom, hogy megérkeztem, most már tökéletes vagyok! Isten óvjon attól, hogy ezt a benyomást keltsem előttetek, mert a szemetek előtt fogok elbukni azért, hogy bebizonyítsam, hogy nem így van. Isten megengedi, hogy ez megtörténjen.

Nem! Nem vagyok tökéletes! Továbbra is a testemben vagyok, és ezért továbbra is a bűn mozdulatai jellemeznek. Istennek hála, már nem kell ezeknek alárendeljem magam, és győzedelmeskedhetek felettük. De ha mégis rosszat teszek, nincs ítélet, mert Jézus Krisztusé vagyok.

Ez persze nem jelenti azt, hogy akaratból a testnek fogok engedelmessé válni. Isten ments! De amikor megbotlok, akkor nem fogok elesni, az Úr megtart engem. Az értelmem és a szívem Isten legjobb dolgait kívánja, és én vágyom szolgálni Őt mindennel amim van.

Tehát egy új, lelki kapcsolatom van Istennel. A nyolcadik fejezetben meglátjuk majd, hogy Pál kérdésére mi a válasz.

Miután eljutott a kétségbeesés határára a saját erőlködései miatt, a nyolcadik fejezetben megérkezik a Lélek szerinti élet győzelméhez.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

8. Fejezet

Az előző fejezetben Pál arra a következtetésre jutott, hogy a törvényt lelki értelemben kell venni.

Még farizeusként a törvényt fizikailag értelmezte, és azt gondolta, hogy a törvény szándéka az, hogy az emberek külső cselekedeteit tartsa ellenőrzés alatt. Amikor viszont rájött, hogy ez egy lelki törvény, akkor azt is megértette, hogy őt a törvény halálra ítélte, mert annak ellenére, hogy fizikailag betartotta a törvényt, lelki értelemben viszont megszegte azt.

Pál dilemmája az volt, hogy amikor jót akart tenni, akkor a gonosz is ott volt a nyomában, és igen gyakran azt a jót nem tette meg, amit szeretett volna megtenni. Sokszor azokat a gonosz dolgokat tette, amiket nem akart, így saját lelke, saját elméje ellen harcolt. Hiszen az esze azt mondta, hogy szívből szolgálja az Úr törvényét, de amint Jézus is mondta Péterrel kapcsolatban: a lélek kész, de a test erőtlen.

Bizonyára mindnyájan tapasztaltuk már ugyanezt a küzdelmet. Nem tettem meg azokat a dolgokat Istenért, amit meg szerettem volna tenni. Nem az a gond, hogy az eszem nem akarja ezt, hanem az, hogy a testem gyenge. Pál felismerte azt a problémát, és a 7.-ik fejezetet azzal fejezi be:

Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?

Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!

Ebben a fejezetben megérkezik tehát arra a pontra, amely arról szól, hogy a testben élve ezen a világon is megtapasztalhatjuk a győzelmet, ha alárendeljük az életet a Léleknek.

A törvény szerint tehát Pál halálra volt ítéelve, mert megszegte annak leki vetületét. Annak ellenére, hogy nem követett el paráznaságot, azt tudta, hogy vágyik a testvére feleségére. Megértette, hogy maga a vágy is bűn volt, ezért bűnösnek érezte magát. Most viszont Jézus Krisztus munkája nyomán ezt a hihetetlen kijelentést teszi:

Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak,...

Azt hiszem, hogy ez a vers jelentett számomra a legtöbbet a Bibliából, mert keresztényként éveken keresztül állandó ítélet alatt éreztem magam, mivel a lelkem kész volt, de a testem igencsak gyenge. Heteken, hónapokon keresztül ígérgettem Istennek, hogy a jövő héttől már sokkal jobb leszek. Bocsánatot és elnézést kértem tőle az elmúlt hét bűnei miatt, és ígértem, hogy majd a jövő héten minden másképp lesz. Megígértem, hogy minden nap olvasni fogom a

Bibliát, minden nap imádkozni fogok, sokkal jobb leszek mostantól kezdve. De mindig bűnösnek éreztem magam, mert mindig megszegtem az Istennek tett fogadalmaimat.

Nem tettem meg azokat a dolgokat, amiket Istennek megígértem, ezért folyamatosan ítélet alatt éreztem magam.

...mivel az élet Lélekének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.

Egy új törvény dolgozik bennem. Isten azt mondta Jeremiás prófétának: „Egy új szövetséget kötök az emberekkel, amelyet nem kőtáblákra írok, hanem a szívükbe.”

A Lélek törvénye az, amelyet Isten a szívembe írt. Ő elfogadja azt, ami a szívemben van, az iránta való szeretetemet, és azt a vágyamat, hogy őt szolgáljam. A saját törvényét írta bele a szívembe, ami ellenőrzés alatt tartja a vágyaimat és a Krisztusban levő új életemet. „Ha valaki Krisztusban van, ő egy új teremtmény; a régi dolgok elmúltak, és minden dolog újjá született.”

Érdekes, hogy még a vágyaink is milyen drámaian megváltoznak, amikor Krisztusban vagyunk.

Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlenné vált a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben,...

hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.

Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival.

Az ember három részből áll: testből, értelemből és lélekből. Itt az értelem és a szellem is ugyanazt takarja: az ember tudatát, amely annak a rabja, ami az embert hatalmában tartja.

Ha tehát az embert a testi étvágy tartja ellenőrzése alatt, akkor a test szerint él. Ez az ember természetes állapota Jézus Krisztus nélkül.

Ez a test tudatosság jellemzi a Krisztus nélküli embereket, és ők általában csak azokról a dolgokról beszélnek, amelyeknek a testhez van közük: új receptekről, új desszertekről, italokról, szexről, dolgokról, amelyek a test étvágyához kapcsolódnak. A természet szerinti embernek ezeken jár az esze, mert a teste vezeti, így a test szükségleteivel és vágyaival van tele a feje.

Amikor egy ember Isten Léleke által újjászületik, és a Lélek uralja az életét, akkor őt a lelki dolgok kezdik érdekelni: Isten, az Istennel való kapcsolat, Istennek az ő szívében végzett munkája, Isten Lélekének munkája, és az, hogy miként éljen Isten szerint, hogyan szolgálja Őt.

Akit a test vágyai irányítanak, az egy állat életét éli, mert az állatokat a testük vezeti, és a tudatuk telítve van testi szükségleteikkel.

Minden testének vágyai által irányított ember ilyen értelemben állati életet él, és ezért biztosak a mai humanisták abban, hogy ők az állatvilággal rokoni kapcsolatban vannak.

Körbenéznak az állatvilágban, meglátják a majmot, amely csak a testi vágyaival törődik: azzal, hogy mit egyen, hogy szaporodjon, és azt mondják, hogy rokon vagyok veled. Azért érzik, hogy a majommal közös eredetük van, mert az is pont úgy él, mint ők.

Az az ember, akinek életre kellett a lelke, és Lélek szerint él, rájön arra, hogy egyáltalán nincs rokonságban az állatvilággal, hanem Istennel van rokonságban. Isten képmására és hasonlatosságára teremtették, és ahhoz a képmáshoz viszonyítva elbukott, de ismét az Istennel való rokonságot keresi, mert a Lélek szerint él.

Pál tehát kijelenti:

Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival.

A test törekvése halál...

Lelki halálról van itt szó, amely Bibliai értelmezés szerint az ember tudatának elválasztása Istentől.

Az ember a halált úgy értelmezi, hogy a tudata és a teste elválasztódnak. Amikor a tomográf 24 órán keresztül egyenes vonalat mutat, akkor azt mondják, hogy megszűnt az agyi tevékenység, kapcsoljuk le a gépekről, és nézzük, hogy történik-e valami a monitoron. Miután lekapcsolják a gépeket, megszűnik a szív mesterséges oxigén utánpótlása, és figyelik a monitort, mert ha egy pici jele is megmaradt az életnek, akkor az agy elkezd keresni az oxigént, és egy kis mozdulatot észlelve, azonnal újraindítják a gépeket, hogy legyen még esélye az életben maradásra. Ha a vonal egyenes marad a monitoron, akkor azt mondják, hogy meghalt, nincs agyi tevékenység, a tudat elszállt.

A Biblia szerint, ha a tudatod el van választva Istentől, tehát nincs valódi Isten tudatod, akkor halott vagy. Ezért akik a test szerint élnek, azok meghaltak a Léleknek. Akik a Lélek szerint élnek, azoknak valódi életük és békességük van. A test szerinti értelem Istennel szembehelyezkedik, mert Isten kijelentette, hogy a lélek magasabbrendű az anyagnál, ezért az ember sokkal inkább a lelki, semmint az anyagi világgal kell törődjön.

A mai humanisták, a mai kommunisták pontosan az ellenkezőjét hirdetik: az ember az anyagi dolgokat kell előtérbe helyezze a lelki világgal szemben. Így következik be Isten és ember között a konfliktus, mert Isten a lelket helyezi az első helyre.

...a Lélek törekvése pedig élet és békesség, minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni.

Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.

Ez egy nagyon jelentős kijelentés, mert az emberek olyan gyakran akarják Istennek felajánlani a testük munkáját, és azt remélik, hogy ezt Isten el is fogadja. Isten nem fogja jobban elfogadni a te testbeli cselekedeteidet, mint ahogyan azt a Káin adományával tette, akit Isten azért utasított el, mert a testének munkáját akarta Istennek áldozni.

Érdekes, hogy mi is gyakran ugyanabban a cipőben járunk, de ezzel nem tudunk kedvesek lenni Isten szemében.

A Jelenések Könyve negyedik fejezetében Isten a trónuson ül a huszonnégy vén és az angyalok dicsőítése közepette:

„Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő!”

És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak a trónuson ülőnek, aki örökkön-örökké él,

leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják:

*„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett **a te kedved beteljesítésére.**”*

Ha tetszik, ha nem Isten téged az Ő saját kedvének beteljesítésére teremtett. Ez a létednek az alapja. De az ember kiforgatta ezt, és azt gondolja, hogy a saját kedve szerint kellene élnjen.

A Biblia viszont azt mondja, hogy ha egy ember a saját kedvére akar élni, már akkor meghalt, amikor még életben van. Miért? Mert nem teljesíti létezésének alapcélját, hiszen azok aki a testben élnek, nem élhetnek Isten kedve szerint. Tehát, ha testben és test szerint élsz, akkor az életed ürességre és kiábrándultságra van ítélve.

Ha viszont egy értelmes életet akarok élni, akkor Lélekben kell éljek.

Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.

Akik újjászülettek, azok a Lélektől születtek újjá. Amikor Nikodémusz megkérdezte Jézustól, hogy miként születhetik újjá, hisz nem mehet vissza az anyja méhébe, hogy még egyszer megszülessen, Jézus azt válaszolta: „Ami testtől született test marad, de ami Lélektől születik az lélek. Ezért ne csodálkozzatok, amikor azt mondom, hogy újjá kell szülessetek.”

Még ha mindannyian is a testtől születtetek, éppen ugyanannyira fontos, hogy lelkiileg is megszülessetek, mivel az ember természet szerint el van választva Istentől, és csak a második születés, a lelki születés után éled fel az ember lelke. A lélek újjászületése után érti csak meg, hogy Isten mire is teremtette őt.

Mert Istennek nem az volt a szándéka, hogy az ember a teste szerint éljen, és a testét szolgálja, hanem az volt a szándéka, hogy az ember a Lélek szerint éljen.

Tehát, ha nem született lelkileg újjá, akkor nem vagy az Isten királyságának része.

Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által.

Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.

Más szóval, még ha ebben a testben is élek, mégis elkezdődhet az a győzedelmes életem, amely a testemet uralma alá tudja hajtani.

Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megöliték a test cselekedeteit, élni fogtok.

Az ember hármasságát úgy fogom fel mint egy emeletes házat, ahol van felső emelet, középső emelet és alsó emelet. A természet szerinti ember esetében a felső emeleten uralkodik a test, az értelem van mindig a középső emeleten, de mindig a test uralma alatt. A lélek alvó vagy halott.

Az újjászületés viszont megfordítja ezt a sorrendet: A lélek legfelül, majd az értelem és a test. Az értelmet tehát az uralkodó lélek irányítja, és a test odakerül, ahová Isten eredetileg tervezte, a legalsó szintre, és ezáltal elveszíti irányító hatalmát. A test étvágái a léleknek rendelődnek alá.

Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.

Ez mindnyájunk számára itt és most egy alkalom lehet arra, hogy őszintén megvizsgáljuk, hogy az életünket Isten Lelke irányítja-e?

A figyelmeztetést azonban ismerjük, hogy óvatosak kell legyünk, mert egyébként önmagunkat csapjuk be: „a szívünk megtéveszthető és reménytelenül gonosz, ki ismerheti?” Ezért a vizsgálatunk alapos kell legyen.

Uganakkor fontos dolgot kell eszünkbe véssünk: hogy csak azok Isten fiai, akiket az Ő Lelke vezet!

Sokan állítják magukról manapság, hogy ők Isten fiai. Honnan tudhatom ezt biztosan? Ha az Ő Lelke vezet, akkor ez igaz. De ha a testem vágyai vezetnek, a test uralma alatt vagyok, akkor csak saját magamat csapom be, ha azt állítom, hogy Isten gyermeke vagyok.

Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!”

Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.

Isten egy magasabbrendű háromság: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Az ember egy alacsonyabbrendű háromság: lélek, értelem és test. Az ember Istennel a Lélek területén találkozik.

Az asszony azt mondta Jézusnak Szamáriában, hogy 'az apánk azt mondta, hogy Istent ezen a hegyen imádjuk, Te pedig azt mondod, hogy Istent Jeruzsálemben imádjuk – hát akkor hol kell imádjuk valójában?'. Jézus azt válaszolta:

„Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

Ha viszont az én sorrendem a test, az értelem és a lélek, akkor nincs közösségem Istennel, mert Isten nem fog közvetlenül a testemmel kapcsolatba lépni. Ha a testem uralkodik, akkor az értelmem is a test uralma alatt van és ezért a lélek szempontjából halott.

Amikor az Isten Lelke által újjászületek, és a sorrend lélek, értelem és test lesz. Így a felsőbbrendű hármasság, és az alsóbbrendű hármasság a lelki szférában egyesül, és Isten Lelke az én lelkemnek tanúsítja, hogy én Isten gyermeke vagyok. Így tehát egyesülök Istennel és közösségem van Vele akkor, ha a lélek az uralkodó és az életem irányítója.

Ha Isten gyermeke vagyok, akkor Isten örököse is, és ugyanakkor közös örökös vagyok Krisztussal azért, hogy együtt szenvedve, együtt dicsőüljek meg Vele.

Amikor gyerek voltam egyik nyáron egy gazdag család házában nyaraltam, ahol a nagynéném volt a házvezető. A gazdag család tagjai Európában nyaraltak és én az unokatestvéremmel voltam ebben a házban.

És milyen remekül telt ott a nyaralásunk: úgy éltünk, mint a gazdag úrfik!

A garázsban 7 autó volt, mindenféle szuper járgányok. Mi pedig beültünk mindegyikbe, és úgy tettünk, mintha vezetnénk ezeket. Aztán a gyerekszoba tele volt szebbnél szebb könyvekkel, és ezt biztosan a fiatalabbak nem értik meg, de egy álom volt minden este azokat a gyönyörű könyveket olvasni. Mesebeli villanyvonat is volt ott, hatalmas úszómedence, meg minden, amit csak kívánhat egy gyerek magának.

Amikor véget ért a nyaralásunk gyakran gondoltam arra, hogy milyen gyönyörű lenne, ha egy napon kopognának az ajtónkon, és egy ügyvéd jönne azzal a hírrel, hogy az a nagybácsikád, akit nem is ismertél, és a világ egyik leggazdagabb embere volt, meghalt, és rád hagyta a teljes vagyonát. Első dolgom lett volna, hogy vegyek egy olyan házat, amelyet azon a nyáron láttam.

És elgondoltam, hogy milyen jó lenne, ha örököse lehetnék egy gazdag embernek.

De milyen dicsőséges dolog, hogy Isten örököse lehetek Krisztussal együtt, és az Isten királysága az enyém lett! Abban a királyságban élhetek, amely a világosság és a szeretet, az öröm és a békesség királysága.

Pál azt mondja, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely egyszer a miénk lesz.

Keresztényként szenvedéseink lesznek, mert az az igazság, hogy a mai világban idegenekké váltunk. Ezt a világot a test uralja, és olyan emberek uralják, akiket a testük ural. Mi egy kisebbség vagyunk itt, az emberek többsége a test szerint él. Idegenek vagyunk itt, mert egy teljesen más életstílusunk van, a Lélek szerinti élet. Olyan élet ez, amit nem értenek a többiek, és amikor egy ember nem tud megérteni téged, akkor fenyegetéssé válsz számára.

Jézus azt mondta, hogy „Örvendezz, ha az igazságért kínoznak meg, légy boldog, mert nagy a te jutalmad a mennyekben.” Jézus a meghurcoltatás órájában arra az örök dicsőségre mutat, amely mindannyiunkat vár Isten királyságában.

Jézus is azért tudta elviselni a megaláztatást, mert tudta, hogy milyen öröm vár rá a mennyországban. Igen, szenvedett, de a királyság dicsőségére tekintett előre, és arra az öröme, amely az elveszettek szabadítása nyomán lett az övé.

Szenvedéseink közepette soha nem magára a szenvedésre kellene tekintsünk, hanem arra a dicsőségre, amikor az Úr eljön értünk. Pál amikor a korinthusiaknak ír a saját szenvedéseiről, azt írja, hogy a sok kínzás, meghurcoltatás, megkövezés, hajótörés, börtön, ezek a „könnyű kis” nehézségek egy mérhetetlenül hatalmas örökkévaló dicsőséget munkálnak ki.

Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.

Sajnos időről időre felüti a fejét egy-egy tévtanítási hullám bizonyos versekkel kapcsolatban. Ez a vers is ilyen: a „valóban Isten gyermekei vagyunk” kifejezést meglovagolva, vannak akik azt állítják, hogy az egész világ csak éppen terád vár. Hogy az utolsó időkben az embereket Isten felruházza mindenféle természetfeletti erővel, hogy tankokra rámutatsz, és azok elolvadnak, bemész a kórházakba, és azok kiürülnek, és az egész világ éppen terád vár, hogy megváltsd a világot. E tévtanítás mögött az az ötlet húzódik meg, hogy mindnyájan csak üljünk és tökéletesítsük magunkat, és a gyülekezetet, hogy Isten megnyilvánulhasson a tökéletesített egyházon keresztül, és tulajdonképpen ez lesz Jézus Krisztus második eljövetele. Azt állítják, hogy ő nem fizikailag fog eljönni, hanem a gyülekezeteken keresztül mutatja majd meg magát, és az egész világ csak rád vár, hogy te nyilatkozzál meg. Jól hangzik, ugye?

És nagyon szomorú, hogy emberek egyáltalán az idejüket pazarolják egy ilyen tanításra.

Pál azonnal elmagyarázza, hogy mi az Isten gyermekének megnyilvánulása, és az a szomorú, hogy ezek az emberek soha nem olvassák el a

szövegkörnyezetet, csak kiragadják azt a verset, amely alátámasztja a gondolataikat.

Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökösársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.

Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.

Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.

A teremtett világ ugyanis a hiábavalóságnak vettetett alá, nem önszántából, hanem az által, aki alávetette, ...

Isten az embert nem egy befejezett egészként teremtette. Amikor Ádámot megteremtette, azt mondta, hogy nem jó az embernek egyedül lenni, teremtsünk neki egy asszonyt, hogy az ember teljes egész legyen.

Lányok, bevalljuk őszintén, hogy nem vagyunk teljesek nélkületek. Aztán Isten az ember elé hozta az asszonyt és ő a feleségévé vált.

De van egy másfajta befejezetlenség, üresség is az emberben, amit csak Isten tud betölteni.

Dr. Henry Druman írt egy klasszikusnak számító könyvet a Természetes és a természetfeletti címmel. Azt írja abban a könyvében, hogy az ember belsejében olyan mikroszkópikus „csápok” vannak, amelyek Istent keresik, mert az ember Istenért teremtett, és nem lehet elégedett addig, amíg nem egyesül Istennel. A teremtmény tehát ürességre van ítélve, mert Isten szándékosan teremtette őt így, hogy keresse Istent és a beteljesülést, és ezáltal az értelmes életet.

... hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgátságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.

Egy napon megszabadítanak ettől az öreg testemtől, a romlottság béklyóitól, és dicsőséges szabadságban lesz részem Istennel.

Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig.

De nem csak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek első zsenyéjét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.

Ez tehát az Isten fiainak megnyilvánulása, a megváltott test.

Pál a korintusiakhoz írt második levelének 5.-ik fejezetében írja:

Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltönni rá mennyből való hajlékunkat.

Mindaddig tehát, amíg ebben a testben vagyok, addig nem az Úrnál vagyok, de inkább itthagynom a testemet, hogy az Úr jelenlétében legyek. Érdekes, hogy Pál

ezt a testet egy sátorhoz hasonlítja. És a sátor mindig egy ideiglenes lakhelyet juttat eszünkbe.

A mi gyülekezetünk is 2 évig lakott sátorban. Megvolt ennek a maga érdekessége, a jellegzetes szaga, de néha a szél fel is fordította, lyukak voltak az oldalán, hideg volt esténként – megvoltak tehát a hátrányai is. Dicsőséges nap volt az, amikor kiköltöztünk belőle, és bejöhettünk ebbe az új épületünkbe. Végre már nem a kemény fémszékeken ültünk, nem a fekete aszfalton jártuk, nem kellett többé a fűtőtestek hangos zúgását és kellemetlen szagát elviseljük. Ehelyett leülhettünk a kényelmes plüss székekre, szőnyegen járhattunk és élvezhettük ennek az állandó otthonnak a kényelmét.

Részben ez az otthon hasonlít arra, ami vár ránk a mennyben, de csak árnyéka annak, mert az a ház ami ránk vár a mennyországban, az örök. Az az új test, amit akkor kapunk, örökre a mi házunk lesz.

Most egy sátorban élek, ebben a testben, amely átmeneti, és elkezdődtek vele a problémák. Ezért vágyunk mindnyájan egy új testre, amely ránk vár a mennyben. Jézus azt mondta:

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.

Hogyan képzelitek el ezt a házat Jézus elmondása alapján? Szerintem itt Jézus ugyanarról beszél, amiről Pál beszélt a 2 Korintus 5-ben, hogy az a hajlék az új test, amit nektek készítettek el. Ebből a földi sátorból egy olyan házba fogok költözni, amit nem kézzel készítettek, hanem a mennyország örökkévalóságából. Az új testünk nem fárad majd el, nem lesz alvásra szüksége, ezért az új házban nem lesz szükség hálószobákra.

Mert üdvösségünk reménységre szól. Viszont az a reménység, amelyet már látunk, nem is reménység; hiszen amit lát valaki, azt miért kellene remélnie?

Mert amikor végre meglátjuk, akkor már egy tárgyilagosa valóság lesz, nem tartozik már a remény kategóriájába. Reményünk mindig csak abban lehet, amit még nem láttunk.

Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk. Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.

A teremtés esedezik, én esedezem, a lélek esedezik, és várja Isten tökéletes munkáját. Közben a Lélek által megölöm a test cselekedeteit, és kiáltok, hogy „Abbá, Atya!” A Lélek tanúsítja számomra, hogy Isten gyeremeke vagyok, és a Lélek segít az imádságomban is, mert nem mindig tudom, hogy mi Isten akarata

egy-egy helyzetben. Mivel nem tudom, hogy mi Isten akarata, ezért nehéz imádkoznom, mert semmi értelme Isten akarata ellen imádkozni. Az imádság célja sosem lehet az, hogy az én akaratom teljesüljön, hanem, hogy Isten akaratát teljesítsük.

Ha az imádságra úgy tekintek, mint egy eszközre, amellyel saját akaratomat érvényesíthetem, akkor teljesen félreértem az ima fogalmát, úgy, mint igen sok evangelizáló. Sohasem volt az Isten célja, hogy az ember az imáján keresztül érvényesíthesse saját akaratát a Földön. Az ima az az eszköz, amelyen keresztül együttműködünk Istennel az Ő akaratának teljesítésében itt a Földön. Ahogy Jézus is mondta: „Ne az én akaratom, hanem a Te akaratod legyen meg.” Mindig ez kell legyen az ima célja.

De nem mindig tudom, hogy mi Isten akarata, és ebben segít a Lélek, közvetítve esedezik kimondhatatlan fohászokká.

Esedeztetek már a lelketekben? Én gyakran tetszem ezt, amikor ránézek a világ jelenlegi állapotára, az engem körülvevő emberek állapotára és szükségleteire, mert sokszor nem tudom, hogy miként imádkozzak. Ő, aki a szíveket kutatja, ismeri a lélek titkait, mert Ő közvetít a szenteknek Isten akaratával megegyezően.

Számomra az ima olyan gyönyörű, egyszerű dolog. Sokszor nem tudom, hogy mit és hogyan imádkozzak a barátomért, mert nem tudom, hogy Isten mit akar elvégezni az Ő életében, de azt tudom, hogy neki imára van szüksége. Isten egyszerűvé tette ezt, mert a következőket mondhatom: „Istenem, eléd hozom most János problémáját, oooooooooooooooooooh” Istenem Te magyarázd meg ezt.

A csodálatos dolog az, hogy Isten értelmezheti ezt az Ő akarata szerinti közbenjárásnak, mert ezt írja nekünk itt Pál. A Lélek segít a gyengeségeinkben.

Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltékért.

Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.

Hányszor gondoltuk erről a versről azt, hogy akik Istent szeretik, azoknak legtöbb dolog javukra szolgál? Tudom, tudom, hogy minden dolog, de ebben az esetben ez nem igaz, mert nem látom, hogy ez hogyan lenne lehetséges.

Sokszor hajlandó vagyok elismerni, hogy Isten a javunkra fordítja ezt a helyzetet, de a valóság az, hogy minden dolog a javunkra szolgál. Olyan megnyugvást találok ebben a versben, amikor olyan helyzetekkel állok szemben, amelyeket nem tudok megérteni. Kiábrándulások, elbukások, amikért elkezdek aggódni, haragudni, és akkor eszembe jut ez a vers, hogy *akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.*

Újból és újból békességet nyújt ez a vers számomra. Amint már mondtam, nem mindig fogjátok megérteni a körülményeiteket. Sok olyan dolog fog veletek történni, amelyek esetében a legjobb akaratotok szerint meg akarjátok érteni, hogy miért, de nem fogjátok tudni. És amikor olyan dolgokkal találkozunk, amiket nem értünk, akkor alapvető fontosságú, hogy olyan alapunk legyen, amit értünk, és ezekben keressünk menedéket.

Mit értünk meg? Azt, hogy Isten szeret engem, azt, hogy Isten bölcsőbb, mint én, azt, hogy Isten minden körülményt ellenőrzése alatt tart, tehát, bármi ami velem történik, csak azért történhet így, mert Isten megengedte, hogy megtörténjen, és mert Isten szeret engem, ezért azt munkálja ki, ami a legjobb számomra, tehát békém lehet a legkényelmetlenebb helyzetben is. A hitem miatt van békességem, mert abban bízom, hogy Isten ezt a helyzetet is az én javamra és az Ő dicsőségére fogja használni.

Ha csak ezt az egy igazságot bevésnétek az eszetekbe, akkor ha valami baj történik, akkor nem kellene rögtön valakihez odarohanjatok, hogy elmondhassátok a problémátokat neki. Isten az Úr mindenek felett, Isten szeret téged, és Isten tudja, hogy mi történik és mindent jóra fordít annak az életében, aki szereti őt.

Édesapám értékesítésben dolgozott éveken keresztül, és az élete a lakoma vagy az éhezés között mozgott. Hatalmas lakomák ígérete, mivel hatalmas eladási potenciáljai is voltak, amelyek jutalékából királyi módon is lehetett volna élni. Egy eladás akár 35.000 dollárt is hozhatott. Sokszor megtörtént, hogy kifizették már a foglalót, és üzletkötőként már a zsebében érezte az üzletet, tehát el kezdte költeni a jutalékot. De néha megtörtént, hogy ezek a biztos üzletek a foglaló ellenére sem jöttek létre. A csalódás hatalmas volt, mert a sok terv, hogy hogyan fizetjük ki az összes tartozásunkat, hogyan veszünk új konyhabútort egy pillanat alatt füstbe ment. Most aztán mi lesz?!

Édesapámnak volt egy kis plakettje, amelyre rá volt írva, hogy „minden a javukra szolgál ...” és az íróasztalán tartotta. Amikor egy ilyen hatalmas üzlet megghiúsult, csak ránézett a felíratra, hogy minden a javukra szolgál azoknak, akik Istent szeretik.

Lehet, hogy nekünk is jó lenne, hogy egy ilyen felíratot olyan helyre tenni otthon, ahol mindig láthatjuk, hogy minden nap újból emlékezzünk erre, hogy *akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.*

Nem csak egyes dolgok, hanem minden dolog!

Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.

Isten előre ismert engem. Ez engem mindig lenyűgöz, de nem kellene meglepjen, mert Ő mindent tud. De leginkább az a megdöbbentő, hogy annak

ellenére, hogy tudta, hogy ki vagyok, mégis kiválasztott arra, hogy egyik gyermeke legyek, Jézus Krisztus lévén elsőszülött a testvérek között.

Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Itt Isten olyan engem érintő dolgokról szól, amelyek még nem teljesedtek be. Mert te még nem láthatod a megdicsőült Chuck-ot, ez csak a jövőben fog bekövetkezni. Mégis Isten ezt múltidőben mondja, ami számomra nagyon érdekes.

Amikor Ábrahámmal beszélt, neki is múlt időben beszélt az utódairól, mert Ő tudta, hogy Ábrahámnak lesz egy fia, akit Ő már előre ismert, és mivel Isten ismeri a jövőt, ezért beszélhet úgy a még nem létező dolgokról, mintha azok már léteznének.

Az a nagyszerű, hogy az én megdicsőülésemről úgy beszél, mint ami már egy létező dolog, mert Ő tudja, hogy a rajtam végzett munkát be fogja fejezni. Ezért van békességem ebben a múlt időben tett kijelentésben, annak ellenére, hogy a megdicsőülésem csak ezután fog számomra eljönni a Krisztusban.

Pál egy kérdés-sorozatot indít most el:

Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

A Sátán ellenünk van, a világ ellenünk van, de a lényeg az, hogy micsoda Sátán és micsoda a világ Istenhez hasonlítva? Ahogy Dávid is mondta, hogy Isten az én oldalamon van, ezért nem félek attól, hogy ember mit tehet ellenem.

A dicsőséges igazság ez: Isten veled van! Most is! És mivel Ő veled van, nem számít, hogy milyen pokoli erők vannak ellened, mert azok semmik Istenhez képest!

Soha ne gondold a Sátánra úgy, mint Isten ellentétére: Ő nem az! Nem lehet őt ugyanabba a kategóriába sorolni! Isten a világmindenség Teremtője, a Sátán egy véges, teremtett lény. Semmiképpen sem Isten ellentéte! Lehet, hogy Mihály vagy Gábrriel arkangyal ellentéte, de soha nem Istené!

Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

Isten a Fiát áldozta a bűneimért, odaadta Őt, hogy szenvedjen, hogy elutasítsák. Ezt a tényt nem egészen értékeltem addig, amíg egy napon szülő nem lettem, és végignéztem, hogy a kis gyerekeim hogyan szenvednek a gyermekkori betegségekben. Amikor ők betegek lettek, annyira lelombozott engem belülről az, hogy ebben az állapotukban kell őket lássam, annyira fájt nekem az ő szenvedésük. Annyira szerettem volna, hogy ha lett volna egy olyan módszer, hogy én szenvedhettem volna helyettük, hogy én lettem volna beteg helyettük. Mit nem adtam volna ezért!

Aztán rájöttem, hogy mekkora fájdalom lehetett az Atyának végignézni azt a fájdalmat, amiben a Fiú szenvedett. Te is szülőként boldogan lennél a gyereked helyében, és szenvednél helyette, de végignézni az ő szenvedésüket nagyon nehéz... Ha tehát Isten odaadta a Fiát a szenvedésre értünk, akkor mennyivel inkább odaad mindent nekünk ajándékba.

Isten nem utasítja vissza azt, hogy segítsen neked. Nem kell könyörögni Neki, hogy adjon, Ő szívesebben ad, mint ahogyan mi fogadjuk el az Ő áldásait. Ő már bizonyította, hogy akar nekünk adni, amikor az egyszülött Fiát adta értünk. Ha tehát ilyen sokat képes értünk áldozni, akkor a többi már könnyű. Semmi sem hasonlítható ahhoz, amit már nekünk odaadott.

A mi problémánk az, hogy nem értjük az irántunk érzett szeretetének mélységét. Milyen gazdag, milyen széles és milyen drága Isten szeretete irántad! Ha tudnád, hogy mennyire szeret, akkor soha többé nem futnál el, nem próbálnál elbújni előle, mert a szeretete irántad nagyobb mint az egész világmindenség.
Hatalmas ostobaság elfutni előle, harcolni vele, mert a számodra létező legjobb ellen harcolsz.

*Ki vádolná Isten választottait? Isten **az**, aki megigazít.*

Isten előre ismert engem, és ezért kiválasztott, megigazított és megdicsőített. Jézus mondta, hogy nem ti választottatok engem, hanem én titeket. Isten választott engem, ki mer akkor engem vádolni? A Sátán igen, az emberek igen, de egy valaki soha: Isten.

Milyen boldog az, akinek nem számítja be bűnét az Isten. Istennek nincs egy fekete könyve, amiben a hibáimat és a bukásaimat tartja számon, hiszen Ő az, aki megigazított engem, és ártatlannak ítél minden váddal szemben.

Ki ítélne kárhozatra?

Gyakran nagyon szigorúak vagyunk magunkkal szemben, mert ítélkezünk magunk felett. De egy valaki nem ítél el: Jézus azt mondta, hogy nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megváltsam azt. „Nincs ítélet azok ellen akik a Krisztus Jézusban vannak.”

A Sátán és a világ ítél el minket, de miért aggódnék emiatt, mert aki számít, az nem ítél el engem, hanem meghalt a bűneimért, feltámadt, és az Atya jobbán ül közbenjárva érettem.

Lehet, hogy elítéled magad, mert elbuktál Istennel kapcsolatban, de Jézus nem ítél el téged. Oh, ha csak ezt értenétek meg, hogy mennyire szeret Isten titeket! Ennyire van csak szükségetek, hogy ezt megértsétek.

Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?

Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.”

*De mindezekkel szemben **elsöprően** diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.*

Az egy dolog, hogy diadalmaskodj, hogy győzzél egy kis különbséggel, az már egy másik dolog, hogy már a harc közepette is tudod, hogy megvan a győzelem. A végeredmény még kétségesnek látszik ugyan, de te tudod, hogy biztosan te győzöl. Ez több mint diadal, ez elsöprő diadal!

Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Pál mindent bevett ide, minden lehetséges ellenséget, és megmutatta, hogy minden legyőzhető; Mégis van olyan szegény, félénk lélek, aki attól fél, hogy Isten megtagad minket. Attól fél, hogy őt Isten már nem tudja szeretni, hogy Neki elege van már belőle.

De állj, állj, állj! Semmi sem választhat el téged Isten szeretetétől, amely Krisztusban van: sem angyalok, sem fejedelmek, sem hatalmak, semmi ami volt, és ami lesz, sem magasság, mélység, vagy semmi más teremtmény sem képes arra, hogy elválasszon Isten szeretetétől és Krisztustól, mert Isten irántad való szeretete állandó, örökkévaló, és nem tőled függ, hanem az Ő természetétől, amely maga a szeretet.

Isten irántam való szeretetét nem én okozom, ezért lehet az állandó. Isten nem akkor szeret, amikor jó vagyok, és nem utál akkor, amikor rossz vagyok. Akár jó vagyok, akár rossz, Ő akkor is szeret. Akkor is, ha szegény vagyok, akkor is ha gazdag; akkor is ha beteg vagyok, akkor is ha egészséges, szeretete állandóan jelen van.

Mennyire hálásak vagyunk ezért a Krisztusban levő szeretetért!

Istenem segíts, hogy felfogjuk, a szélességét és a hosszúságát, a mélységét és a magasságát, és ismerjük meg Krisztus szeretetét!

Krisztus szeretete és békéje legyen veletek, amint Lélekben jártok, legyetek a Lélek által szoros közösségben Istennel, abban a dicsőséges kapcsolatban, amely Isten gyerekeivé és örököséivé tesz titeket az örökkévalóságban.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

9-10. Fejezet

Pál a nyolcadik fejezetben a lelki megtapasztalások csúcsára juttatott el minket, és arról a lelki békéről írt, amely a miénk lehet a Jézus Krisztusban. Megmutatta számunkra, hogy Krisztusban olyan menedékünk van, hogy semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől.

Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?...

Mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.

Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Miután Pál látja, hogy Isten milyen hatalmas munkát végez a zsidó közösségen kívül, hogy milyen dicsőséges kapcsolatot tesz ez lehetővé számunkra, és áldást áldásra halmoz rájuk, a szíve most a zsidó testvérei felé fordul.

A következőkben be fogja mutatni, hogy Isten az Ő szuverén akarata szerint, miként különítette el a zsidó népet arra, hogy megmutassa a számunkra fenntartott kedvezményeit.

Isten szempontjából ma a zsidó nem különbözik a nem zsidótól. Jelenleg nekik nincs kedvezményezett nemzeti státuszuk Istennél, mert ha részesülni akarnak Isten gazdagságából és teljességéből, akkor ők is, akárcsak a többiek, Jézus Krisztuson keresztül közelíthetik meg Őt.

Mivel azonban ez a zsidók számára ámulást jelent, és mivel Pál tudja, hogy keserűséggel kell szembenézzen a zsidók felől érkező elutasítás miatt, rámutat arra, hogy ő nem haragszik a zsidókra. Beszél velük Isten kegyelmének kiáramlásáról, amely különbség nélkül árad minden zsidóra és nem zsidóra, aki hisz Krisztusban, és megmutatja, hogy a próféciák már mindezt előre kijelentették.

Pál minden áron bizonyítani akarja, hogy nem érez keserűséget a zsidókkal szemben, ezért így kezdi ezt a fejezetet:

Igazat mondok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szentlélek által,

Mi mást lehet még ehhez hozzátenni, hogy az ember bemutassa, hogy a szíve szerint igaz amit mond.

hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet.

Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett;

Ez egy nagyon kemény kijelentés, amit nem hiszem, hogy én magam őszintén kijelenthetnék. Emlékezhetünk Mózes kijelentésére a 2Mózes 32-ben, miután Izrael csúfosan megbukott Isten előtt, és Isten azt mondta Mózesnek, hogy: „Állj félre, mert most mindnyájukat elpusztítom.”

Mózes közbenjárt a népéért, és kérte Istent, hogy „bocsásd meg vétüküket! Mert ha nem, akkor törölj ki engem könyvedből, amelyet írtál!”

Azért, hogy nehogyan Istent a gonosz hős szerepébe kényszerítsük, és embereket kezdejünk dicsőíteni, el kell ismerjünk, hogy ezek az emberek nem viselhették volna el ezt a nagy terhet Izraelért, anélkül, hogy ezt ne Isten adta volna nekik közvetlenül. Isten tette Mózes szívébe ezt a közbenjárást, mert okot keresett arra, hogy megbocsásson. Amikor tehát Mózes ezt a kijelentés tette Isten előtt, akkor Isten megkegyelmezett az izraelieknek.

De ne felejtjük el, hogy Isten az, aki Mózes szívét megszólította, és szintén Ő az aki az emberekért Pál szívére helyezi ezt a nagy terhet. Amit viszont Pál kijelentett, arra már nincs szükség, mert már Egy valaki magára vállalta Isten átkait, azért, hogy a zsidók megmeneküljenek.

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk - mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ” –

Amikor az édesanyám gyógyíthatatlan rákban feküdt a mi otthonunkban, ahol az utolsó napjai alatt gondoztuk, nagyon nagy fájdalmai voltak. Ennek ellenére, egy angyal volt, mert soha egyszer sem hallottam őt panaszkodni a szenvedésekről, de mindnyájan tudtuk, hogy mikén megy keresztül. Amikor beosontunk néha a szobájába, felemelt kezekkel találtuk, amint dicsőíti Istent. Így töltötte utolsó napjait. Pedig a fájdalmai miatt aludni sem tudott.

Egy reggel beosontam a szobájába, és igen nehéz volt a szívem az ő állapota miatt, mert mindig nagyon közel voltunk egymáshoz. (Azt gondolom, hogy életem legnagyobb áldásai azok a nők voltak, akiket Isten az életembe adott: édesanyám, a feleségem, a testvérem, a gyönyörű lányaim, mindnyájan istenfélő asszonyok.)

Csendben leborultam az ágy lábához és halkán imádkoztam: „Istenem, nem vagyok én hős, de azt kívánom, hogy vedd el édesanyám fájdalmát, és rakd rám egy időre. Hadd viselhessem én csak legalább néhány napig, hogy legyen egy kis szünet a szenvedéseiben.

Soha életemben nem éreztem még olyan erősen Jézus Krisztus jelenlétét, és soha nem hallottam olyan tisztán a szavait, mint azon a reggelen. Jézus ott állt mellettem, és azt mondta: „Chuck, ez egy ostoba kérés, mert én már elviseltem az ő fájdalmait helyette.” Azt válaszoltam, hogy „Köszönöm, Uram, és bocsásd meg, hogy ilyen ostoba voltam.”

Az édesanyám azonnal meggyógyult, Isten elvette a fájdalmát, és attól a pillanattól kezdve többet soha nem érzett fájdalmat. Ez egy dicsőséges megtapasztalása volt Isten érintésének és Jézus Krisztus jelenlétének.

Biztos vagyok benne, hogy miután Pál elmondta ezt a mondatot, az Úr azt mondta neki: „Pál, ez egy ostoba kijelentés. Nemes ugyan, és mélyen érző szívet mutat, de hogy az ő helyükben magadra vedd az átkot, arra semmi szükség, mert nem fog nekik semmi jót jelenteni.” Pál erre rájöhetett, de itt mégis kifejezésre juttatja a nemzete iránt érzett terhének mélységét. Egy óriás előtt állunk, nehéz számunkra ezt a kijelentést megérteni. Pál így folytatja:

...akik izráeliták, akiké a fiúság és a dicsőség, a szövetségek és a törvényadás, az istentisztelet és az ígéret, akiké az ősatyák,...

A fiúság azt jelenti, hogy Isten választott népe ők, amint azt nekik Isten kijelentette: „Ti lesztek az én népem, és én leszek a ti Istenetek.” Isten a családjává fogadta őket.

A dicsőség Isten jelenlétét takarja. Amikor a Szent Sátor megépítését és felállítását befejezték, és Isten imádása elkezdődött benne, akkor Isten dicsősége leszállt a Szent Sátorba a Szentek Szentjébe, és olyan hatalmas volt ez a dicsőség, hogy a pap nem tudott megállni a lábán, hogy vezesse az istentiszteletet.

A szövetséget pedig Isten Ábrahámmal kötötte, mikor megáldotta őt, majd ezt az áldást ismételte meg Izsák, Jákób, majd később Dávid számára.

...és akik közül származik a Krisztus test szerint, aki Isten mindenek felett: áldott legyen mindörökké. Ámen.

Ez Pál tollából a legerősebb utalás arra, hogy Krisztus maga az Isten.

De ezt nem úgy értem, mintha Isten igéje erejét veszítette volna. Mert nem tartoznak mind Izráelhez, akik Izráeltől származnak

Itt Pál Izraelt lelki értelemben érti, hisz az Izrael szó szerint azt jelenti: Isten által vezetett. Isten ezt a nevet akkor adta Jákóbnak, miután ő egy egész éjszakán keresztül bírkózott az Úrral. Reggel, amikor a fény derengeni kezdett, Jákób egy összetört emberré vált. Nemsokára testvérelével Ézsauval kell találkozjon, aki 200 ember élén jön feléje, és aki utoljára azzal fenyegette őt, hogy megöli.

Megtört ember lett tehát reggelre Jákób, mert az Úr angyala megérintette a csípőjét, és nyomorékká tette. Ebben a nyomorék, megtört állapotban, legyőzve ült ott Jákób, és az Úr angyala azt mondta, hogy el kell menjen. Jákób könnyek között kérlelte őt, hogy addig el ne menj, amíg rá nem adja az áldását.

Mindezt Jákób nem egy előnyös pozícióból kéri, hanem végső kétségbeesésében, miután legyőzték őt. Az angyal megkérdezte, hogy mi a neved, mire azt válaszolta, hogy Jákób, ami annyit tesz: Sarokmarkoló. Az angyal azt válaszolta, hogy mától Izrael legyen a neved, amely azt jelenti: Isten vezérel.

Ha valaki azt mondja magáról, hogy izraelita, az még nem feltétlenül jelenti azt, hogy ő Isten által vezérelt. Tehát nem mindenki tartozik Izraelhez, az Izraeltől származók közül. Nem minden keresztény él Krisztus szerint sem, a névből fakadó következtetés ellenére. Nem a név számít! Voltak akik, azzal dicsekedtek, hogy ők izraeliták, Izrael leszármazottjai. De Izrael nem minden leszármazottját vezérli Isten.

és nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai, hanem amint meg van írva: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.”

Ugyanúgy tehát, az Ábrahámtól való származás sem jogosított az Ábrahámnak adott kiváltságokra és áldásokra, mivel Isten nem egy testi utódlást, hanem egy leki síkon történő örökösödést szándékozott létrehozni.

Izmael a test szerint született fiú volt, ezért Isten nem ismerte el őt, míg Izsák az ígéret gyermeke volt, aki Lélek szerint született, ezért Isten őt ismerte el örökösnek. Később ezt Isten meg is erősítette, amikor Ábrahámmal így szólt: „Vedd Izsákot, az egyetlen fiadat,...”

Nagyon érdekes, hogy milyen sokszor próbáljuk Istennek felajánlani a testben kierőlködött munkáinkat, abban reménykedve, hogy azokat Isten el fogja ismerni. De nem így van! Én egy kissé hálás is vagyok azért, hogy a test cselekedeteit nem ismeri el, mert van néhány olyan cselekedetem, amit remélem, hogy nem is vesz észre. Ő csak a Lélek munkáját ismeri el, csak Izsákot ismerte el, és ezért ezt mondta: „Izsákon keresztül támasztok majd utódokat...”

Vagyis nem a testi származás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak.

Mert az ígéret szava ez: „Abban az időben visszajövök, és fia lesz Sárának.”

De nem csak ezt az esetet lehet említeni, hanem Rebekáét is, aki egytől fogant, a mi atyánktól, Izsáktól.

Még ugyanis meg sem születtek gyermekei, és nem tettek semmi jót vagy rosszat, de hogy az Istennek kiválasztáson alapuló elhatározása érvényesüljön, ne a cselekedetek alapján, hanem az elhívó akarata szerint, megmondattott Rebekának, hogy „a nagyobbik szolgálni fog a kisebbiknek”, úgy ahogyan meg van írva: „Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.”

Erre azonnal azt mondjuk, hogy ez így nem igazságos, és Pál már várja is ezt a reakciót.

Mit mondjunk tehát? Igazságtalan az Isten? Szó sincs róla!

De hogyan jelenthet ki Isten ilyeneket akkor, amikor még a gyerekek meg sem születtek, azt mondván, hogy „egyiket szeretem, másikat gyűlölöm, az egyiket kiválasztottam a másikkal szemben.” Ez így nagyon igazságtalannak látszik.

Viszon azt gyakran elfelejtjük figyelembe venni, hogy Isten mindent tudott már a kezdetektől. Isten ismerte Jákób és Ézsau teljes élettörténetét, még mielőtt ők megszülettek volna, és ugyanúgy a ti élettörténeteket is ismerte még

születésetek előtt. És mivel tudta, hogy Ézsau inkább a test emberévé válik és Jákób pedig inkább lelki ember lesz, annak ellenére, hogy csaló, gazember volt azelőtt, így már előre elmondhatta, hogy „a nagyobbik szolgálni fog a kisebbiknek”. Mindezek tudatában nincs helye Isten hibáztatásának az előre történő kiválasztás miatt.

Az efezusi levélben írja Pál, hogy mennyire hálásak lehetünk, mivel minket már a teremtés előtt választottak ki. Hogyan lehet, hogy Isten már akkor kiválasztott engem, mielőtt a világot teremtette volna? Úgy, hogy Ő már akkor ismert engem, és mindent tudott rólam, mert Isten mindent tudott a kezdetektől.

Tehát mi nem a saját erőfeszítéseink miatt állunk előtte, hanem azért mert Ő kiválasztott minket. Ahogy Jézus is mondta a tanítványainak: „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és elrendeltem, hogy ti legyetek a tanítványaim, hogy gyümölcsöt teremjete, és hogy a gyümölcsök megmaradjanak.” Tehát az Úr mindannyiunknak, akik Krisztusban vagyunk azt mondhatja, hogy nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.

Amikor azt mondták az evangelizálók, hogy „Emeljétek fel a kezeteket, és válasszátok Krisztust”, azt hittem, hogy én választottam az Urat. Pedig valójában Ő hívott el, Ő választott engem, és én csak válaszoltam az elhívására, ahogy Ő ezt már a kezdetektől tudta, hogy válaszolni fogok az Ő szeretetére. Nem lepte meg Istent, hogy én válaszolok, mert tudta előre, és ezért választott engem.

Hiszen így szól Mózeshez: „Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok.”

Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.

Istennek teljes fennhatósága van a kiválasztásra, az előre elrendelésre. Én nem akarhatom, nem is munkálhatom ki a magam számára mindezt, mert Ő választ engem. Így nem büszkélkedhetek azzal, ami vagyok, vagy amit tettem, vagy azzal sem amit remélek, hogy tenni fogok. Az egyetlen dolog, amit tehetek, hogy Isten kegyelmével és szeretetével dicsekedjek, aki egy olyan nyomorultat választott, mint amilyen én vagyok.

„Egyszer elveszett voltam, de most megtaláltak, régen vak voltam, de most látok”. Oh, milyen csodálatos is az Isten kegyelme!

Mert így szól az Írás a fáraóhoz: „Éppen arra rendeltelek, hogy megmutassam rajtad hatalmammat, és hogy hirdessék nevemet az egész földön.”

Ezért tehát akin akar, megkönyörül, akit pedig akar, megkeményít.

Ez nem tűnik nagyon igazságosnak. De emlékezzünk csak vissza a fáraó történetére, amelyben azt olvashatjuk: „a fáraó megkeményítette szívét az Istennel szemben”. És újból „a fáraó megkeményítette szívét az Istennel szemben”, és ezt tíz különböző alkalommal olvashatjuk. Miután a fáraó tízszer megkeményítette a szívét Istennel szemben, utána azt olvashatjuk: „és az Úr megkeményítette a fáraó szívét.”

Érdekes, hogy a héber két különböző szót használ erre. Az első esetben, amikor a fáraó keményítette meg a szívét az Istennel szemben, a szó jelentése pontosan ez, hogy megkeményítette. Amikor viszont azt írja, hogy az Úr megkeményítette a fáraó szívét, ott a héber szó azt jelenti, hogy szilárdítta. Tehát a fáraó újból és újból megkeményítette a szívét, majd végül közbelép az Úr és állandósítja a szívének ezt az állapotát.

Az a véleményem, hogy ha egy ember újból és újból megkeményíti a szívét Istennel szemben, akkor megvan annak a lehetősége, hogy Isten megszilárdítja ennek az embernek a választását és döntését. És ez egy tragikus nap az ember életében, mert ez azt jelenti, hogy olyan mélyre süllyedt a bűnében, olyan messzire kerül Istentől, hogy Isten keménnyé szilárdítja a szívét.

János 12:38-ban olvassuk: *Azért nem tudtak hinni*, a tudnak abban az értelemben, hogy már nem is képesek arra, hogy higgyenek. Nagyon távol kerültek Jézustól, annak ellenére, hogy egyik csodatételt a másik után látták, egyik bizonyágtételt a másik után figyelhették meg. Jézus azt mondta nekik, hogy ha nem hisztek nekem, akkor legalább a cselekedeteknek higgyetek, mert azok bizonyítják, hogy én vagyok a Messiás. De ők megkeményítették a szívüket újból és újból, míg végül nem voltak képesek hinni.

Vigyázzatok, meg ne keményítsétek a szíveteket Istennel szemben, nehogy eljussatok oda, hogy Isten a megkeményített szíveteket meg is szilárdítja abban az állapotában.

Azt mondd erre nekem: „Akkor miért hibáztat mégis? Hiszen ki állhat ellene akaratának?”

Ugyan ki vagy te, ember, hogy perbe szállsz az Istennel? Mondhatja-e alkotójának az alkotás: „Miért formáltál engem ilyenre?”

Sokan vannak, akik nem akarnak felelősséget vállalni azért, akivé váltak, vagy azokért, amiket csináltak, és Istent akarják hibáztatni: „Isten teremtett ilyené”, mondják. Ádám is már a kezdetekkor próbálta Istent hibáztatni, amikor Isten megkérdezte, hogy Ádám, mit tettél? Ádám azt válaszolta, hogy az asszony miatt van, akit Te adtál nekem! A Te hibád!

Nincs-e hatalma a fazekasnak az agyagon, hogy ugyanabból az agyagból az egyik edényt díszessé, a másikat pedig közönségessé formálja?

Pál itt bemutatja nekünk a fazekast és az edényt, hogy ismertesse velünk, hogy milyen kapcsolat van Isten és ember között. Ezt a kapcsolatot Istennek az emberek fölötti totális teljhatalma jellemzi. Ugyanúgy, ahogy a fazekas ugyanabból az agyagból egy gyönyörű, méltóságteljes edényt készíthet, majd utána egy méltatlant, amely csak arra jó, hogy szemébe kerüljön, úgy Isten is teremthet mindenféle embert.

Az Isten pedig nem haragját akarta-e megmutatni és hatalmát megláttatni, és nem ezért hordozta-e türelemmel a harag eszközeit, amelyek pusztulásra készültek?

Isten nagyon türelmes, bemutatta ezt a fáraóval szemben is, amikor oly sokat megengedett neki, mielőtt lesújtott volna hatalmával.

Sajnos vannak olyan emberek, akik félreértelmezik Isten hosszan tartó türelmét. Néhányan ezt gyengeségnek gondolják. Azért, mert Isten oly sok gonoszsgot elnéz neked, és még nem sújtott le rád, azt gondolod, hogy Ő nem is képes erre. De ami ennél is rosszabb, vannak akik Isten türelmét úgy értelmezik, hogy Isten

elfogadja azt, amit ők csinálnak, mert hanem így volna, akkor már rég elpusztította volna őket. Mindezek viszont tragikus félreértelmességek.

Isten türelmes még azokkal a gonoszokkal szemben is, akik pusztulásra vannak előkészítve, gyakran megengedi nekik, hogy végigéljék az életüket, annak ellenére, hogy a pusztulásuk már eleve elrendeltetett.

Vajon nem azért is, hogy megláttassa dicsőségének gazdagságát az irgalom eszközein, amelyeket dicsőségre készített, amilyenekké minket is elhívott, nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is? Hóseás szerint is ezt mondja: „Azt a népet, amely nem az én népem, hívom az én népemnek, és azt, amelyet nem szeretek, szeretett népemnek, és úgy lesz, hogy azon a helyen, ahol megmondtam nekik: Nem az én népem vagytok ti, ott fogják őket az élő Isten fiainak nevezni.” Ézsaiás pedig ezt hirdeti Izráelről: „Ha Izráel fiainak száma annyi volna, mint a tenger fővenye, akkor is csak a maradék üdvözülni, mert az Úr teljes mértékben és gyorsan váltja valóra szavát a földön.” És előre megmondta Ézsaiás: „Ha a Seregek Ura nem hagyott volna magot nekünk, olyanná lettünk volna, mint Sodoma, és hasonlónak lettünk volna Gomorához.”

Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik nem törekedtek az igazságra, megragadták az igazságot, mégpedig azt az igazságot, amely hitből van;

Izráel viszont, amely kereste az igazság törvényét, nem jutott el a törvény szerinti igazságra.

Miért? Azért, mert nem hit, hanem cselekedetek útján akarták ezt elérni, beleütköztek a megütközés kövébe, amint meg van írva: „Íme, a megütközés kövét, a megbotlás szikláját teszem Sionba, és aki hisz őbenne, az nem szégyenül meg.”

Krisztus a megütközés köve lett Izrael számára, és továbbra is az maradt mind a mai napig. Így Izrael, aki a törvényen keresztül akart megigazulni, soha nem érte el a megigazulást, míg a nem zsidók, akik nem a törvényen keresztül keresték a megigazulást, hanem a hit által, ők megkapták Isten megigazítását.

Jézus azt mondta a tanítványainak a Máté 5-ben, hogy *„ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”* Ez abban az időben egy sokkoló hatású kijelentés volt, és biztos vagyok benne, hogy a tanítványok ezen nagyon megütköztek, mert senki, de senki nem tudta a törvény betűit olyan pontossággal betartani, mint a farizeusok. El tudom képzelni, hogy az azonnali reakció erre az lehetett, hogy akkor felejtsetek el az egészet, képtelen vagyok arra, hogy én annak eleget tegyek, gondolták a tanítványok.

Ez így is lenne, ha a megigazulást a törvényen keresztül keresték, el lehet felejteni, mert soha nem tudnátok ezeket a fickókat ebben felülmúlni. A zsidókon

kívüli közösség viszont, akik nem a törvényen keresztül akartak megigazulni, azért érték azt el, mert hit által keresték.

Pál apostol volt az, aki a saját véleménye szerint elérte a megigazulást a törvényen keresztül, amint azt a múltjával kapcsolatban kifejti a Filippiekhez írt levelében:

Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én méginkább:

nyolcadik napon metéltek körül, Izráel népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.

Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért.

Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.

Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján.

Egyszer ezt valaki igen érdekes történeten keresztül érzékeltette.

Valahol Amerikában volt egy nagyon szegény lány, de kemény munkája árán egy igen jónevű iskolába járhatott. Amikor elérkezett a ballagási ünnepség, szeretett volna egy új ruhát az ünnepélyre, mint ahogyan a többi lány is új ruhákat kapott erre a napra. Mivel nagyon szegény volt és csak nagyon szerény megélhetésre volt pénze, ezért szerzett egy ruhamintát szabás-varrási leírással együtt, majd vett hozzá olcsó anyagot is.

Annak ellenére, hogy gyakorlatlan volt szabás-varrásban, mégis lépésről lépésre követte az utasításokat, kiszabta a ruhát és elkezdte varrni. Mivel tapasztalatlan volt, az illesztés nem mindig volt elég pontos, de lassan-lassan, miután számtalanszor újból és újból visszaabontotta a varrást, sikerült a munkát befejeznie.

Felvette az elkészült ruhát, és kiment a többi kollégiumi lányhoz, és így szólt: „Nézzétek, ez az én új ruhám! Ezt fogom felvenni a ballagáson.” Ránéztek, és udvariasan mosolyogtak, megdicsérték, hogy szép, szép. A következő pillanatban Lady Bountiful lépett be a szobába és így szólt hozzá: „Ifjú hölgy, szeretném, ha velem jönne!” Kiment tehát vele a kijáratig, ahol egy autó állt, benne a sofőrrel.

Együtt elmentek az egyik legdrágább divatszalonba, és miután leültek a kényelmes plüss fotelekre, jöttek a modellek és sorra bemutatták a legutolsó divat leggyönyörűbb darabjait. Végül belépett egy modell egy olyan elbűvölően csodálatos ruhában, hogy a lány önkéntelenül is felsóhajtott a gyönyörű ruha láttán.

Lady Bountiful észrevette ezt, és közelebb hívta a modellt, hogy jobban megvizsgálhassák a ruhát. Amint a modell ott pörgött, forgott a ruhában előttük, a lány meglátta az árcédulára írt összeget: 4,000 dollár. Azt gondolta magában, te jó ég, nem is hiszem, hogy van valahol a világon ennyi pénz. Lady Bountiful észrevette, hogy ez tetszik neki, szólt az egyik eladónak, hogy csomagolják össze és vigyék ki a kocsinhoz.

Amikor visszaérkeztek a kollégiumba, Lady Bountiful kihajolt a kocsiból, átadta neki a ruhát és azt mondta: „Remélem, hogy jól fogsz szórakozni a ballagási bálon.” A lány felment a szobájába, felvette a ruhát, amely tökéletesen állt rajta, kiment a többiekhez, és miután azok meghökkentek a gyönyörű ruha láttán azt mondta nekik: „Nézzétek a ballagási ruhámat, már nem az én kezem munkája, hanem valami olyan, amit én magamnak sohasem tudtam volna megcsinálni.” Egy kegyelmi ajándék.

Mi is összeillesztgetjük saját darabjainkat, és megkérdezzük Istentől, hogy tetszik-e? Girbe-gurba varrás, olcsó anyag, rossz szabás – de Isten az Ő igazságába öltöztet minket, olyanba amit soha nem tudunk magunknak megvenni, amit soha nem tehetünk meg magunkért, mert ez ajándékként jön magától Istentől.

A pogányok elérték azt, amit a zsidók nem tudtak elérni a törvényen keresztül, de a nem zsidók hitből jutottak el Isten megigazításához. A zsidók megbotlottak Jézus Krisztusban, mi viszont elfogadtuk őt, és Isten a hitünket fogadja el igazságul, és minket is megigazultakként fogad el, mivel mi nem a saját igazultságunkat öltjük fel, amely a törvény, hanem a Jézus Krisztusét, amely hitből van.

Pál is felöltözik ebbe, és megkérdezi, hogy hogy tetszik nekünk a ruhája? Azt mondja, hogy ő ezt soha sem érthette volna el, annak ellenére, hogy a legfarizeusabb volt a farizeusok között, 'de ide nézzetek, mit adott nekem Isten! A múlt dicsősége mind szemétre való, semmit nem ér ahhoz képest, hogy most Vele vagyok'.

Pál ismét kinyilatkoztatja a zsidó testvérei iránt érzett szeretetét:

Testvéreim, én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözljenek.

Mert tanúskodom mellettük, hogy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint.

Az Isten igazságát ugyanis nem ismerték el, hanem a magukét igyekeztek érvényesíteni, és nem vetették alá magukat az Isten igazságának.

Mert a törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására.

Amit akkor kijelentett Pál a zsidókkal kapcsolatban, az mind a mai napig igaz: buzgóságuk töretlen Isten iránt, de nem a helyes ismeret szerint. Láthatjuk őket a Sirató Falnál, amint az összes imakelléket magukra veszik, odamennek a falhoz, leborulnak, hosszan imádkoznak, és igen nagy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a megfelelő ismeret szerint.

Egyik este egy zsidó azt mondta nekem: „Chuck, az én apám nagyon vallásos ember. Minden nap elmondja az imáit, betartja a szombatot, szereti Istent. Azt akarod mondani, hogy mivel az apám nem hiszi, hogy Jézus a Messiás, ezért ő elveszett?”

Azt válaszoltam, hogy ez egy nagyon nehéz kérdés számomra. Mert valóban hiszem, hogy apád szereti az Istent és buzgóság van benne Isten iránt, de mit tesz a saját bűneivel?

Amikor Isten megkötötte Izráellel a szövetséget, Isten meghatározta azokat az áldozatokat, amiket az emberek a bűneikért eléje kell hozzanak. Isten elmondta nekik, hogy egy állatot kell hozzanak, a bűneiket az állatra kell vallják és utána öljék meg azt saját maguk helyett, hogy bűneik megbocsájtassanak.

A te apád viszont nem áldoz a Mózesnek adott törvények szerint, hogy a bűnei megbocsájtassanak. Akkor hogyan fognak megbocsájtani az ő bűnei, mert ez alapvető dolog az Istennel való közösség érdekében.

Azt válaszolta, hogy ők most úgy érzik, hogy a jó cselekedeteik elfogadtatják majd őket Istennel, tehát a jó cselekedeteik többségben kell legyenek a rosszakkal szemben.

Igy ők a jó cselekedeteiken keresztüli megigazulásban hisznek, visszautasítva azt a megigazuláshoz vezető utat, amelyet Isten teremtett számukra. Valójában tehát lázadnak az Isten által megállapított út ellen, és a saját megigazulásukat

akarják kimunkálni a jó cselekedeteiken keresztül – ahogy Pál is írja ezt ebben a levélben.

Ennek ellenére még azt sem cselekszik, amit Isten az áldozat felajánlással kapcsolatban meghatározott. Így igen nehezen tudok nyilatkozni a jelenlegi és jövőbeli állapotukról Isten előtt.

Krisztus a törvény végét jelenti, mert a törvény amúgy sem tud senkit megigazítani Isten előtt. Mert ha ezt a törvény meg tudná tenni, akkor nem lett volna szükség arra, hogy Krisztus meghaljon.

Jézus a Gecsemáné kertben így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a poharat”. Mi az ami lehetséges? Ha az emberek megváltása lehetséges, bármi más áron, ha az embert a törvény, a saját erőfeszítései, vagy a saját őszintesége megválthatja, akkor Atyám, vedd el tőlem a keresztet.

Azzal, hogy Jézus ezek után a keresztre került, Isten azt tanúsítja a világ számára, hogy egyetlen mód van arra, hogy az ember Istennel kapcsolatba kerüljön – Jézus Krisztus keresztje segítségével. „Egy az Isten és egy közbenjáró van Isten és ember között, Krisztus Jézus, aki azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”

Erre azt mondjátok, hogy Chuck, ez nagyon szűk út, nem tudom elfogadni ezt. Sajnálom, ha nem tudom elfogadni, de ez így van. Jézus mondta, hogy „keskeny az út és szűk a kapu, amely az örök életbe vezet, és kevesen találják meg azt.” És széles az a kapu, amely a pusztulásba vezet.

Vigyázzatok azokkal az emberekkel, akik megpróbálják kiszélesíteni a kaput. Mindenfelől ezt halljuk: „Oh, hát az Isten biztos, hogy minden emberi teremtményt szeret. Szereti a budhistát, a mohamedánt, és mindenki mást.” Szélesítik a kaput, hogy már a levegő is abból áll, hogy „Isten szeret téged” és így biztosan megváltódsz, mert már a levegőből is ezt szívod be.

Isten elkészített egy utat Jézuson keresztül, és a kereszt sok embert megbotránkoztat, mert azt hirdeti, hogy csak egy út vezet Istenhez.

Mózes ugyanis azt írja, hogy aki „cselekszi a törvényből való igazságot, az az ember fog élni általa”.

A hitből való igazság pedig így szól: „Ne mondd szívedben: Ki megy fel a mennybe?” Azért tudniillik, hogy Krisztust lehozza.

Vagy: „Ki megy le az alvilágba?” Azért tudniillik, hogy Krisztust a halálból felhozza.

Hanem mit mond? „Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben”, mégpedig a hit ígéje, amelyet mi hirdetünk.

Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.

Látjátok, hogy Isten milyen egyszerűvé tette, csak az ember akarja ezt bonyolítani. Az ember visszatér a tettek általi megigazuláshoz - csak akkor üdvözülhetsz, ha ma bekopogsz száz helyre, és kiosztogatod a folyóiratunkat, ha felrázod az embereket, és ha folyamatosan teszed mindezt. Vagy ha 10 kilométeren keresztül térden kúszol, hogy megcsókolhasd a szobrot, akkor jó néhány nap purgatóriumtól megmenekülsz.

A mi testünk szereti a bonyolítgatást, mert azt akarjuk, hogy dicséret illessen minket, hogy büszkélkedhessünk a saját megváltásunkkal és azokkal a veszélyekkel, amelyekkel szembenéztünk Istenért, az áldozatokkal, amiket Érte hoztunk, vagy azzal az elkötelezettséggel, amely átsegített minket a legnehezebb próbatételeken. De nincs a dicsekvésnek helye sem itt, sem az örökkévalóságban, mert amikor a mennyországban tökéletességben állunk előtte, akkor mindnyájan tudni fogjuk, hogy Krisztus fizette meg ezért az árat, és Ővé a dicsőség mindörökké.

Pál írja: Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit „törvénye” által. Lehetetlenné vált a dicsekvés, mert a megváltásom egyszerűen csak a Jézus Krisztusba vetett hit miatt van.

A megváltás mindenkihez olyan közel van. Ha csak annyit mondotok, hogy Jézus Krisztus az Úr, az én Uram, és ezt elhiszitek a szívetekben, hogy Isten Őt feltámasztotta a halálból, akkor meg vagytok váltva.

A megváltás nincs elérhetelen távolságban. Nem kell kötél felmászni a mennyországig, és nem kell lehozni a Messiást, és nem is kell felvinnünk az azbeszt ruhánkat és lemászni érte a pokolba. Nem kell valami bátor, nagyszerű és hihetetlen dolgot végigcsinálnunk. A megváltás nagyon közel van hozzátok, az ajkatokra van helyezve: valljátok meg, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.

Az Írás is így szól: „Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg.”

Nincs különbség zsidó és görög között, mert mindenkinek ugyanaz az Ura, és ő bőkezű mindenkihez, aki segítségül hívja;

amint meg van írva: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül.”

Érdekes, hogy ezt Pál rögtön azután írja, miután előzőleg kijelenti, hogy Isten azon könyörül meg akin akar, és megkeményíti azt, akit akar.

Nem sokkal ezelőtt Isten mindenhatóságáról írt, meg a kiválasztásról, most viszont azt írja, hogy aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül. Amikor Te segítségül hívod az Úr nevét Ő nem fogja elővenni a listáját, és ellenőrizni, hogy vajon Te a kiválasztottak között vagy-e. Nem fogja neked azt válaszolni, hogy sajnálom, de a neved nincs a listán.

Ez a kijelentés megnyitja az ajtót mindenki számára; függetlenül attól, hogy ki vagy, kiválasztott-e vagy sem, elhívott-e vagy sem, Isten azt mondja, hogy ha segítségül hívod az Ő nevét, akkor megváltásod lesz.

Erre azt válaszolhatod, hogy akkor én nem értem, hogy ez miként fér össze az előre kiválasztással. Én sem értem, de nem is az a dolgom, hogy megértsem, hanem csak az, hogy elhiggyem.

Éveken keresztül próbáltam ezt megérteni, de végül teljesen kimerültem!

Egy napon ott ültem az irodámban és pont ezt a részt tanulmányoztam a Római levélben. Egy idő után annyira dühös lettem, hogy lecsaptam a Bibliámat és felkiáltottam: „Istenem, nem értem ezt!” és kirohantam. Amint mentem kifelé, Isten így szólt: „Nem kérelek, arra, hogy megértsd, csak arra, hogy elhidd.” Azóta elhiszem, hogy így van. Hiszem, hogy bárki vagy, kiválasztott vagy nem, elrendelt vagy nem, ha segítségül hívod az Urat, üdvözülsz.

A dolog két részből áll: az egyik az Isten felelőssége, de a másik az emberé, mert neked kell őt segítségül hívni. Egyensúlyra van szükség. Ne essél az eleve elrendeltetés végletébe, mint egyesek, akik a gyülekezetükben nem írnak fel látható helyre igeverset, nehogy valami bűnös, aki nincs eleve elrendelve, arra járjon, és végül el kezdjen hinni.

Ne esetek végletekbe, mert elveszíthetitek az igazság középpontját, amely mindig valahol a végletek között van.

Igaz, hogy Isten mindenható, igaz, hogy Isten kiválasztott és eleve elrendelt, ugyanakkor az is igaz, hogy aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül. Mindkettő igaz, annak ellenére, hogy ezt nem tudjuk megérteni.

De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?

És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: „Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!”

És itt az egyház missziós szerepének alapja. Ha hallottuk, elfogadtuk, tudjuk Isten igazságát Jézus Krisztuson keresztül akkor az a felelősségünk, hogy a kegyelmet a világ számára is elérhetővé tegyük.

Van egy nagyon jó barátom, Keith Ericsson, akit nagyon szeretek az Úrban és az ő házukban sokszor volt Biblia tanítás.

Néhány napja láttam, amint Keith a TV-ben biznyságot tesz, és azt mondta: Itt Dél-Kaliforniában élt, és itt járt egyetemre, és 24 éves volt, amikor először hallott Jézus Krisztusról. Senki sem beszélt neki Jézusról azelőtt. Valahol nagy hiba csúszik az evangélium hirdetésébe! Hogyan higgyenek, ha nem hallották?

Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. – mennyire szeretem ezt a verset. Azért szeretem annyira a szolgálatot, mert az a kiváltság ért, hogy vihetem az embereknek az örömhírt.

Ezt nem fogjátok hallani sem a TV-ből, sem az újságból, híreket böngészve nem fogtok örömhírt hallani. Megkaphatjátok a világ nyögését minden problémájával együtt, de hála Istennek van egy örömmüzenetünk amit e világ tudtára kell hoznunk, amely békességet, örömet és szabadulást hirdet: ***„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”!!!***

Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, ahogyan Ézsaiás mondja: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek?”

A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.

Nem hisznek, ha nem hallják, mert az Úr Igéjét hallva kezdünk hinni és bízni Istenben. Az Isten Igéje alapvető ahhoz, hogy a hit kifejlődjön a szívemben. Sokszor az emberek azt mondják, hogy bárcsak több hitem lenne. Úgy gondolom, hogy gyakran majdnem hogy megsértjük Istent a hitetlenségünk miatt. Ilyeneket imádkoznak emberek, hogy 'Istenem add, hogy hihessek, segíts nekem hinni'.

Vajon mit válaszolnék én, ha miután meghívom a feleségemet egy elegáns étterembe vacsorázni, ő így válaszolna: „Segíts, hogy elhiggyem, Chuck, segíts,

„hogya el tudjam hinni!” Azon kezdenék gondolkodni, hogy milyen jellem lehetek én, hogy ilyen nehéz hinni nekem. És mégis hányszor tesszük ezt Istennel, miután meghalljuk az ígéreteit: „Segíts, hogy elhiggyem, Istenem, segíts nekem!”

A hit hallásból van, a hallás pedig az Isten Igéjéből. A Zsidókhöz írt levélben azt olvassuk, hogy úgy maradhatunk meg Isten áldásaiban, ha a legszentebb hitben építjük magunkat az Ige segítségével.

Nehéz annak hinni, akit nem ismeresz. Ha valaki azzal jön hozzám, hogy nagyon nehéz nekem bízni Istennel, ezzel valójában azt mondja, hogy nem igazán ismerem Istent eléggé. Mert ha jól ismernéd Istent, akkor egyáltalán nem lenne nehéz hinni Benne.

Honnan ismerhetjük meg Őt? Az Igéjén keresztül felfedte előttünk Magát. Ha azt akarjátok, hogy erősödjön a hitetek, akkor tanulmányozzátok az Igét!

Kérdem: talán nem hallották? Sőt nagyon is! „Az egész földre elhatott az ő hangjuk, és a földkerekség széléig az ő beszédük.”

De tovább kérdelek: Izrael talán nem értette meg? Először is ezt mondja Mózes: „Titeket egy olyan néppel teszek féltékennyé, amely nem az én népem, értetlen néppel haragítalak meg titeket.”

Isten a nem zsidó közösség megáldásával és a feléjük irányuló szeretetével a zsidókat féltékenységre akarta provokálni, hogy ők is keressék Istent Jézus Krisztuson keresztül. Amikor ők látják, hogy Isten milyen nagy mértékben áldotta meg a keresztényeket és a keresztények mennyire szeretik Istent, akkor féltékenyek lesznek arra, hogy a nem zsidók is megkapják a szövetséget, a kegyelmet, és az áldást az Ő dicsőségében.

Az én gyönyörű, okos lány unokám, a legkülönlegesebb angyal, mégis ő okozza nekem a legrosszabb pillanatokat. Mivel tudja, hogy a kisujja köré tud engem csavarni, ezért ezt ki is használja rendszeren.

Amikor eljön hozzánk, akkor teljesen önálló akar lenni, és eljátssza a kis önállósági játékeit.

Rájöttem, hogy miközben a többi unokámmal foglalkozom, akkor ő is ott könyököl, hogy közelebb kerüljön a nagypapához. Tehát, amikor a többiek jönnek hozzám, akkor úgy teszek, hogy valami nagyon érdekes és izgalmas dolgot mutatok nekik: „Gyertek ide, mondom nekik, üljetek a nagypapa ölébe, milyen szépek vagytok ma, gyertek emeljelek fel titeket!”

Azonnal ő is ott könyököl, hogy közel kerüljön, és én nagyon imádom ezt, mert megőrülök érte... De ahhoz, hogy közel kerülhessek hozzá, féltékennyé kell tegyem őt.

Ezt akarja Isten is a zsidókkal tenni, mert ő még mindig szereti őket, annak ellenére, hogy önállósodni akarnak Isten megváltásának útjától. Ezért megáld titeket, elmondja, hogy gyertek, legyetek részesei a királyságnak, az örömeink, az áldásoknak. Egész idő alatt azt szeretné, ha a zsidók könyökölnének, (ami igen könnyen megy nekik máskor), és hogy ezáltal közel kerüljenek Hozzá.

*Ézsaiás pedig nyíltan beszél, és így szól: „Megtaláltak azok, akik engem nem kerestek, megjelentem azoknak, akik nem tudakozódtak utánam.”
Izráelről viszont így szól: „Egész nap kitértam karjaimat az engedetlen és ellenszegülő nép felé.”*

Isten kegyelmét és szeretetét nyújtja a nem zsidó közösség felé, de egész végig kitérve tartja karjait a zsidók felé is, aki visszautasítják Isten útját Jézus Krisztuson keresztül. Azt jelenti ez akkor, hogy Istennek végleg elege van a zsidókból? Nem.

És ezt a következő fejezetből tudhatjuk meg, ahol megismerhetjük Istennek azt a tervét, amely szabadulást hoz a zsidók számára.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

11-12. Fejezet

A 9., 10. és 11.-ik fejezetben Pál több témával is foglalkozik. Az egyik Isten mindenhatósága abban az értelemben, hogy Ő Izraelt választotta ki arra, hogy elsősorban közöttük dolgozzon, majd később elkezdte kiönteni Szentlelkét a pogányokra.

Mivel Pál zsidó eredetű, ezért a szíve arra vágyik, hogy a zsidó közösség megtérjen.

Az Írásokban láthatjuk azokat a proféciákat is, amelyek előrevetítik Isten munkálkodását a zsidókon kívül. A 10.-ik fejezet második felében Pál ezekből a proféciákból mutat be néhányat, és megmutatja, hogy Isten a zsidók elutasítása miatt a nem zsidók között is megmutatkozik, de ennek ellenére folyamatosan kinyújtva tartotta kezét a zsidók felé, akik engedetlenek és ellenszegülők voltak.

A 11. fejezet a 10. folytatása. A fejezet elválasztások nem voltak az eredeti szövegben, hanem emberek osztották a Bibliát fejezetekre, azért, hogy könnyen találhassunk meg benne részeket, verseket. Ezért sokszor hajlunk arra, hogy elolvassunk egy fejezetet és utána abba hagyjuk az olvasást, és amikor újból folytatjuk a következő fejezettel, akkor nem emlékszünk az előző gondolatokra.

Azt kérдем tehát: elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla!

Sajnos vannak olyan teológus körök, akik ma azt vallják, hogy Isten elvetette az Ő népét, és Izraelt lelki értelemben most az egyházzal azonosítják. Így azokat a proféciákat, amelyeket Isten Izrael számára adott, az egyházra alkalmazzák. Ennek következtében a profécia területén összezavarodnak.

Vannak olyanok, akik az angol-szász népeket akarják Izraellel azonosítani. Sokat beszélnek a tíz elveszett törzsről, ami nem igazán biblikus megállapítás, mert Isten Izrael házának elveszett juhairól beszél, nem szól semmit a tíz elveszett törzsről.

Isten pontosan tudja, hogy kik tartoznak a tizenkét törzshöz. A Jelenések Könyvében az Úr elpecsétel minden törzsből tizenkétezer embert, akiket megtart az ítélet egy része alatt. Az angol-szász népeket nem lehet a Biblia szerint Izraelnek venni, olyan megállapítások alapján, hogy például Dánia az Dán törzsének leszármazottjaiból áll. Ez nem bizonyít semmit, csak rendesen összekavarja a proféciák összképét.

Isten most a zsidókon kívüli közösségekben munkálkodik, egészen addig, amíg ők teljes számban meg nem térnek, amint ennek a fejezetnek a 25. versében olvashatjuk ezt.

A kérdés tehát az, hogy Isten elvetette-e az Ő népét? Szó sincs róla. Az Ótestamentum teljes próféciai öszképe Izrael elestével foglalkozott, amely csak azért történt, hogy ők majd ismét felemelkedjenek.

Hoseás egy igen érdekes próféta volt. Isten azt mondta neki, hogy egy prostituáltat vegyen feleségül, és a gyerekeinek próféciai jelentőségű neveket adott. Egyik gyerekét Loemi-nek nevezte el, ami annyit tesz, hogy nem az én gyerekem, mert a felesége továbbra is ugyanazzal foglalkozott mint azelőtt, annak ellenére, hogy hozzáment feleségül.

Végül a felesége elhagyta őt, és az élete teljesen tönkrement, egészen a rabszolgasorsig jutott, és majdnem teljesen elpusztult. Isten így szólt ekkor Hoseásnak: „Menj és vedd magadhoz őt ismét, mentsd ki a rabszolgasorsból, tisztítsd meg és vedd őt feleségednek még egyszer.”

Hoseás élete ezzel a hűtlen asszonnyal egy próféciai kép, az Isten és Izrael közötti kapcsolatáról: arról, hogy Isten Izraelt vette feleségének, de az első szerelmek dicsősége után Izrael más istenekhez fordult, megtagadva az élő vizek kútját. Bálványokat imádtak, és végül teljesen hátat fordítottak Istennek. Ennek ellenére Isten szeretete nem halt meg, mert vissza fogja őket hozni, és vissza fogja állítani a régi állapotukat. Ez ugyan még a jövő, de meg fog történni. Isten tehát nem vetette el véglegesen az Ő népét.

Hiszen én is izráelita vagyok, Ábrahám utódai közül, Benjámin törzséből.

Benjámin is az egyik a feltételezések szerint elveszett törzsek közül, de Pál szempontjából ez egyáltalán nem volt elveszett, mert ő tudta, hogy melyik törzsből származik. Nem mondta azt, hogy mi a benjáminiak, akik el vagyunk veszve, akik nem tudjuk, hogy kik vagyunk és hol vagyunk. Ő tudta, hogy Benjámin törzséből származik.

Jézus Júda törzséből származott, ezért azt mondják, hogy a mai zsidók nagyrésze is Júda törzséből származik. Azt tartják egyesek, hogy ma már csak Júda és Benjámin törzse létezik, és a többi elveszett, de ez nem így van. A legtöbb mai zsidó valójában elvesztette családi törzsfáját, ezért nem tudja megmondani, hogy melyik törzsből származik, de azt tudják, hogy ők zsidók.

Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, amikor az Isten előtt vádat emel Izrael ellen:

„Uram, prófétáidat megölték, oltáraidat lerombolták, én maradtam meg egyedül, de nekem is az életemre törnek.”

Viszont mit mond neki az isteni kijelentés? „Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térdet a Baalnak.”

Illés akkor tapasztalhatta meg karrierjének egyik legnagyobb győzelmét, amikor kihívta Baal prófétáit a Karmel hegyen, ahol ők oltárokat építettek az istenüknek. 400 pap imádkozott Baal-hoz, Illés pedig az Élő Istenhez azért, hogy amelyik isten tűzzel válaszol, az az igazi.

A 400 pap imádkozott, de nem történt semmi, Illés imája nyomán pedig Isten tüzet küldött az oltárra és elégette az arra helyezett áldozatot.

Illés a győzelem pillanatában levitte a Báal prófétákat a Kishon patak völgyébe és levágta valamennyiüket.

Másnap Jezabel, a gonosz királyné megtudta ezt, és azt fogadta meg, hogy Isten őt is pusztítsa el, ha ő, azaz Jezabel nem fejezi le Illést. Illés menekült Jezabel elől, és milyen tipikus, hogy a legnagyobb próbatételek a legnagyobb győzelmek után következnek.

Igy történt ez Illéssel is, a hatalmas győzelem után menekülnie kellett a királyné elől. Nem félt amikor 400 Baal prófétával kellett szembenéznie, de egy dühös asszony miatt igen.

Egyenesen a Sinai hegy közelébe futott és egy barlangba rejtőzött. Amint a barlang bejáratánál megállt, Isten azt kérdezte tőle: „Illés, mit csinálsz itt?” „Érted buzgólkodom Istenem, de mind elfordultak Tőled, én maradtam egyedül. Lassan megbukik itt a vállalkozásod, Uram, mert én vagyok az utolsó, és engem is üldöznek.” Erre válaszolta Isten: „Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térdet a Baalnak.”

Ez volt a hűséges maradék, akiről egyedül csak Isten tudott, de pontosan tudta, hogy kik ők. Amint Pál rá fog mutatni, Istennek mindig volt olyan hűséges maradéka, akik hittek benne a zsidók közül, akik felismerték Isten valódi munkálkodását és Istennel voltak és vannak közösségben.

Így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint;

Tehát Pál idejében is voltak hűségesek. A korai egyház egy zsidó közösség volt, hiszen problémák merültek fel, amikor pogányokat akartak befogadni maguk közé. Az elején a korai egyház kizárólag zsidókból állt, tehát a zsidók között mindig volt egy hűséges maradék Isten kegyelmi kiválasztása szerint.

ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem.

Más szóval a kegyelem és a cselekedetek egymást kizárják. Ha azt várom, hogy Isten a kegyelméből fogadjon a fiai közé, akkor semmilyen cselekedet által nem tehetem magamat elfogadhatóvá Isten előtt.

Ha cselekedetek alapján akarok üdvözülni viszont, akkor pedig a kegyelemnek nincs rám semmiféle hatása.

Ezek egymást kizárják, mégis gyakran próbáljuk a kettőt kombinálni. A megváltásom kegyelemből van, de engedjétek, hogy a cselekedeteimet is véghezvigyem.

Mi tehát a helyzet? Amire Izráel törekedett, azt nem érte el. A kiválasztottak azonban elérték, a többiek pedig megkeményítették,...

Mit akart Izrael elérni? Azt, hogy Isten előtt igazakká váljanak. Ez volt a törvény alapján történő áldozatok célja, azért, hogy Isten előtt megigazulhassanak. Pál tehát rámutat arra, hogy cselekedetek alapján akarták mindezt elérni, és ez a mai napig is így van. A zsidó ma arra törekszik, hogy a saját jó cselekedetei alapján fogadja el őt Isten.

Yom Kipur már nem az áldozat ünnepe, amikor a pap az áldozatot felajánlja az Úrnak a Szentek Szentjében, hanem ez a nap a visszaemlékezés napja. A jó és rossz cselekedetekre emlékeznek vissza, és próbálják úgy egyensúlyozni a kettőt, hogy a jó többségben legyen a rosszal szemben, hogy Isten ezek alapján fogadja el őket. Ez így volt Pál idejében, és a mai napig is így van.

De a zsidók ezzel nincsenek egyedül. Ugyanez a mentalitás az egyházba is beférkőzött, és igen sok gyülekezetben az emberek a jó cselekedeteik alapján várják azt, hogy Isten őket elfogadja. Isten akkor fogad el, ha betartom a felekezeti szabályzatot, az egyház szentségeit, és ha még ezt és azt is megteszem.

Ha a cselekedeteid alapján akarod elfogadtatni magad Istennel, akkor az igen sok munkát eredményez, és ezekből az emberekből munkások lesznek. Sokan házról házra járnak, és könnyű felismerni, hogy melyik felekezetből érkeznek. Ha biciklin ülnek, öltöny és nyakkendő az öltözetük, akkor tudod, hogy a mormon rendszerben dolgoznak. Ha van egy kis folyóíratokkal teli táskájuk, akkor tudod, hogy a Jehova Tanui rendszer tagjai. Mindkét rendszer a munkára alapozza a megváltást.

ahogyan meg van írva: „Adott nekik az Isten bódult lelket, olyan szemet, amellyel nem láthatnak, és olyan fület, amellyel nem hallhatnak mindmáig.”

Dávid is ezt mondja: „Asztaluk legyen számukra csapdává és hálóvá, megbotlássá és megtorlássá.

Homályosodjék el szemük, hogy ne lássanak, és hátukat görnyeszd meg egészen.”

Kérdem tehát: azért botlottak meg, hogy elessenek? Szó sincs róla! Viszont az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz, hogy Isten féltékennyé tegye őket.

Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a pogányok gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek.

Nektek, pogányoknak pedig azt mondom: ha tehát én pogányok apostola vagyok,...

Pál most a pogányokról kezd beszélni és a pogányok apostolának nevezi magát. Ő természetesen nagy árat fizetett ezért a pozícióért, sokmindent el kellett tűrjön, főleg a zsidóktól. Ők árulóként tartották őt számon, mert azt mondta a pogányoknak, hogy nem kell betartsák Mózes törvényeit ahhoz, hogy Isten elfogadja őket, csak annyit kell tegyenek, hogy higgyenek Jézus Krisztusban. Ez

aztán konfliktushoz vezetett azokkal zsidókkal, akik a törvény alapján akartak üdvözülni, mert ez egy fenyegetés volt számukra, ugyanúgy, mint ma az egyház nagy része számára fenyegetés az a kijelentés, hogy a megváltás egyedül csak a Jézus Krisztusban vetett hit alapján lehetséges, sem több, sem kevesebb.

Van egy barátom, aki a kanadai anglikán egyház egyik katedrálisának dékánja volt, de aztán újjászületett, és teljesen az Úr felé fordult.

Imaösszejöveteleket kezdett tartani az ottani vezetőkkel, és ezeken az összejöveteleken az emberek kezdték megtapasztalni Isten jelenlétét és munkálkodását. Ez egy liberális templom volt, a vezetők azt mondták, hogy ha ezzel ők jobban érzik magukat, nyugodtan tegyék amit akarnak. De amikor elkezdte az embereket arra tanítani, hogy újjá kell születniük, akkor kirúgták.

Ez már ellenkezett az ottani alaphittel, amely azt tartotta, hogy te már akkor újjászülettél, amikor kisbabaként megkeresztelték, és később csak ezt erősítet meg a konfirmációval. Viszont amikor a barátom azt kezdte tanítani, hogy újjá kell születniük az embereknek, az akkora problémát okozott, hogy ezért elbocsájtották a gyülekezetétől. Ebből látható, hogy ők a saját cselekedeteikben bíztak, a baba keresztelésben és konfirmációban, a Jézus Krisztusba vetett hit helyett.

Nektek, pogányoknak pedig azt mondom: ha tehát én pogányok apostola vagyok, dicsőítem szolgálatomat, mert ezzel talán féltékennyé tehetem véreimet, és így megmentek közülük némelyeket.

Itt Pál kifejezi azt, ami a szívében van: az ő imája és óhaja Izrael megváltása volt. Isten a pogányok apostolának hívta el őt, és igen sok próbatételt kellett emiatt kiálljon, amikor kijelentette, hogy ők is üdvözülhetnek, főleg úgy, hogy nem kell előbb zsidóvá válnak, csak egyszerűen a Jézus Krisztusba vetett hitük alapján. Ezért Pált a zsidók istentagadónak kiáltották ki és megpróbálták megölni amikor Jeruzsálemben volt. Ennek ellenére Pál az ő megváltásukért imádkozott, és erre vágyott.

Hiszen ha elvettetésük a világ megbékélését szolgálta, mi más jelentene befogadtatásuk, mint életet a halálból?

Ha pedig a kenyér első zsengeje szent, a tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok.

Ha azonban az ágak közül egyesek kitörttek, te pedig vad olajfa létedre beoltattál közéjük, és az olajfa gyökerének éltető nedvéből részesültél, ne dicsekedj az ágakkal szemben. Ha mégis dicsekszel: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.

Azt mondod erre: „Azért törtetek ki azok az ágak, hogy én beoltassam.”

Úgy van: azok hitetlenségük miatt törtetek ki, te pedig a hit által állsz. Ne légy elbizakodott, hanem félj!

A történelem során igen rossz kapcsolat volt a zsidók és az egyház között; sajnós a legtöbb zsidó meghurcoltatásért az egyház a felelős, ami szerintem egy tragédia.

Éveken keresztül a katolikus egyház állt a zsidók elleni kegyetlenségek élén, és annak ellenére, hogy Luther Márton kivált a katolikus egyházból, magával vitte a zsidó ellenességét, és ő maga is bátorította a zsidók meghurcoltatását. Így a protestáns egyházba is beférkőzött ez, és a mai napig is sok protestáns egyházi vezető hangsúlyozottan zsidó ellenes. Én magam is sok utálkozó levelet kapok tőlük, mert ismerik az Izrael és zsidó-támogató álláspontomat.

Vannak olyanok, akik a természetes ágak ellen dicskednek. Azt mondogatják, hogy Isten lemetszette őket, befejezte velük, és mi vagyunk most Isten kedvencei.

Pál azt mondja itt, hogy ti vad olajfák vagytok és beoltattatok a valódiak közé, és ők a hitetlenségük miatt törettek ki, ti pedig csak a hitetek miatt álltok. Ezért ne legyetek olyan elbizakodottak.

Pállal együtt én is hiszem, hogy a szívünk, a vágyunk és imánk Izraelért az kell legyen, hogy bárcsak megmenekülnének. Ez nem jelenti azt, hogy hatalmas teher nehezedik rám azért, hogy Jeruzsálemben alapítsak egy gyülekezetet, és ott kezdjünk szolgálni, hogy megmentjük a zsidókat.

Nem hiszem, hogy Isten engem a zsidók evangelizálójának hívott el – azért hívott el, hogy tanítsam az Igét, és ezt hűségesen akarom véghezvinni.

Ugyanakkor nem hiszem, hogy amit Isten megtett, azt én meg tudom másítani, ezért nem érzem, hogy a zsidók evangelizációját az én feladatomnak. Azt gondolom, hogy Isten fog számukra evangelizálni és visszaveszi őket akkor, amikor kész lesz minderre. Ő fogja kinyitni a szemüket akkor, amikor eljön ennek az ideje, de addig Isten a többi népekre önti ki kegyelmét, és én ott szeretnék horgászni, ahol harapnak a halak. Itt vannak a gyümölcsstermő mezők a többi népek között.

Szerintem a zsidó evangelizáció a gyülekezet erőforrásainak vesztegetése, sokkal hatékonyabb a többi népek evangelizációja a mai időkben. Amikor eljön az idő, Isten megmutatja magát a zsidó népnek, és Ő maga fog munkálkodni közöttük.

Viszont szeretek Izraelbe menni, és féltékenységre gerjeszteni őket, elmondani nekik, hogy milyen nagyszerű Messiásuk van, mennyi mindent köszönhetek Neki, és mennyire szeretem Őt. És azt, hogy milyen dicsőséges közösségben lenni Istennel, hogy milyen jó az Úr békességében és örömében élni. Megosztom velük a hitemet is, és le vagyok döbbenve attól, hogy ők milyen vakok tudnak lenni. Néhányan hihetetlenül sokat tudnak Isten Igéjéről, és ennek ellenére teljesen megvakulnak, amikor Jézus Krisztusról van szó.

Évekkel ezelőtt egy nemzetközi konferencián beszéltem Jeruzsálemben, az akkori miniszterelnökkel együtt, és utána egy sor utálkozó levelet kaptam néhány ultraortodox zsidó rabbitól, akik megfedtek engem azért, mert Izraelt

támogatom azáltal, hogy meg akarom értetni a zsidókkal, hogy mit csinálnak az evangélikus keresztények.

Ezek a radikális rabbik azt írták, hogy nincs mit keressek ott, és Izraelnek arra sincs joga, hogy nemzet legyen, mert a Messiás még nem jött el, nincs még felépítve a templomuk. Egyszóval nagyon ellenségesek voltak a zsidó néppel szemben.

A vendéglátóim nagyon örültek, hogy megosztottam velük a nézeteinket, és odaadtam nekik a rabbiktól kapott leveleket. Elovasták és felhördültek: „Ez szemét, azok a rabbik vallásos fanatikuskok, nem tudják miről beszélnek!” Megkérdeztem tőlük, hogy egy rabbi is lehet vallásos fanatikusk?

„Oh, igen, így van!”

Megkérdeztem tőlük, hogy gondoltak-e már arra, hogy ezek a rabbik ugyanazok, akik Jézust visszautasították, mert nem felelt meg az általuk kialakított képnek? Látható, hogy milyen radikálisak, és ti a mai napig azokat a radikálisokat követitek!? Nem sokat tudtak erre válaszolni.

Ők tehát a hitetlenségük miatt törettek le, mi pedig csak a hitünk miatt állunk. Jézus mondta, hogy én vagyok a szőlőtő és minden ágam gyümölcsöt terem. Atyám megmossa az ágakat, hogy még több gyümölcsöt hozzanak. Titeket az én szavaim tisztítanak meg, ezért maradjatok Énbennem, hogy a szavaim bennetek maradjanak.

Maradjatok Énbennem! Ez a kulcs! Mi ágak vagyunk, minket a természet ellenére oltottak be, megkaptuk az áldásokat Istentől, amelyeket Ő Ábrahámnak és Dávidnak ígért, megkaptunk minden előnyt Jézus Krisztuson keresztül, részünk van a gazdagságban, Isten teljes szeretetében és kegyelmében.

De ne feledjük, hogy csak hitben állunk meg és a bátorítás arról szól, hogy abban is maradjuk.

Mert ha Isten a természetes ágakat nem kímélte, téged sem fog kímélni.

Lásd meg tehát Isten jóságát és keménységét: azok iránt, akik elestek keménységét, irántad pedig jóságát, ha megmaradsz ebben a jóságban, mert különben te is kivágatsz.

Viszont ha ők nem maradnak meg a hitetlenségben, szintén beoltatnak, mert Istennek van hatalma arra, hogy ismét beoltsa őket.

Hiszen ha te levágattál a természetes vadolajfáról, és a természet rendje ellenére beoltattál a szelíd olajfába, akkor azok a természetes ágak mennyivel inkább be fognak oltatni saját olajfájukba!

Nem szeretném, testvéreim, ha önmagatokat bölcseknek tartva nem vennétek tudomásul azt a titkot, hogy a megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak,...

Isten elküldte az Ő Szentlelkét a világba – Jézus metaforája szerint: A király nagy lakomát hirdetett és meghívta a vendégeket, hogy egyenek. A szolgák viszont jelentették, hogy a meghívottak különböző kifogások miatt nem tudtak eljönni.

Ezért a király azt mondta, hogy menjenek ki az útkereszteződésekbe és hívjanak be minden arra járót, amíg megtelik a ház.

A meghívottak elutasították a meghívást, ezért hozzánk, a többi népekhez jött el, és a vakság Izrael egy nagy részét érinti, - nem a teljességét, mert ott van még a hívó maradék, - egészen addig, amíg a többi nép teljes számba be fog jutni.

Hiszem, hogy Isten pontosan tudja, hogy hányan fognak a többi népekből bejönni a lakomára, mivel Ő mindenható, és mindent tudó. Amikor az Isten által megállapított számban megtérnek az emberek, akkor eléri azt a teljes számot, amiről itt ír Pál.

A Lukács 11-ben van egy másik kifejezés, amelyik a népek idejéről szól. Ez ettől teljesen különböző dolog.

Az a nézetem, hogy a többi nép ideje technikailag 1967-ben véget ért.

1967 és a mai nap között egy rövid kegyelmi időszakban élünk a népek beteljesedése és teljessége között. Nem minden olyan ember üdvözült 1967-ig, akinek kellett volna, legtöbbször közületek sem, tehát Isten rátok várt.

Valahol ma a világban van egy személy, akit Isten ismer, és ő az utolsó a nem zsidók közül, aki részese lehet Isten dicsőséges királyságának. Abban a pillanatban, amikor ez a személy megnyitja a szívét Jézus Krisztus számára, mi mindnyájan elragadtatunk, hogy az Úrral a levegőben találkozunk. Meg vagyok erről győződve.

Ez olyan, mint amikor sétálsz a Disneyland-ben, és a fényeket hirtelen mind rád irányítják, megszólalnak a trombiták és egy hang azt mondja: „Te vagy a Disneyland 5 milliomodik látogatója” – és hatalmas gálaünnepség kezdődik. Itt is ez fog történni, amikor a pogányok teljes számban bejutnak.

Én szeretném tudni, hogy vajon ki lehet az a személy. De olyan hálás vagyok azért, hogy engem elhívott Isten! Hogy engem választott arra, hogy az örökkévaló királyságának részese legyek! Oh, Isten jósága és kegyelme! Hogy Krisztusban kiválasztottam arra, hogy az Isten Királyságának örököse lehessen! Naponta megköszönöm Istennek ezt az áldást, és ugyanígy mindnyájan meg kellene köszönjétek, hogy titeket is kiválasztott.

Amikor a pogányok teljes számban bejutnak, akkor a vakság eltűnik Izrael szeméről. Ez akkor történhet meg, amikor Oroszország megtámadja a Közel-Keletet, és Isten győzedelmeskedik felette. Amikor ez a nap eljön, akkor megszűnik Izrael vaksága, és fel fogják ismerni az Istenüket.

Ezékiel 39-ik fejezetében Isten kijelenti, hogy 'azon a napon amikor a világ népei előtt megszenteltetek, akkor újra kiöntöm Lelkemet a népemre, Izraelre'.

és így üdvözülni fog az egész Izrael, ahogyan meg van írva: „Eljön Sionból a Megváltó; eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából, és én ezt a szövetségemet adom nekik, amikor eltörlöm bűneiket.”

Az evangélium miatt tehát ellenségek Isten szemében tiértetek, de a kiválasztás miatt kedveltek az ösatyáért,
hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.
Mert ahogyan ti egykor engedetlené váltatok Isten iránt, most pedig irgalmat nyertetek az ő engedetlenségük révén,
úgy ők is engedetlené váltak most, hogy a nektek adott irgalom révén végül ők is irgalmat nyerjenek.
Mert Isten mindenkit egybezárt az engedetlenségbe, hogy mindenkin megkönyörüljön.
Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!
Ugyan „ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója?
Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?”
Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;

Isten soha sem kért értelmetlen szolgálatot tőlünk. Az Evangélium értelmes, Isten arra hív el, hogy Vele együtt értelmes dolgokat tegyünk. Természetesen, miután az egzisztenciális filozófia eljuttatott minket a kétségbeesés határára, megmagyarázhatatlan vallási tapasztalatokra bízta minket. A valóság félelmetes, mert ha reálisan szembenézünk a problémákkal, akkor ennek az eredménye csak a kétségbeesés lehet: Nincs segítség, nincs remény, mindnyájan elveszünk – ez a valóság.

Ha nem jössz erre rá, akkor nem a valóságot látod. Ha még mindig azt hiszed, hogy az ENSZ fog kihúzni ebből a slamasztikából, vagy hogy a republikánusok ki fognak menteni a gazdasági problémáinkból, vagy hogy a demokratáknak van tökéletes megoldásuk – akkor nem látod a valóságot.

Az egzisztencialisták azt tanítják, hogy nincs remény. De az ember nem élhet remény nélkül. Ezért ők azt mondják, hogy hitből ugorjál a felső emeletre, egy megmagyarázhatatlan vallási tapasztalatba. Ugorj át a valótlan világába, mert olyan vallási megtapasztalásra van szükséged, amely megtart és segít neked. És sok ilyen vallási szekta van mindenfelé manapság.

A Biblia viszont nem ezt tanítja, hanem egy megmagyarázható kapcsolatról beszél: Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gypjű.

Pál szerint pedig: okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;- okos istentiszteletként, értelmesen. Az előző fejezet 33-ik versében olvastunk Isten bölcsességéről és ismeretének mélységéről, tehát okos dolog, hogy Neki szánjam az életemet és a testemet,

hogy Ő irányítson és tanácsoljon engem. Értelmetlen, hogy egyedül menjünk tovább, és mi magunk próbáljuk meg mindenre rájönni, és saját magunk alakítsuk ki életünket, amikor olyan ostobák vagyunk.

és ne igazodjatok e világhoz

Pedig pont erről szól minden, az emberek, az ismerősök körülöttem mind arról akarnak meggyőzni, hogy nem kell más legyél mint a többiek. Próbáld meg ezt, hiszen mindenki ezt csinálja; és hatalmas a nyomás, hogy beállj a sorba. Olvashatjuk a magazinokban, a TV-ből is látjuk, hogy ha nem leszel olyan, mint a világ, akkor valami nem stimmel veled.

ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

Hogyan tudhatom meg, hogy mi Isten akarata az én életemre nézve? Akkor tudhatom meg ezt, ha átadom neki az életem feletti irányítást. Ha átadom Neki a testemet és Őt keresem, akkor Isten fel fogja fedni az Ő akaratát az életemen keresztül.

A saját életem egy folyamatos Isten általi útmutatás lesz számomra, ha az életem problémáit átadom Istennek, elkötelezem magam Neki, és nem engedem, hogy valamiféle erős akarat fogdába tartson, hanem szabadon úszok Isten Lelkével. Elfogadom ami jön, mert azt kértem Istentől, hogy azokat a dolgokat hozza az életembe, amelyeket Ő akar.

Elfogadom, hogy dolgok eltűnnek az életemből, mert azt kértem Tőle, hogy vegye el azokat a dolgokat, amelyeket Ő nem akar az én életemben látni. Nem sírok az elveszett lehetőségek miatt, hogy 'oh, ha legalább ezt megtehettem volna, oh, ha legalább azt megszerezhettem volna'. Ha Isten azt akarta volna, hogy megtegyem, akkor megengedte volna, hogy megtegyem, ha azt akarta volna, hogy megszerezsem, akkor azt is megengedte volna.

Igy az egész életem Isten akaratának egy folyamatos felfedése, mert teljesen elkötelezem Neki magamat. Tudom tehát, hogy mi Isten akarata számomra a mai napon, és holnap is meg fogom ezt tudni, amint ezt megmutatja majd számomra, mert mindig Vele járok. Nagyon izgalmas így élni, mert sohasem tudom előre, hogy mit fog hozni a holnap.

A nekem adatott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint.

Isten mindenkinek adott egy bizonyos mértékű hitet, csak az a kérdés, hogy mit teszünk ezzel a hittel. Használhatjuk, vagy hagyhatjuk meghalni.

Van aki azt mondja, hogy nincs semmi hitem – de ez nem igaz, mert még soha nem találkoztam olyan emberrel, akinek ne lett volna hite.

Ha nem lenne hited, nem feküdnél le ma este az ágyadba, mert attól félnél, hogy szétesne alattad. Hiszel abban, hogy megtart, ezért ráfekszel. Ha nem hinnél, nem indítanád be az autódat, mert nem hinnéd, hogy elindul. Nagyon sok esetben használjuk a hitünket, de nem mindig jó dolgokra.

Amint Pál az Isten által adott ajándékok témájával foglalkozik, arra figyelmeztet minket, hogy ne gondoljunk többet magunkról, mint amennyit kell – és ez az egyik legnagyobb veszélye a Isten által tehetséggel megáldott embereknek. Bezárkóznak a kis elefántcsont tornyaikba, és azt kezdik hinni magukról, hogy valakik, és elkezdik vadászni az elismeréseket, a csodálatot, a tehetség ajándéka miatt. Hányan és hányan tették tönkre az Isten által saját életükben végzett munkákat, mert a saját gazdagodásukra és dicsőségükre akarták mindezt felhasználni.

Nekem van egy megállapodásom Istennel. Abban a pillanatban, amikor ezt el kezdem csinálni, azonnal pusztítson el. Isten ments, hogy dicsekedjek bármivel, a Jézus Krisztus keresztyén kívül, amely által keresztre feszítettem a világ számára. A valós veszély mindenki számára, aki Isten Szentlelkének munkáját tapasztalja az életében az, hogy a körülötte levő emberek azért emelik fel, amit Isten tett rajta keresztül.

Abban a pillanatban, amikor elkezdenek felemelni, megszűnik a hatékonyságod az Isten királysága számára. Az emberek persze azt mondják, hogy annak ellenére a sokaság megváltást nyer, de az igazság az, hogy ha a testemet odaadom Krisztusnak, hogy elégesse, és a motivációm nem megfelelő, hanem a gazdagság és a dicsőségvágy hajt, akkor mindez számomra semmit sem ér.

Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát?

És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”

A motivációjuk elcsavarodott, saját dicsőségüket és saját maguk elismertetését keresték.

A Biblia figyelmeztet azokra, akik saját magukról neveznek el különböző dolgokat. Ez egy nagyon veszélyes dolog.

Legyünk őszinték: senki más nem vagy, csak egy kegyelemből megváltott bűnös. Kezdjük azzal, hogy bármid is van Isten adta azt neked. Akkor miért dicsekszel azzal, hogy te vagy a valaki?

Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata,

úgy sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai.

A fülemnek az a feladata, hogy halljon, nem igazán tudok vele látni, és ez fordítva is igaz. Tehát a test minden tagjának megvan a maga feladata a testen belül. Nem azért különbözőek, hogy ugyanazt csinálják, mint a másik. Mi is mindnyájan egy test vagyunk Krisztusban, és mindenkinek meg van a maga feladata, úgy, mint a test különböző tagjainak.

De ez nemcsak a Calvary gyülekezetre igaz, hogy mi vagyunk egy test, hanem a Calvary Chapel maga is része Krisztus testének a többi gyülekezetekkel, a többi felekezetekkel együtt. Mindnyájan Krisztus testének része vagyunk, és nem szabadna egymás ellen harcoljunk és egymást pusztítanunk.

Az ellenség máshol van, az erőfeszítéseinket ellene kellene összpontosítsuk, felfogva azt, hogy egy test vagyunk. A test tagjai a többi felekezetek is, Istennek terve van a református, a katolikus, a baptista, az unitárius és a többi felekezettel is. Nem szabadna konfliktusba keverednünk velük azért, mert rá akarjuk ébreszteni őket, hogy mi a hiba bennük, inkább saját magunkkal kellene törődnünk és a saját hibáinkat kellene kijavítanunk, nem a többiekét.

A Biblia azt mondja, hogy minden ember előbb magát vizsgálja, és saját magát ítélje meg. Néha olyan buzgó módon keressük a hibákat másokban, hogy teljesen figyelmen kívül hagyjuk a sajátjainkat.

*Dávid azt mondta: „Engem vizsgálj meg, Istenem!” Nem azt mondta, hogy a mellettem levőt vizsgálja meg! Hanem azt, hogy **Engem** vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg **az én** szívemet! **Engem** próbálj meg, és ismerd meg **az én** gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e **én** téves úton és vezess **engem** az örökkévalóság útján!*

Tehát ez egy egyéni, nagyon is személyes dolog, ami mindnyájunkat nagyon kellene érdekeljen, hogy Isten a mi szívünkben munkálkodjon!

Meg kell értsük, hogy a test különböző tagjai vagyunk: Isten egyeseket pásztor-tanítóknak hívott el, másokat diakónusoknak, egyeseket közbenjáróknak, másokat evangelizálóknak. Ne gondoljátok, hogy Isten mindenkit pl. utcai evangelizálóknak hívott el, és azért ne éreztétek bűnösnek magatokat, mert ti ezt nem tudjátok csinálni. Ha úgy érzitek, hogy ez nem megy nektek, akkor valószínű, hogy Isten nem erre hívott el titeket. Ezért ne éreztétek magatokat másodrendű kereszténynek, aki ítélet alatt van emiatt, mert annyira féltetek odamenni valakihez, hogy beszélgessetek vele.

Nem lesztetek kisebbek Isten szemében emiatt, mert nem erre hívott el titeket, és bizonyára más ajándékokat adott nektek.

Akik az utcákon evangelizálnak, azok szeretik, amit csinálnak, mert arra hívta el őket Isten, és fel kell ismerjünk, hogy nem mindenkit hívott el ugyanarra a dologra.

Hagyjátok abba az önsanyargatást. Lehet, hogy jól néz ki az a szolgálat, amit a másik csinál, de ne arra vágyakozzatok, hogy más elhívását próbáljátok

betölteni. Ha Isten nem kisujjá formált téged, akkor nem tudod elvégezni a kisujj munkáját, annak ellenére, hogy csodálod azt, hogy mit ő csinál.

Isten téged szájjá formált, de légy hálás azért, hogy nem mindenki száj.

Mindenkinek megvan tehát a maga helye a testen belül, és a saját dolgunkat kell végezzük, felismerve, hogy ez egy és ugyanaz a test, amelyet a Lélek irányít. Mindezt szeretetben tegyük, hogy a világ számára Krisztus képét mutassuk be, egymást szeretve, egyesült erővel Krisztusért. Ez a leghatalmasabb tanubizonyosság a világ felé, és ezáltal bemutatjuk nekik, hogy milyen harmóniában élünk és dolgozunk együtt Isten gyermekeiként. Ezáltal pedig Krisztust magasztaljuk a köreinkben.

Mert a nekünk adatott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: ha prófétálás adatott, akkor a hit szabálya szerint prófétáljunk, ha valamilyen más szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk: a tanító a tanításban, a buzdító a buzdításban, az adakozó szerénységben, az előljáró igyekezettel, a könnyörülő pedig jókedvvel. A szeretet ne legyen képmutató.

A képmutatás azt jelenti, hogy csak szimulálunk, úgy teszünk, mintha... Ezután következnek Pál buzdításai, és önmagában mindegyik megérne egy külön prédikációt:

Iszonyodjatok a gonosztól,...

Isten Jóbról mondta, hogy iszonyodik a gonosztól.

Ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. **(iszonyodik a gonosztól)**

Istent félni, azt jelenti, hogy utáljuk a gonosz dolgokat. Pál nem azt mondta, hogy eltűri a gonoszt, vagy elfogadja a gonoszt, vagy együtt tud élni a gonosszal. Nem – hanem iszonyodik tőle!

...ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők,...

Olyan sokszor gondolkozunk úgy, hogy: Először ÉN! Előre furakodunk, mindig a legjobbat magunknak akarjuk!

...a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.

A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.

A szentekkel vállaljatok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet.

Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzátok.

Örüljete az örülőkkel, sírjatok a sírókkal.

Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázasakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.

Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó.

Ha lehetséges, amennyire töletek telik, éljete minden emberrel békességben.

Ez utóbbi nem mindig lehetséges, mert vannak olyanok, akikkel semmiképpen nem lehet békességben élni, de ez legyen az ő hibájuk, nem a tied, amennyire csak tőled telik, próbálj békességben élni mindenkivel.

Ne álljatek bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatek helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” - így szól az Úr.

Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.”

Ezt a Példabeszédekből idézte Pál. Sok vita van arról, hogy ez pontosan mit is jelent, de valószínű, hogy azt jelenti, hogy a saját székelye fogja elégetni. Más szóval a te kedves és szeretetteljes hozzáállásod székelybe fogja őt hozni.

Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.

Ezek a buzdítások nagyon jók arra, hogy ezeken egyenként elmélkedjete, a 9. verstől kezdve, és azon töprengjete közben, hogy miként alkalmazhatók ezek a saját életetekben. Olvassátok át, és gondolkozzate el azon, hogy jelenleg miként működnek ezek a ti esetetekben, és hogy miként tudátok ezeket jobban alkalmazni saját magatokra nézve.

Ezek olyan dolgok, amelyeket mindnyájan követnünk kell és folyamatosan kell keressük a lehetőséget az életünkben való megjelentetésükre azért, hogy olyan életet élhessünk, amely kedves Atyánk szemében.

Dávid mondta, hogy lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága. Sokszor azt találom, hogy Isten Igéje világosságot gyújt bennem, megvilágítva a sötét zúgokat. Sokszor azt érzem, hogy Isten Igéje közvetlenül az én szívemhez szól, amint a Lélek alkalmazza azt, és megmutatja a hibáimat és gyengeségeimet, és a jó útra buzdít.

Igy dolgozzon Isten Igéje a ti szívetekben is, titeket is egyre közelebb hozva az ideálshoz, amelyet Ő dolgozott ki számotokra Jézus Krisztusban.

Legyetek az Ige cselekvői, ne csak hallgatói.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

13-14. Fejezet

Mi a hatalomhoz történő helyes keresztény hozzáállás? Pál azt mondja, hogy

Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett.

A Biblia nem ért egyet a polgári engedetlenséggel. Az Ige azt tanítja, hogy engedelmeskedjünk a fölénk helyezett irányító hatalmaknak. És ne feledjük el, hogy Pál ezt abban az időben írta, amikor Rómában Néó uralkodott.

Mi pedig gyakran azt mondjuk, hogy igen engedelmeskednünk kell, de csak addig, amíg egyetértünk a törvényhozással.

Úgy gondolom, vannak olyan ritka esetek, amikor Isten törvénye felülbíráhatja az emberek törvényét. Ezekben az esetekben Istennek kell alárendeljem magam.

A korai egyház idejében, amikor az volt a kérdés, hogy elismerik-e, hogy a Cézár az úr, vagy a kivégzést választják, akkor inkább a mártírhalált választották, minthogy elismerjék a Cézár uralmát felettük.

Amikor a zsidó tanács azt parancsolta Péternek, hogy ne szóljon többet Jézus nevében, ő azt mondta, *„Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatok; mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”*

Amikor tehát ez a lelkiismeret kérdése, akkor Istennek kell alárendeljem magam. De a legtöbb esetben a fölém rendelt kormányzati erőknek és a törvénynek kell engedelmeskedjek. A kereszténységem nem mentesít a törvény betartása alól, mert a felsőbb hatalmakat Isten rendelte fölém.

Ez egy olyan téma, amit gyakran megkérdőjelezünk.

Vajon biztos, hogy Isten rendelte fölém ezt a konkrét hatalmat?

A Biblia azt mondja, hogy az összes létező hatalmat Isten rendeli el.

Érdekes történet az, amikor Nebukadonozzor megtudta Dánieltől, hogy az álmában látott szobor azokat a hatalmakat jelképezi, akik a világ fölött fognak uralkodni.

Dániel azt mondta, hogy te Nebukadonozzor, te vagy az arany fej, de a királyságot egy alacsonyabb rendű királyság fogja eltörölni, ezt az ezüst mell és kar jelképezte a szobron. Aztán annak a helyét is át fogja venni egy még alacsonyabbrendű királyság, a réz hassal és oldallal jelképezett, aztán jön a vas királyság, a lábak, és így tovább.

Erre Nebukadonozzor azonnal építtetett egy 30 méter magas aranyszobrot, és azt parancsolta, hogy minden ember boruljon le előtte. Ez egy nyílt szembeszegülés volt az ellen, hogy az ő királyságát a méd-perzsa királyság el fogja söpörni.

Ennek az Isten elleni szembeszegülésnek eredményeként, a király büszkesége miatt, Isten megengedte, hogy eszét veszítse. Hét időszak múlt el fölötté így, amíg megértette, hogy a Magasságos Isten uralkodik az emberek kormányzása fölött, és azt állítja az emberek fölé, akiket Ő akar. Ezt a leckét tanította Isten neki, azalatt, amíg eszelősségében a mezei vadakkal tanyázott és füvet evett az ökrökkel együtt.

Ennek az volt a célja, hogy felismerje, hogy Isten uralkodik mindenkinek felett, és azokat ülteti a trónra, akiket Ő akar. Így Nebukadonozzor is Isten rendelkezéséből ülhetett Babilónia trónjára. Az eszelősségi időszak után elismerte, hogy Isten uralkodik, és képes arra, hogy lesújtson azokra, akik saját magukat akarják dicsőíteni.

Miért engedi meg akkor Isten azt, hogy gonosz emberek uralkodjanak, ha Ő az, aki elrendeli őket?

Azért, mert az emberek akarják azt, hogy gonosz emberek uralkodjanak felettük. Azért, hogy végül megítélhetők legyenek, Isten megengedi, hogy a gonosz emberek vezessék az embereket, hogy végül megkaphassák Isten jogos ítéletét. Én tehát Isten gyermekeként azért engedelmesekedek ezeknek, mert őket Isten maga helyezte fölé.

Aki tehát ellene szegül a hatalomnak, az az Isten rendelkezésének áll ellen; akik pedig ellenállnak, azok ítéletet vonnak magukra.

Mert a jócselekedet miatt nem kell félni az előjáróktól, hanem csak a rossz miatt. Azt akarod, hogy ne kelljen félned a hatalomtól? Tedd a jót, és dicséretet kapsz tőle:

Legyél tehát tisztességes, törvénytisztelő polgár, és akkor nem kell a hatóságtól félned.

Ha a rendőrök feltűnnek, csak akkor aggódom, ha átlépek a sebességhatárt. Amikor azt betartom, akkor nem aggódom, ha meglátom, hogy a rendőrségi autó ott van. Ha viszont túlléptem a határt, akkor izgulhatok.

Ismeritek az érzést, amikor belenéztek a tükörbe és mögöttetek jön a rendőrautó villogó szirénákkal: az első dolgotok az, hogy a sebességmutatóra néztek. Ha túllépést mutat, akkor gáz van, hamar visszaengedem a sebességhatárra, és egy nagyot sóhajtok, amikor rám se nézve elmegy mellettem. Ha viszont a sebességmutató a határon belül van, akkor tudom, hogy nem utánam indultak. Csak a gonoszok kell féljenek tőlük, nem a jók.

Ha jó életet élsz, akkor nem kell a hatóságtól való félelemben élni.

mert Isten szolgája az a te javadra. Ha azonban a rosszat teszed, akkor félj, mert nem ok nélkül viseli a kardot, hiszen ő Isten szolgája, aki az ő haragját hajtja végre azon, aki a rosszat teszi.

Ezért tehát engedelmeskedni kell nemcsak a harag miatt, hanem a lelkiismeret miatt is.

Isten gyermekeként tehát engedelmes alattvalója kell legyek a fölém rendelt hatalomnak.

Hiszen adót is azért fizettek, mert ők Isten szolgái, akik éppen ebben a szolgálatban fáradoznak.

Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, annak az adót, akinek a vámmal, annak a vámot, akinek a félelemmel, annak a félelmet, akinek pedig tisztelettel: a tiszteletet.

Adjátok meg tehát, amivel tartoztok. Nem kell kibújjunk az adózás alól, vám nélkül se próbáljunk behozni árukat a határon – fizessétek meg a vámot. Az Írás arra int, hogy hűségesek és engedelmesek legyünk, és ne csaljunk az adóbevallásnál sem.

Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.

Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az íge foglalja össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.

Egyszer Jézustól megkérdezték, hogy mi a legnagyobb parancsolat.

Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és a nagy parancsolat.

A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”

Amit Isten az embernek parancsolt Istennel és az emberekkel kapcsolatban, mind ebben a két parancsolatban van összefoglalva.

Ha ezeket megteszed, akkor mindent megteszel, amit Isten tőled elvár, mert a szeretet a törvény betöltése.

Érdekes, hogy a törvény legnagyobb része negatív előjelű: ne lopj, ne ölj, ne tégy hamis tanubizonyságot, ne paráználkodj, stb. Jött Jézus, az egészet és pozitívba fordította, és itt Pál is Jézus példáját követi.

Azt mondja, hogy nézzétek: mindezek a parancsolatok össze vannak foglalva ebben az egyben: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Mert a szeretet nem tesz rosszat. Ha én szeretem a felebarátomat, akkor nem fogok hazudni, lopni, vagy becsapni az embereket. Főleg, ha úgy szeretem őket, mint önmagamat. Tehát a szeretet a törvény betöltése.

Mert tudjátok az időt, mondja Pál. Isten azt várja tőlünk, hogy tudatában legyünk az időknél, amelyben élünk, és annak az időnek, amikor Ő dolgozik. Ezért adta nekünk a próféciákat, amelyek valójában az előre vetített történelem. Ezáltal figyelmeztet minket azokra az időkre, amelyben élünk, azért, hogy ismerjük az időket, mert nem vagyunk a sötétség gyerekei, akit az Úr ideje úgy fog elkapni, mint egy tolvajt.

De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból.

Azt gondolom, hogy az idő többségében az egyház egy általános letargiában szenved. Nagyon tragikus, hogy emberek annyira el vannak telve olyan kutatásokkal, hogy pl. meg tudják határozni, vajon egy vagy két szerzője volt Ézsaiás könyvének, de az is lehet, hogy három. Annyira el vannak foglalva azzal, hogy ki írta a könyvet, hogy teljesen figyelmen kívül hagyják azt, hogy mi írt!

Tragikus, amikor az ember olyan nagy ésszé válik, hogy az Isten Igéjét kérdőjelezi meg, vagy az Isten Igéjének íróit. Az istenkáromlás határán van az, ha egy ember a kutatási eredményeire alapozva azt állítja, hogy Máté „feljavította” a Krisztusra vonatkozó írásait. Olyan dolgokat szűrt közbe, amik meg sem történtek, azért, hogy a történetet még érdekesebbé tegye. Mindezt a bibliakutatás nevében jelenti ki, egy evangélikus főiskolán.

Nagyon szomorú, hogy emberek alszanak a mai időkben, mert az ilyen típusú kutatás elaltat sokakat. De ideje, hogy felébredjünk ebből a letargiából. Nem értem, hogy miként tudunk aludni akkor, amikor a Legfelsőbb Bíróság arról határoz, hogy az imákat és Isten pozitív említését is kiűzi az iskolákból, és amikor a humanisták átveszik az önkormányzati és állami iskolákat.

Régen olyan történeteket olvastak az iskolákban, amelyek a tisztességről és a becsületről szóltak. Megtanították a gyerekeket, hogy nem kell féljenek, mert Isten közel van, és mindig hívhatják Őt segítségül.

Mi a baj azzal, ha morális igazságokat és becsületet tanítunk a gyerekeknek, és azt, hogy bízson Istenbe? Mi ebben az elítélendő, hogy ez már törvényellenes lett ebben az országban? Hol voltunk mi, amikor ezt bevezették? Az egyház aludt, és amíg aludtunk, addig a gát nyitva volt a gonosz árvíznek.

Most aztán pornográfia áradat lepte el a nemzetünket, de nem vagyunk egyedül. Lehet, hogy egy lépéssel néhány európai nemzet mögött vagyunk abban, hogy bármi, ami örület, az megengedett.

A Nyugat teljes mértékben erkölcsstelené vált. Ha Európába mész úgy érzed, hogy egy kereszténység utáni világba léptél. Az egyház kevés kivételtől eltekintve, halott, az utcákon sétálva mindenütt a levegőben érezheted az Antikrisztus szellemét. És mi aludtunk, az egyház aludt, de ideje, hogy az álmunkból felébredjünk:

Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk:

az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van.

Nem látom, hogy miként süllyedhetük még lejjebb, és hogy miként tudjuk ezt még sokáig folytatni. Az üdvösségünk közelebb van, mint ahogy mi azt gondoljuk. A Biblia szembenéz a valósággal, és látja az éjszaka sötétségét, de Istennek hála, reményt nyújt nekünk. Miután a sötét éjjel elmúlik, egy új nap, Isten dicsőségének napja kezdődik el, amely betölti majd a földet. Ez a reménység tart meg minket a sötét éjszakában.

Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.

Az a véleményem, hogy egy gonosz szellem lepte el a földet, amely a pornográfián keresztül működik. Az emberek ugyanúgy tudnak a pornográfia rabjai lenni, mint az alkohol vagy a drogok rabjai. Ugyanolyan erőteljesen tartja rabságban az életüket, mert vonzza őket, és amikor abbahagyják, akkor megfogadják, hogy soha többet nem tesznek ilyet. Szégyenlik, amit csináltak, de valahogy ismét vissza csábítódnak, és ez olyan mértékben tarthatja fogva az ember életét, hogy e szellem és hatalom rabszolgájává és áldozatává válnak azáltal, hogy egyre többet és többet akarnak a pornográfiából. Sok család megy tönkre emiatt, amint itt Pál is rámutat arra, hogy vágnak a kicsapongásos szeretkezésre.

Tragikus, amikor olyan emberrel találkozunk, akinek emiatt ment tönkre a házassága. Nézetem szerint ez a Sátán munkája, mert az utolsó időkben vagyunk.

Az egyetlen fegyverünk ez ellen az imádság, mert ez egy lelki harc. A Biblia azt mondja, hogy a fegyvereink nem testiek, hanem erősek Istenben, amelyek ledöntik az ellenség tornyait.

Tudom, hogy lelki fegyvereket kell használjunk, és nem hiszem, hogy sikeresen tudjuk egy ember fülét rágni azért, hogy ezt abbahagyja. Ezek testi módszerek. Lelki fegyverekre van szükségünk, ez esetben a közbenjáró imádságra. Pál azt mondja, hogy vissza kell szerezzük őket az ellenség markából az ő akaratuk ellenére – mert az ilyen dolgok fogva tarthatják az ember életét.

Az Ószövetségben Amacjá esete nagyon érdekes, amikor elküldte seregeit az edómiak ellen, és győzött. Megírta ezt Jóásnak, Izrael királyának és kihívta őt is a harcra. Jóás azt válaszolta, hogy üljön otthon, és élvezze az edómiakon aratott győzelmét. Miért rohannál vesztedbe? – kérdezi tőle. Amacjá azonban, eltelve az edómikon aratott győzelmével, azt mondta, hogy gyere ki te félénk csirke és győzz le, ha tudsz.

Jóás hát jött, és legyőzte Amácjá seregeit, ledöntötték Jeruzsálem falait. A győztesek sok rabot vittek magukkal és elvitték a templom kincseit is. Miért? Mert Amacjának nem volt elég esze arra, hogy ne rohanjon saját vesztébe. Olyan dolgokba ütötte az orrát, ami nem az övé volt.

Sok hasonló dolog van ma is, - Isten gyermekei olyan dolgokba keverednek, amikhez semmi közük.

De ha ezt megteszed, az mindig csak a veszedetet okozhatja. Jeruzsálem falait is lerombolták, tehát még a védekezési lehetőségét is elvesztette.

Ugyanígy a Sátán a te falaidat is lerombolja, hogy elveszítsd a védekezéset vele szemben, hogy amikor legközelebb támad, akkor ne tudd megvédeni magad. Addig-addig keveredtél olyan dolgokba ami nem helyes, hogy végül a védekezési lehetőségedet is tönkretette az ellenség – áldozat lettél, és ő fogva tart.

Azt mondja Pál, hogy vissza kell szerezzük őket az ellenség markából az ő akarata ellenére. Hogyan tesszük ezt? Imádságon keresztül.

A Sátán sok ember életét tartja fogva ma is, akik tulajdonképpen saját vágyaik fogjai. Isten elrendelte, hogy te legyél az az eszköz, amelyen keresztül ők megszabadulnak ebből a fogságból. Közbenjáró imádsággal ezt a személyt az Úr elé vihetjük, és ezáltal megkötözzük a Sátán erejét, aki fogva tarja őket. Jézus nevében hatalmunk van minden fejedelemség fölött, mert ezek mind Jézus alárendeltjei.

Amikor Jézus nevében jövünk ellenük, akkor ők meg kell hajoljanak. Így tehát Jézus nevének erejével megszabadíthatjuk az embereket a Sátán fogságából. Szabaddá tehetjük őket az ő fogságából, abból a vakságból, amelyet az emberekre ráerőszakol. Mert azok az emberek, akik az ő fogságában vannak annyira vakok, hogy sokszor nincsenek tudatában a saját problémáiknak. Az Irás szerint „e világ fejedelme elvakította a szemüket, és nem láthatják az igazságot.” Az imádság erejével meg tudom őket szabadítani ettől a fogságtól és vakságtól, amely fogva tartja őket. Használnom kell ezt a hatalmamot, hogy megszabadulva, ők is megtapasztalhassák Jézus Krisztus dicsőséges szabadságát.

Ez egy nagyon nehéz lelki harc, nap mint nap egyre nehezebb lesz, amíg végül az Úr kiment innen bennünket. A dolgok nem lesznek könnyebbek, csak egyre rosszabbak és rosszabbak, ahogy a Biblia is mondja.

Jézus az eljövételéről beszélve azt mondta, hogy mivel a világ gonoszsága fog uralkodni, sokak szeretete megkeményedik. Azt is mondta, hogy amikor az Úr eljön vajon talál-e hitet? Igen, fog találni. Mi eldöntjük, hogy Lélekben járva fogunk élni, felvértezve magunkat Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal, és nem engedjük meg, hogy a testünk a vágyai után járjon.

Mennyire ellentétes ez a mai világgal, ahol az ember számára megnyíltak az ajtók, hogy a test minden elképzelhető kívánsága szerint éljen.

Jézus eljövetelének napjára gondolva tudjuk, hogy ez olyan mint Noé ideje, amikor minden ember azt teszi, ami szerinte helyes. Nem tagadtak meg maguktól semmit akkor sem, és most is ugyanolyan időket élünk – nincs határ. Az ember a teste ösztönei szerint él.

A 14.-ik fejezetben Pál egy másik témával foglalkozik.

A hitben erőtlent fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok. Az egyik azt hiszi, hogy mindent ehét, az erőtlen pedig zöldségféléket eszik.

Vannak olyan vallási körök manapság, akik a vegetáriánus étrendet hirdetik az embereknek. Vannak akik azt hiszik, hogy Mózes étrendjét kellene kövessük, nem kellene együnk rákot, disznóhúst, meg a többi Ószövetségben tiltott tisztátalan állatot. Vannak mások, akik meg azt mondják, hogy szeretem a disznósültet, a rákot, mert akik hitben erősek, azok húst esznek, akik hitben gyengék, azok vegetáriánusok.

Érdemes ezen összevesszünk? Miért kellene azt mondjam a vegetáriánusnak, hogy: 'Oh, milyen ostoba dolog ez, semmi gond azzal, ha húst eszünk – ez az egész csak tudatlanság'.

Vagy helyes dolog lenne ezekre ujjal mutogatni, azt hangoztatva, hogy: 'Te nem lehetsz keresztény, mert húst eszel. Isten a pokol fenekére fog küldeni téged, mert megeszed a húst'.

Szomorú, hogy ez a téma is az egyház megosztottságát okozza, azért, mert valaki úgy érzi, hogy megítéltetett valami miatt, és ugyanazért a dologért megpróbál mindenki mást elítélni. Mindenkit a saját meggyőződése szerint akar átformálni.

Pál azt mondja:

Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik, aki pedig nem eszik, ne ítélje meg azt, aki eszik, hiszen az Isten befogadta őt.

Ez esetben a meggyőződésünket meg kell tartasuk saját magunknak. Legyünk elfogadók azokon a területeken, ahol az Ige nem ad pontos és meghatározott utasítást. Meg kell értsük azokat az embereket, akiknek a meggyőződésük szűkebb vagy szélesebb körben mozog, mint az enyém.

És itt jelentkeznek a problémáim. Egyet tudok érteni a vegetáriánussal, de azt az embert nagyon nehéz megítélés nélkül hagyjam, aki többet enged meg magának mint én, pedig én is Isten gyermeke vagyok. Ő pedig hogyan meri ezt megtenni?

És itt található az én problémám. Nincs gondom azokkal, akiknek erősebb a meggyőződésük, mint az enyém, egészen addig, amíg békén hagynak – 'ne kezdj engem is kényszeríteni', mondom.

De amikor fordítva van mindez, mennyire szeretném a többieket is meggyőzni, hogy ők is hasonlóan cselekedjenek. Szeretném megfedni őket azért, amit csinálnak, mert szabadabban gondolkoznak, mint én.

Természetesen ez addig van így, amíg az Írás nem határozza meg a dolgot. Amikor a Biblia határozott utasítást ad, akkor nincs kérdés.

Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélsz?

Ki vagy te, hogy felettem ítélsz? Ha a te szolgád lennék, akkor jogod volna erre, de én az Úr szolgája vagyok, tehát csak Ő ítélni meg engem. Ugyanakkor te sem vagy az én szolgám, tehát nincs jogom arra, hogy megítéljelek. Te is az Úr szolgája vagy, Ő fog téged megítélni majd.

Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa.

Ez tetszik nekem. Isten nagyon sok embert segített megállni, akiről én azt gondoltam, hogy biztos hanyat esnek. Az életvitelük alapján tudtam, hogy a legaljára fognak kerülni, de Isten megtartotta őket, segített nekik megállni, és sok ember meglepetésére engem is segített megállni.

Pál most a húsevés témájáról áttér a szent nap megtartására.

Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében.

Melyik napon kell dicsőítsük az Urat? Szombaton vagy vasárnap? Ha szombaton dicsőítjük, akkor a zsidó szertartásokat kell kövessük, amikor a nap napnyugtakor kezdődik és ezért péntek este el kell kezdjük a dicsőítést naplementekor, egészen szombaton naplementéig?

Vagy vasárnap az a nap, amikor az Urat kell dicsőíteni?

Voltak és vannak azok, akik nagyon határozottak abban, hogy a szombat az egyetlen nap, amikor Istent dicsőíthetjük, és ha vasárnap dicsőítjük, akkor az Antikrisztus jelét vesszük magunkra ezáltal.

Én abba a kategóriába tartozom, aki minden napot egyformának tart – nekem nem számít. Én dicsőíthetem Istent szombaton, hétfőn, szerdán, bármikor – mert minden nap szoktam Őt dicsőíteni. Szerintem minden nap az Úr napja, mert érte élem az életemet. Minden reggel dicsőítem az Urat, és minden nap egyforma számomra.

Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki eszik, az is az Úrért eszik, hiszen hálát ad az Istennek. Aki pedig nem eszik, az Úrért nem eszik, és szintén hálát ad az Istennek.

Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának;

mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.

Én is pontosan így érzem. Az életemet nem magamért élem, hanem az Úrért, nem is magamért fogok meghalni. Akár élek, akár halok, az Úré vagyok.

Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.

Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé.

Mert meg van írva: „Élek én, így szól az Úr, bizony előttem fog meghajolni minden térd, és minden nyelv magasztalni fogja Istent.”

Pál a Krisztus tesén belüli ítélkezések ellen szól: hagyjuk az ítéletet az Úrra, mert mindannyian meg fogunk jelenni Krisztus ítélőszéke előtt. Ő az, akinek elszámolással tartozunk, Ő a mi Urunk, akit mindnyájan szolgálunk.

Tehát mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek.

Többé tehát ne ítélkezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást.

Ne ítélkezzünk tehát egymás fölött, hanem együttélésünket a szeretet kormányozza. Szeressük felebarátunkat, mint önmagunkat. Szeretetlenben ne okozunk egy gyengébb testvér számára megütközést. Lehet, hogy szabadságod van egy bizonyos területen, de ne használd ezt a szabadságot egy gyengébb testvér előtt. Ne is próbálj meggyőzni egy embert sem arról, hogy nem jó az, amit hisz.

Ha valaki hozzám jön és azt mondja, hogy bűnös dolog sót enni, akkor hibát követnék el, ha meg akarnám győzni arról, hogy hibás ez a nézete. Miért? Semmi gond a sóval, ez csak nátrium-klorid, mi lenne ezzel a baj. Egy kissé rossz hatása van a szívedre, de mértékkel jó is lehet.

Megpróbálhatom átalakítani a meggyőződését, de ez helytelen, mert ha ő úgy gondolja, hogy sót enni bűn, akkor számára ez igaz is.

Azt mondom neki: Próbáld ki, egyél egy kicsit, a krumpli nagyon ízetlen só nélkül, csak egy kicsit egyél belőle. Ő veszi a sós krumplit, azt mondja, hogy hú de finom, a testem szereti ezt. De ezután akárhányszor sót fog használni, mindig ítéletet érez maga ellen, a lelkiismerete bűnösnek gondolja ezt. Ezáltal tehát elbotlást okoztam neki. Ezért nyugodtan jöhetsz hozzám bármilyen furcsa meggyőződéssel, és én meg foglak érteni. Nem fogom megpróbálni megváltoztatni azt, mert nem hiszem, hogy az én dolgom lenne ezt megtenni.

Tudom, és meg vagyok győződve az Úr Jézus által, hogy semmi sem tisztátalan önmagában, hanem ha valaki valamit tisztátalannak tart, annak tisztátalan az.

Pál azt mondja, hogy tulajdonképpen ehettek sonkát, disznóhúst, mert ez nem fog engem elátkozni, csak akkor, ha azt tartom róla, hogy tisztátalan. Hit kérdése az egész.

Az egyház pedig nagyon ártalmas módon kezelte ezt a témát, amikor meggyőződéseket prédikált az emberekbe az általa végzett dolgokkal kapcsolatban. Ezek nem függenek össze az örökkévaló megváltással.

Amikor gyerek voltam újból és újból hallottam, amint azt prédikálják, hogy nem kerülhetsz a menyországba, ha dohányzol. Oly sokszor hallottam ezt, hogy meg voltam győződve, hogy ez igaz. Egyrészt örülök, hogy ezeket a prédikációkat hallottam, mert ezáltal soha sem gyújtottam rá egyetlen cigarettára sem. Soha sem szívtam egyet sem el, és nem érzem úgy, hogy kimaradtam volna valami jóból. Boldog vagyok, hogy nem dohányzom, de nem lelki, hanem fizikai okok miatt. Nagyon megutáltam ezért a dohányzást.

Akkor kerültem a legközelebb ahhoz, hogy konfliktusba kerüljek valakivel a dohányzással kapcsolatban, amikor egyszer repülőn ültünk. Az egész fülke büzlött azért, mert egy csökönyös alak a szivarát akarta élvezni. Nagyon kellemetlenné tettem számára az élvezetét, de nem lelki okokból.

Sok fiatal, akikkel együtt jártam régen templomba, kipróbálta a cigicsikkeket. Nem nagyon volt akkor pénzünk arra, hogy cigit vásároljunk. Sokan aztán el is kezdtek rendszeresen dohányozni, és ezzel egyidőben el is fordultak Jézus Krisztustól, mert azt hitték, hogy nem lehet egyszerre dohányozni, és üdvözülni, mert ezt prédikálták nekik.

Képzeltetik a sokkhatást, amikor megtudtam, hogy Spurgeon, a kor legnagyobb prédikátora, szivarozik. 'Nem hiszem el!' – mondtam. Ő volt az az ember, akit nagyon csodáltam, hisz lehet, hogy a történelem legnagyobb prédikátora volt.

A dohányzás nem kárhoztat el, csak ha azt hiszed, hogy igen. Ha viszont azt hiszed, akkor valóban elkárhozhatsz tőle.

Ha valaki valamit tisztátalannak tart, annak tisztátalan az.

Én azt tartom a dohányzásról, hogy tisztátalan, ezért ha rágyújtanék az az Isten elleni lázadásom jele lehetne. Ugyanakkor el tudom fogadni a tényt, hogy vannak olyan keresztények, akik dohányoznak.

Azért viszont hálás vagyok, ha tapintatból nem dohányoznak körülöttem. Őszinte vagyok ezzel kapcsolatban: utálok a dohányfüstöt szívni, de tisztelettel bánok az ő problémájukkal. Nem ítélem el a dohányzásukat, amíg nem körülöttem teszik ezt. És akkor sem ítélek el lelki okokból, csak a testiek miatt.

Ha pedig atyádfia valamilyen étel miatt megszorodik, akkor nem jársz el szeretetben. Ne tedd tönkre ételled az, akiért Krisztus meghalt.

Nem azért kaptuk a keresztény szabadságunkat, hogy azt egy gyengébb testvér orra alá dörgöljük. Ha ez megbotránkoztatja őt, akkor nem kell ezt a szabadságot az ő szeme láttára gyakoroljam. Miért tennénk tönkre valakit, akiért meghalt Krisztus, mert úgy gondoljuk, hogy jogunk van minden alkalommal húst enni, amikor mi akarunk.

Vigyázzatok, ne káromolják azt a jót, amelyben részesültetek.

Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm;

mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az kedves az Isten előtt, és megbízható az emberek előtt.

Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják.

Étel miatt ne rombold az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki megütközéssel eszi azt.

Jó tehát nem enni húst, nem inni bort, és semmi olyat nem tenni, amin testvéred megütközik.

Szeretemben tehát a meggyőződésemenél sokkal megkötöttebb életet élek, mert nem akarok olyat tenni, ami megbotránkoztat valaki mást. Annak ellenére, hogy személyes szabadságom alapján megtehetném ezeket a dolgokat anélkül, hogy a Jézus Krisztussal levő kapcsolatomat kockáztatnám, ezeket mégsem teszem meg a szeretet miatt.

Valahol, valamikor egy olyan pletyka terjedt rólam, hogy az ivással vannak gondjaim. Az az igazság, hogy már öt évvel ezelőtt abbahagytam a Cola ivását, és ez volt a legrosszabb fajta ital, amit valaha is megittam. A törvény alatt nőttem fel, és egyrészt hálás vagyok, mert sohasem kóstoltam meg az alkoholt az életem során.

Ez az egyetlen problémám az ivással, de nem is akarnék alkoholt inni, mert egyrészt nincs rá szükségem. Másrészt rájöttem, hogy ha a Krisztusban levő szabadságom alapján alkoholt fogyasztanék, akkor a gyengébb testvéreket rosszra ösztönözném, amely rájuk pusztító hatással lenne.

Van néha egy pezsgős ebéd vasárnaponként egy étteremben, és nekünk szénsavas almaitalt vagy szőlőlevet adnak. Lehet, hogy valaki látta, hogy ezt megittam, és arra gondolt, hogy alkoholt iszom, de ez nem így van. Észrevehették volna, hogy a kisunokáim is ugyanazt a dolgot isszák.

Ha tehát hited van ezzel kapcsolatban, legyen ez Isten és te közötted.

Te azt a hitet, amely benned van, tartsd meg az Isten előtt. Boldog, akinek nem kell elítélni önmagát abban, ami felől döntött.

Nagyszerű dolog, ha az ember Isten előtt olyan hittel rendelkezik, hogy semmi sem állhat kettőjük közé. Boldog az az ember, akinek szíve nem ítél ott, ahol Isten enged.

Aki pedig kételkedik, amikor eszik, máris elítéltetett, mivel nem hitből tette. Mert minden, ami nem hitből származik, az bűn.

Ha nem hiszel benne, akkor ne tedd, mert bűnt követsz el. Tehát a keresztény szabadságomat úgy használhatom Isten előtt, ahogy akarom, de nem botránkoztathatom meg a másikat e szabadság gyakorlása közben.

Istenem segíts, hogy olyan életet éljünk, amely szorosabb, mint amit a Krisztusban kapott szabadságunk megenged, hogy ne botránkoztassuk meg gyengébb testvéreinket és szeretetben éljünk és járjunk az Isten által kijelölt úton.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ 15-16. Fejezet

Az előző fejezetben Pál a Krisztus testén belüli szeretetről beszélt. Felismerte, hogy különböző érzéseink, meggyőződéseink és különböző véleményünk van a keresztény élet dolgaival kapcsolatban. Azt mondta, hogy aki erős hittel rendelkezik, az egyen húst, aki hitben gyenge és meggyőződése, hogy nem kell húst egyen, az egyen zöldséget.

Mi is fel kell, hogy ismerjük, hogy az embereknek különböző meggyőződésük van, nem mindenki látja olyan helyesen a dolgokat mint mi. Tehát, tiszteletben kell tartani az emberek tévedéshez való jogát, és ne vitatkozzunk túl sokáig a különbözőségeken.

Összefoglalva Pál arra kér, hogy ha nem értünk egyet, akkor legyünk egyetértésben a vélemények különbözőségével kapcsolatban. Ne oszoljunk meg a különböző ügyek miatt, ne legyünk ellenségesek e kis dolgok miatt. Tragikus, hogy az egyházban a legnevetesebb dolgok is megoszlást okoztak.

A 14-ik fejezetben tehát Pál arra buzdít minket, hogy fogadjuk el a hitben gyengébb testvéreinket, ne vitatkozzunk velük, és ne is teregezzük ki előttük azt a szabadságot, ami nekünk van, mert ez elbotlásukat is okozhatja.

Járjatok szeretetben, és ha a húsevészetek megbotránkoztatna egy gyengébb testvért, akkor ne előttük egyétek a húst. Ha szabadságod van húst enni, akkor otthon egyed amikor ő nem lát, hogy ne tedd őt tönkre, mert Krisztus érte is meghalt.

Ugyanezt a gondolatmenetet folytatja Pál a 15.-ik fejezet kezdetén, ami szintén arról szól, hogy hogyan kezeljük a gyengébb testvéreinket Krisztus testén belül.

Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.

Mindegyikünk a felebarátjának kedvezzen, mégpedig annak javára, épülésére.

Keresztényként gyakran ösztönöznek arra, hogy olyan követelmények alapján éljünk, amiket más emberek állítottak fel. Nem értünk egyet azokkal a meggyőződésekkel, és nem éreznénk magunkat bűnösnek, ha nem így élnénk, de a szeretet miatt szigorúbb életet élünk, mint amit a saját meggyőződésünk megengedne nekünk.

Pál itt Jézus Krisztus példáját mutatja be

Hiszen Krisztus sem magának kedvezett, hanem ahogyan meg van írva: „A te gyalázóid gyalázásai énreám hullottak.”

Krisztus a példaképünk, hiszen Ő nem a saját vágyai beteljesítésére jött közénk, hanem amikor jött, azt mondta, hogy „mindig azokat a dolgokat teszem, amelyek kedvesek az Atyám szemében.”

Egy arany szabály: „Élj úgy, hogy Istennek kedvez, ne önmagadnak.” Ha önmagadnak akarsz kedvezni, az könnyen okozhatja egy gyengébb testvér bukását.

Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.

Isten Igéje kettős célból íródott: egyrészt a mi okulásunkra. A Bibliát azért adták nekünk, hogy megismerjük Istent, és tanulhassunk Róla.

A másik ok, hogy az Írásokat olvasva reményünk legyen. Az Isten és a remény szorosan kötődik egymáshoz. Nincs valódi remény Istenen kívül, de csodálatosan kitágul a remény, amint Isten veled van.

A zsoltárokból olvashatjuk, hogy *Miért csüggedsz el, Ielkém, miért háborogsz bennem? Bízál Istenben,...* A remény a hívőt mindig Istennel köti össze.

Azért adta tehát Isten az Ő Igéjét, hogy megismerjük az Ő természetét, jellemét, hűségét, és hogy ne csüggedjünk el, ne adjuk fel amikor a megpróbáltatások ideje eljön, hanem tovább reménykedjünk Istennek a mi életünkben végzett győzedelmes munkájában.

Sohasem kellene a keresztényeket a reménytelenség és a kétségbe esés jellemezze. A zsoltár írója is csüggedt volt, de beszélni kezdett erről saját magával. *Miért háborog a Ielkém?*

Azért, mert egy kis ideig elfelejtette, hogy Isten uralkodik mindenk fölött. És amikor elfelejtjük, hogy Isten a mi életünk fölött is uralkodik, akkor megtörténhet, hogy elbátortalanodunk, és szomorúak vagyunk a helyzet miatt.

Érdekes, hogy milyen gyorsan el tudjuk felejteni, hogy Isten uralkodik, és hogy ez az Ő gyülekezete. Hirtelen el kezdünk aggódni, és azon gondolkozunk, hogy most mihez fogunk kezdeni.

De Isten engem újból és újból emlékeztet, hogy ez az Ő gyülekezete, nincs miért én aggódjak, mert Ő majd gondoskodni fog róla. Ő hozta létre, ezért képes is megtartani, és nem kell álmatlan éjszakáim legyenek azért, hogy kitaláljam, hogy mit fogunk most csinálni.

Isten uralkodik, és ezt a saját életemben is kell alkalmazsam. Meg kell értenem, hogy Ő irányít mindent és Ő fog munkálkodni, ezért nem kell aggódni, vagy csalódottnak lenni, csak türelemmel kell várni az Úr munkáját.

Ez a nagy probléma: a türelem. De az Ószövetségi szentek mind arra buzdítanak minket, hogy megértsük, hogy hitben és türelemben örökölték Isten ígéreteit. Szükségünk van türelemre, hogy miután megtettük Isten akaratát, meg is kapjuk az ígéretet. Miután mindent megtettem, amit megtehettem Isten akaratának követésében, eljön az idő amikor türelemmel kell várjam, hogy Isten elvégezze az Ő részét.

Ilyenkor nagy a kísértés arra, hogy a dolgokat összezavarjam, mert nincs türelmem Őrá várni. Úgy néz ki, hogy Ő mindig lassú az én számításaimhoz viszonyítva. Végül, amikor minden sikerül, akkor rájövök, hogy Ő pontos időben érkezett, én voltam túl gyors, azért mert türelmetlen vagyok.

Azt akarom Istenem, hogy most végezd el a Te munkádat az ő életükben. Nem akarok várni egy hetet, egy hónapot, vagy 13 évet, ahogy azt Ábrahám tette. Ezt nem bírom ki, Uram. Pedig türelemre van szükségünk.

Isten türelmes és hosszútűrő, hogy beteljesítse a saját céljait. Azért van ez így, mert Ő a mi idő-dimenziókon kívül található. Ő az örökkévalóságban él, én pedig másodpercekben, percekben, órákban, napokban, hetekben, hónapokban, években.

Ezer év olyan az Úrnak, mint egy nap.

Uram, mikor tér vissza Jézus?

Néhány nap múlva. Hová sietsz?

Isten nagy türelmmel hozza el az Ő királyságát, az Ő munkáját ide a Földre. Folytathatjuk az imánkat: „Oh Istenem, adj türelmet, most azonnal!”

A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint...,

Milyenek kell legyünk? Türelmesek egymással, úgy, ahogy Isten is a türelem és az egyetértés Istene. Mi is egymást kellene vigasztaljuk, és türelmesek kellene legyünk a másik iránt.

Van azonban itt egy érdekes dolog. Nagyon értékelem, hogy Isten türelmes velem szemben, és hálás vagyok ezért, de én nem vagyok türelmes Vele szemben. Értékelem, ha mások türelmesek velem szemben, de nem vagyok mindig ilyen türelmes velük szemben. *És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük.*

hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.

Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.

Az gyülekezetben egymás felé szolgálunk Jézus Krisztus szeretetében. Isten Igéje szerint Őt dicsőítjük a szereteten, az egymáshoz való türelmünkön keresztül, és egymást úgy kell befogadjuk, ahogyan Krisztus fogadott be minket.

Hogyan fogadott be téged Krisztus? Ugye, az abszolút ideális, tökéletes teremtmény voltál már, vagy esetleg azt mondta neked, hogy előbb változz meg, és akkor el foglak fogadni?

Nem, a tökéletlenségeink ellenére fogadott be minket.

Bámulatos, hogy milyen szörnyűnek látszanak a mi bűneink, amikor valaki más követi el azokat. Milyen vakok is tudunk lenni a saját hibáinkkal szemben! És milyen következetesek vagyunk abban, hogy mások hibáit kiszűrjük.

De amint Jézus mondta: 'Előbb vedd ki a gerendát a saját szemedből, és utána sokkal jobban fogsz látni, hogy a szálkát kivehesd a testvéred szeméből'.

Miért olyan nehéz a gerendát észrevenni a saját szememben?

Mégis milyen tisztán látom, hogy a kis szálka ott van a te szemedben!

Minden a szeretet kérdése, mert a szeretet sok bűnt elfedez. Annyira szeretem magam, hogy nem foglalkozok az enyémmel. De én úgy kell szeresselek téged is, mint saját magamat, és ha így van, akkor nem fogok fennakadni minden kis hibádon, hanem úgy foglak befogadni, ahogy Krisztus is befogadott engem.

Érdekes volt, hogy a hippizmus idején sok gyülekezet kitért a kapuit a hippik előtt, és megengedte, hogy együtt dicsőítsenek velük, de csak abban az esetben, ha levágják a hajukat, és öltönyt vesznek fel. Isten hozott, mert most már úgy nézel ki, mint mi, ezért elfogadunk. De elképesztő, hogy milyen kevés gyülekezet volt hajlandó befogadni őket úgy, ahogyan voltak: hosszú hajjal, piszkos farmerben, a teljes hippizmus felszereléssel.

Engedelmeskedjék az én szabályzataimnak, éljétek úgy, ahogy én szeretném, hogy az emberek körülöttem éljenek, és elfogadják barátomnak és munkatársamnak. Isten hozott.

De nem így kellene egymást elfogadnunk. A különbözőségeink ellenére kellene egymást elfogadnunk. Az a szeretet, amely a miénk Krisztusban, sokkal nagyobb kellene legyen minden általunk vélt különbözőségnél. A szeretetnek kellene az egyesítő erőnek lennie Krisztus testén belül.

Mert mondom: Krisztus a zsidóság szolgáivá lett az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyáknak adott ígéreteket.

Krisztus azért jött a zsidókhoz, mert Isten megígérte, hogy egy Megváltót fog küldeni hozzájuk Dávid és Ábrahám utódát. Azokat szolgálta, akiknek Isten az ígéretet tette.

Nekem nagyon tetszik az, hogy amikor Pál kijelent valamit, utána ezt támogatja az Igéből vett idézetekkel. Ez mutatja számomra azt, hogy Pálnak milyen hatalmas Ótestamentumbeli alkalmazott tudása volt, hisz különböző könyvekből válogatja össze a mondanivalója háttér támogatását. Ő egy élő tartalomjegyzék volt – ha adtak neki egy témát, képes volt az összes referenciát idézni az Ótestamentumból mondanivalója alátámasztására.

A következőkben bemutatja számunkra, hogy Krisztus eredetileg a zsidókhoz jött, de a munkája túlmutatott azokon, és az egész világ számára is elérhető lett.

Eljött, hogy beteljesítse az atyáknak tett ígéreteket, de aztán a pogányokhoz is eljött:

A népek pedig irgalmaért dicsőítsék az Istent, ahogyan meg van írva: „Ezért magasztallak téged a népek között, és nevednek dicséretet éneklek.”

Ezt is mondja: „Örüljetek, népek, az ő népével együtt.”

És ezt is: „Dicsérjétek, ti népek mind, az Urat, és dicsőítse őt minden nép.”

Ézsaiás pedig így szól: „Hajtás sarjad Isai gyökeréből, és népek uralkodójává emelkedik: benne reménykednek a népek.”

Ezekkel az idézetekkel mutatja be, hogy Jézus Krisztus a pogányokhoz is elhozta az örömhírt.

A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel,....

Hitünk azért erős, mert tudjuk, hogy Isten mondta ezeket, és ennek a következménye az öröm és a békesség.

Sokszor az emberek a hitüket az örömbé és a békességbe vetik, egy érzésbe. Isten gyermeke vagy? Igen, hogyne. Honnan tudod, hogy Isten gyermeke vagy? Mert olyan békességet érzek a szívemben. Olyan örömöm van, tudom, hogy üdvözülök, mert soha nem éreztem ilyen nagy örömet.

Álljon meg a menet! Nem az örömben és a békességben hiszünk, hanem Isten Igéjében. Ha azt mondod, hogy azért vagy megváltva, mert olyan nagy békességet és örömet érzel az életedben, akkor megtörténhet, hogy egy nap, valószínű, hogy egy hétfőn felébredsz, és azon a napon nagyon szörnyen fogod érezni magad. Tudtad, hogy késő este nem kellett volna a gyűli után hagymás hamburgert egyél, és most szenvedsz emiatt, minden idegesít, nem találsz helyed. Mit jelent ez akkor? Ma már nem vagyok megváltva, mert nincs az öröm, és helyette itt az idegesség?

A hitünk nem az érzésben van. Isten Igéjének elfogadása a hit, és ez nem változik, az érzéseim viszont változnak.

Az én koromban már az időjárás is megváltoztatja az érzéseimet. Reggel felébredek, és előre meg tudom mondani a térdem fájdalmának intenzitása alapján, hogy mikor fog a köd felszállni. Az érzések változhatnak, az Isten Igéje örökre megmarad.

És mivel a megváltásom és az Istennel való kapcsolatom az Ő biztos szaván alapul, ezért a kapcsolatom Istennel sohasem változik. Meg van alapozva. A hit hozza számomra tehát a békességet és az örömet.

Pál, miután 14 napig hánykolódott a hajóval a hullámokon, így szólt: *ma éjjel életem állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón.*

Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.

Pál örült, boldog volt és bízta őket, hogy örüljenek, és akkor mondta ezt, amikor a menekülés reményét végleg feladták. Feladtak minden reményt, hogy valamikor ebből a viharból élve kerülnek ki, és ez a fickó, Pál pedig fütyörészik, mosolyog és azt mondja nekik, hogy bizakodjanak.

'Viccelsz velünk, ember? Tengeribeteg vagyok, 14 napig úgy pörögtünk a Földközi tengeren, mint egy csapágy, nem láttuk a napot vagy a csillagokat'.

Pál nem azt mondta, hogy 'bizakodjatok, mert ma jól érzem magam, és békesség van a szívemben'. Nem, hanem azt mondta, hogy 'az Isten szava szólt hozzám, és elhiszem amit Isten mond'.

A hit akkor szilárd és megalapozott, ha az Igén alapul.

Erre figyeljetelek, mert könnyű abba a csapdába esni, hogy az érzelmeinkbe bízunk, és gyakran érzések alapján kell kifejezzük a minket ért megtapasztalásokat. De ha mondjuk a megváltásunk élményét akarjuk érzések alapján kifejezni, akkor ezeket mondjuk: olyan nagy megnyugvást éreztem, hogy soha életemben nem éreztem ilyet; vagy azt éreztem, mintha meleg vizet öntöttek volna a fejemre, és az egész testemet átjárta a nagy melegség érzése. Amint tehát kifejezzük a tapasztalatainkat, az emberek azt kezdik gondolni, hogy nekik is ugyanolyan érzésük kell legyen, mert különben nem üdvözülnek.

Amikor a másik megtért, akkor azt érezte, mintha felkapcsolódnának a villanyok, dicsőséges fények veszik körül, de én még nem láttam ezeket... Lehet hogy én nem is tértem meg?

Mivel a megváltásunkat érzések alapján írjuk le, ezért az emberek az érzésekhez kezdenek viszonyulni, nem Isten Igéjéhez. De ez nem helyes.

Azért vagyok megváltva, mert Isten Igéje kijelenti, hogy ha megvallod, hogy Jézus Krisztus Úr, és a szívedben elhiszed, hogy Isten felemelte Őt a halálból, akkor üdvözülsz. Tudom, hogy meg vagyok váltva, mert itt írja, amit Isten mondott erről. Rámutatok a versre, és ez nem változik, nem követi az érzéseimet.

...hogy bővölködjetelek a reménységben a Szentlélek ereje által.

A Szentlélek változtatja számomra valósággá Isten Igéjét. Ő tanít engem Isten igazságára, Ő mutatja meg számomra Isten dolgait, és Ő kelti életre Isten Igéjét a szívemben. Istennek hála, hogy Jézus Krisztuson keresztül élő hitet adott nekünk!

Én pedig, testvéreim, magam is meg vagyok arról győződve, hogy ti is telve vagytok jóssággal, telve a teljes ismerettel, és hogy egymást is tudjátok tanítani.
Ám, kissé merészebben írtam nektek, mintegy emlékeztetve titeket ama kegyelem alapján, amelyet Isten adott nekem arra,

hogy a pogányokért legyek Krisztus Jézusnak szolgája, és végezzem az Isten evangéliumának papi szolgálatát, hogy a pogányok áldozata a Szentlélek által megszentelt és kedves legyen.

Pál tehát a pogányoknak kijelenti, hogy Isten a Szentlélek munkája nyomán elfogadja az általuk felajánlott dicsőítést.

Nincs szükség a papságra, nincs szükség a törvény általi megtisztításra, mert Isten titeket is elfogad a Szentlélek munkája és az Ő kegyelme miatt.

Krisztus Jézusban tehát van okom a dicsekvésre Isten előtt.

Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel,...

Pál apostol a pogányok között igen erőteljes szolgálatot végzett, de ez nemcsak az Igén keresztüli szolgálat volt, hanem mindezek a Szentlélek által meg erősítették.

Márk Evangéliumának utolsó verse így szól: Azok pedig elmentek, hirdették az igét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.

Pál a korintusiaknak ezt írta: Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével;

A rómaiaknak írt levele kezdetén Pál azt írja, hogy olyan lelki ajándékokat akar megosztani, amely mindannyiukat felépít. Pál szolgálata tehát igében és tettben nyilvánult meg.

Isten Igéje csodálatos, erős, élő, és élesebb a kétélű kardnál, de ugyanakkor működni is kell az életünkben.

Gyakran amit mondok az teljesen elvesz a hallgató fülében, azért, ami én magam vagyok. Ha az Ige nem munkálkodik az én életemben, és nem tudom bemutatni Isten Igéjének erejét a saját életemen keresztül, akkor a világ összes alaptörvényei semmit sem érnek, mert nem alkalmaztam őket a gyakorlatban.

A Szentlélek az, Aki fogja az Igét és a saját életemre alkalmazhatóvá formálja, és ezáltal a cselekedetek is nyilvánvalóvá válnak.

És a cselekedeteimen keresztül a Szentlélek igen sokféleképpen kifejezésre juttathatja az akaratát.

Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel, jelek és csodák erejével...

Jézus a saját szavainak bizonyítására mutatta be a jeleket és a csodákat. Fülöp azt mondta, hogy „Uram, csak mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég lesz számunkra.” Mire Jézus azt válaszolta, hogy „Olyan régóta veletek vagyok,

Fülöp, nem láttál engem eddig? Aki engem lát, látja az Atyát.” ’Nem érted, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem? Nem érted, hogy a csodák, amiket teszek, azok nem Tőlem vannak, hanem az Atyától, aki bennem lakozik?’

Jézus tehát arról beszélt, hogy a jelek és csodák hogyan adnak bizonyosságot Róla.

A mi életünk is bizonyosság Isten munkájára és az Ő bennünk található Lelkére. És az életünk jobban bizonyítja ezt, mint a szavaink.

Mindig arra gondolunk, hogy a szavaink a bizonyságok; a bizonyoságtételünket, a hitünket mindig szavakban akarjuk kifejezni mások előtt. De a szavaidnál sokkal hatalmasabb bizonyosságot jelent az életedben a Szentlélek által elvégzett munka.

„Minden ember számára nyilvánvalóvá válik, hogy a tanítványaim vagytok, mert szeretitek egymást.” Nagyon fontos, hogy a tetteink megfeleljenek annak a csodálatos örömhírnek, amit hirdetünk.

Pál azt írja, hogy *jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által...*

Nagyon izgalmas dolog lehetett Pál környezetében élni, és látni azokat a hatalmas csodákat és jeleket, amelyeket a Szentlélek erejével tett.

úgyhogy Jeruzsálemtől kezdve egészen Illíriáig mindenfelé hirdettem a Krisztus evangéliumát.

Eközben pedig azt tartottam becsületesnek, hogy az evangéliumot nem ott hirdetem, ahol Krisztust már ismertté tették, hogy ne idegen alagra építsek,

Elképesztő, hogy milyen sok ember „kap Istentől elhívást” arra, hogy a mi gyülekezetünk körül kezdjen építeni egy másik gyülekezetet. Gyakran megkérdőjelezem a motivációjukat, mert úgy tűnik, hogy egy másik ember által felépített alagra akarnak építkezni.

Levelek tömkelege érkezik hozzánk szerte Amerikából, hogy alapítsunk egy újabb gyülekezetet az ő körzetükben, mert olyan sötétségben van ott Isten igéje és a Szentlélek munkája. Úgy tűnik, hogy ezeket az embereket a Szentlélek nem használja hatékonyan, mert a mi gyülekezetünktől alig néhány mérföldre hívja őket, mintha itt nálunk nem munkálkodna az Ige és a Szentlélek, ezért úgy érzik, hogy közel kell hozzánk legyenek, ahelyett, hogy oda mennének, ahol valódi szükség van rájuk. Tudják azt, hogy én egyenesen beszélek, és mindig lesznek olyanok, akik ezt nehezen veszik, így a kiesőkből aztán új közösséget lehet alapítani.

Véleményem szerint, minden gyülekezetnek szüksége van egy okra, amiért létezhet. Biztos vagyok benne, hogy olyan dolgot kell nyújtani az embereknek, amit máshol nem kaphatnak meg, egyébként pedig létezése alapatlan.

Istennek meghatározott célja van a gyülekezetek különbözőségével, mert az emberek is különbözőek. Vannak akiknek olyan találkozásokra van szükségük, amelyek magas érzelmi töltettel rendelkeznek, mások pedig a teljes nyugalmat,

visszafogottságot kedvelik. De nem hiszem, hogy egy kis városrészben 4 evangéliumi gyülekezetre volna szükség, mert mindegyik a napi megélhetéssel küzd; igazából egyre volna csak szükség, és így egyesülve egyetlen erős gyülekezet lehetne belőlük.

Tehát olyan dolgot kell az embereknek ajánlani, amit egy másik gyülekezetben nem kaphatnak meg. Pál tehát ott akarta hirdetni Jézust, ahol még nem hallottak róla. Nem akart egy másik ember alapjaira építkezni, hanem oda akart menni, ahol a szükség valódi volt, és ez igen dicséretes.

hanem ahogyan meg van írva

Pál erre is egy Igét hoz alátámasztásra. Spurgeon, a múlt század legnagyobb igehirdetője is ilyen volt, nagyon szeretem olvasni az írásait, a prédikációit.

„Meglátják őt azok, akiknek még nem hirdették, és akik még nem hallották, azok megértik.”

Ez is sokszor akadályozott abban, hogy elmenjek hozzátok.

Mert Pál oda akart menni, ahol szükség volt rá, ezért nem tudott a rómaiakhoz menni.

Most pedig, mivel már nincs munkaterület ezeken a vidékeken számomra, és sok éve vágyódom arra, hogy eljussak hozzátok, amikor Hispániába utazom, el is megyek hozzátok. Remélem ugyanis, hogy átutazóban megláthatlak titeket, és ti fogtok engem oda útnak indítani, ha már előbb egy kissé felüdültem nálatok.

Most pedig Jeruzsálemba megyek a szentek szolgálatára.

Pál Korintusban volt, amikor ezt a levelet írta, és azért ment oda és Macedóniába, hogy a jeruzsálemi szegény szentek számára adományokat gyűjtsön, és segítse őket a szükségleteikben.

Megírta a korintusiaknak, hogy szervezzenek gyűjtést még mielőtt ő odaérne, amit majd ő a jeruzsálemi gyülekezethez visz el, mert a jeruzsálemiek igen nagy pénzügyi problémákkal küszködtek.

Valószínű, hogy e probléma gyökere a korai közös kasszából eredhetett, amikor mindenki eladta a tulajdonait és a pénzt a tanítványok lábai elé helyezték, és aztán ez idővel elfogyott. Pál tehát a jeruzsálemieket akarta segíteni.

Most pedig Jeruzsálemba megyek a szentek szolgálatára.

Macedónia és Akhája ugyanis jónak látta, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek.

Jónak látták ezt, de tartoznak is vele nekik, mert ha a pogányok részesültek az ő lelki javaikban, akkor tartoznak azzal, hogy anyagiakkal szolgáljanak nekik.

Ha tehát ezt elvégeztem, és az eredményt lepecsételve átadtam, a ti segítségetekkel elmegyek Hispániába.

Azt pedig tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem meg.

A mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szeretetére kérek titeket, testvéreim, tusakodjatok imádságaitokban velem együtt az Isten előtt énértem,...

Pál itt azt kéri, hogy imádkozzanak érte. Az egyik legnagyobb áldás az, hogy amint egyre több embert érint a te szolgálatod, egyre több és több ember imádkozik érted. És minél többen imádkoznak, annál szélesebb lesz a szolgálatod alapja.

Például amikor Arizonában voltunk, kb. ezer ember volt a kedd esti bibliaórán, és amint utána kezet fogtam az emberekkel, egyik ember a másik után mondta, hogy milyen nagy áldás a szolgálatunk a rádió keresztül. Minden reggel magát hallgatjuk, amikor reggelizünk, mondták; vagy együtt megyünk minden nap a munkába, és az életem akkora áldás, és szeretném, ha tudná, hogy imádkozom magukért. Országszerte imádkoznak az emberek értünk.

Egy gyönyörű levelet kaptunk egy szibériai hívő csoporttól, amelyben arról írnak, hogy egy ember közülük beszél angolul, és lefordítja nekik a tanításainkat és azt írják, hogy mi itt Szibériában imádkozunk önért és a gyülekezetért.

Hogyan érezhetjük ettől magunkat? A szibériai hívők imádkoznak értünk. Istenem segíts, vajon mi imádkozunk-e értük? Biztos vagyok benne, hogy ők sokkal jobban rászorulnak a mi imáinkra, mint mi az övékére. Ez a levél nagyon alázatossá tett, mert eszembe jutott, hogy én nem mindig imádkozom azokért az áldott hívőkért, akik Szibériában vannak.

Pál most elmondja, hogy mivel kapcsolatban imádkozzanak érte

hogy megszabaduljak azoktól, akik hitetlenek Júdeában, és hogy jeruzsálemi szolgálatom kedves legyen a szenteknek;

Pált nem mindenki szerette Jeruzsálemben, nem mintha ő nem akart volna jóba lenni velük, hanem azért mert az ottaniak mindig gyanakodtak vele kapcsolatban. Úgy látszik, hogy akárhová ment Pál, mindig a zsidókkal volt problémája. Amikor Jeruzsálembe ment, akkor felhívták a figyelmét arra, hogy igaz, hogy a pogányoknak hirdeti az evangéliumot, de itt viselkedjen úgy, mint egy rendes zsidó, ne okozzon problémákat, mert túl egyenesen fejezte ki a mondanivalóját. Így a jeruzsálemi gyülekezet nem fogadta mindig lelkesedve. Ennek ellenére most pénzt visz nekik, ezért kéri a hívőket, hogy imádkozzanak, hogy elfogadják tőle az adományokat.

hogy aztán majd Isten akaratából örömmel érkezzem hozzátok, és megpihenjek nálatok.

A békesség Istene legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Itt azt kéri Pál, hogy imádkozzanak érte, hogy örömmel jöjjön hozzájuk Isten akaratából.

Pál egyik legnagyobb csalódása az volt, amikor az Úr azt mondta neki, hogy menjen el a zsidóktól és ne nekik prédikálja Jézust, mert nem fognak rá hallgatni. Pál csalódottan engedelmeskedett az Úrnak, de mindig azt érezte, hogy Isten tévedett ezzel kapcsolatban, mert ha csak egy kicsit engedné, hogy nekik hirdesse az Igét, akkor be tudná bizonyítani, hogy ismeri a zsidók gondolkodását és érzelmeit, mert ő is hozzájuk tartozott.

Aztán érkezett Pál ideje, amikor ott volt a templomban a két emberrel a megtisztulási pontokat vitatva, és néhány ázsiai meglátta őt, és azt mondták, hogy ez az az ember, aki a pogányoknak prédikálta, hogy nem kell Mózes törvényeit követni, hanem csak hinni kell.

Ezáltal fellázították a zsidókat ellene, akik megfogták, hogy halálra verjék, és a római kapitány, Lisziász lejött, kiszabadította Pált, és visszavitte a toronyba, ahonnan látni lehetett a Templom-hegyet.

Pál ekkor megkérdezte, hogy beszélhet-e az emberekhez? Itt a nagy alkalom. A kapitány az kérdezte, hogy „Te beszélsz görögül?” Hát persze, mondta Pál. „Azt hittem, hogy egyiptomi vagy” - modja a kapitány. „Na, beszélj hozzájuk.”

Pál lekiáltott: „Testvéreim, hallgassatok ide.” És elkezdte mondani, hogy: 'ismertek ugye engem, idevalósi vagyok, én is olyan buzgó voltam mint ti most, ki akartam írtani a gyülekezetet, mindenkit le akartam gyilkolni, aki az Úr nevét használta. A főpap Damaszkuszba küldött, hogy mindenkit, aki az Úr nevét hívja bebörtönözhessek.

Az úton aztán egy mennyei fényességgel találkoztam, és a hang azt mondta nekem: Saul, miért üldözöl engem? És én kérdeztem, hogy ki vagy Uram, hogy szolgálhassalak. A válasz: „Jézus, akit te üldözöl. És el foglak küldeni téged a pogányok közé.” Abban a pillanatban, hogy kimondta a pogány szót, a hallgatóság felhördült, az emberek levették ruháikat és a levegőben forgatva az kiáltották: Öljétek meg! Öljétek meg!

Héberül szólt az emberekhez, és a kapitány nem értette, hogy mit mond nekik. A katonáira kiáltott, hogy hozzátok be, mielőtt megölik őt, és utána az kérdezte, hogy mi a csodát mondott Pál ezeknek az embereknek, hogy ennyire felizgatta őket? Kínozzátok meg, és tudjátok meg, hogy mit mondott.

Amint elkezdtek volna a kínozást, Pál megkérdezte, hogy mióta szokás egy római polgárt megkínózni? Jelentették a kapitánynak, hogy Pál római állampolgár, óvatosan kell vele bánni. A kapitány kiment hozzá, és megkérdezte, hogy valóban római állampolgár-e? Pál válasza: Pontosan így van. A kapitány pedig azt mondta, hogy „Én is az vagyok, megvásároltam magamnak ezt a jogot. Te mennyit fizettél érte?” – kérdi Pált. „Semmit, én annak születtem.” – válaszolta Pál.

Megvolt tehát az alkalma a zsidókkal, de aztán felkelés lett belőle, nem pedig az az ébredés, amiben ő reménykedett. Pál nagyon szomorú lett emiatt. Aznap éjjel az Úr eljött hozzá, megállt mellette és azt mondta: „Ne csüggedj, Pál. Amint te bizonyóságot tettél rólam itt Jeruzsálemben, úgy kell majd bizonyóságot tegyél rólam Rómában is.” Ebből tudta Pál, hogy Isten akaratából Rómába fog menni.

Pál tehát elindult Rómába, de előbb egy kis kitérőt tett néhány évig Cézareában. Aztán amikor Rómába ment, akkor nem minden történt úgy, ahogy ő gondolta, mert nem saját költségén utazott, hanem a római kormány állta minden költségét.

Istennek volt néhány embere Máltán, akiket Pálon keresztül üdvözített, ezért Isten leparkolta a hajót Málta szigeténél, hogy Pálnak lehetőséget adjon a bizonyágtételre a máltai kormányzó és sok más ember előtt, mielőtt továbbindult Rómába.

A 16-ik fejezet egy sor személyes üdvözlést tartalmaz azok részére, akik Rómában voltak.

Ajánlom nektek nőtestvérünket, Fébét, aki jelenleg a kenkhreai gyülekezet szolgálja:

Kenkhrea Korinthus egyik kikötővárosa volt, és Fébé bizonyára akkor találkozott Pállal, amikor ő Korinthusban szolgált a gyülekezetben.

fogadjátok őt az Úr akarata szerint a szentekhez illően, és álljatok mellé minden olyan ügyben, amelyben szüksége van rátok, mert ő is sokaknak lett pártfogója, nekem magamnak is.

Fébé tehát valószínű, hogy azokkal ment, akik Pál levelét Korinthusból Rómába vitték, és ezáltal Pál egy ajánlólevelet ad neki.

Köszönsétek Priskát és Akvilát, akik munkatársaim a Krisztus Jézusban. Ők életemért saját fejüket kockáztatták, és nekik nem csak én vagyok hálás, hanem a pogányok valamennyi gyülekezete is.

Priszka és Akvila régi ismerősök voltak. Először akkor találkoztunk velük, amikor Pál Korinthusba érkezett; ők sátorkészítéssel foglalkoztak, és mivel Pálnak is ez volt a foglalkozása, velük dolgozott Korinthusban, és sátrakat készített, hogy megkeresse a szükségleteikre való pénzt.

Ők azért jöttek el Rómából, ahol valószínű, hogy üzletük is volt, mert Claudius császár üldözte a zsidókat. Azután Korinthusban Pállal találkoztak, és a hitük megalapozása után Efezusba költöztek, még mielőtt Pál odaért volna. És miközben Efezusban voltak, megérkezett oda Apollós és elkezdte Jézust hirdetni az embereknek, de Priszka és Akvila félrevonták őt, és kezdték magyarázni neki a teljes Igét, mert ő csak János keresztségét ismerte.

Pál aztán ismét találkozott Priskával és Akvilával Efezusban, ahol együtt szolgáltak. Amikor Pál ezt a levelet írta, arra már visszatértek Rómába és ezért üdvözli őket Pál ilyen nagy krisztusi szeretettel. Még egyszer találkozunk velük utoljára, amikor ismét visszatérnek Efezusba. Olvashatjuk, hogy az efezusi házuk egy gyülekezetnek adott otthont, és itt Pál ezt a gyülekezetet üdvözli.

Bárhová mentek tehát, megnyitották házukat és hívták az embereket, hogy jöjjenek és tanulmányozzák Isten igéjét. Így a házuk a hívők találkozási helye lett. Nyilvánvalóan kimagaslóan kegyes emberek voltak, és nagyon várom, hogy találkozzak velük, mert ők olyanok, akikkel nagyon érdemes találkozni majd, amikor a mennyországba érünk.

Köszöntsétek a házukban levő gyülekezetet is. Köszöntsétek az én szeretett Epainetoszomat, aki az ázsiai tartomány első zsengeje Krisztusban.

Köszöntsétek Máriát, aki sokat fáradozott értetek.

Köszöntsétek Andronikoszt és Juniászt, rokonaimat és fogolytársaimat, akiket nagyra becsülnék az apostolok körében, akik nálam is előbb lettek Krisztus híveivé.

Érdekes, hogy Juniász egy női név, és Pál azt mondja róla, hogy apostol volt. Lehet, hogy soha nem gondoltatok erre, de lehetséges, hogy női apostolok is voltak, nemcsak férfiak. Ennek a versnek az egyik lehetséges fordítása, hogy „Juniász, aki nagyra becsült apostol”, és ez a görög szöveg egyértelműbb fordítása. Egy kicsit ferdíteni kell a szöveget, hogy a magyar Bibliában található szöveghez jussunk, ezért igen valószínű, hogy Juniász egy női apostol volt.

A további nevek bizonyára igen értelmesek és sokat jelentettek az akkori római gyülekezet számára, de nekünk nem sokat mondanak most.

A 13-ik versben

Köszöntsétek az Úrban kiválasztott Rufuszt és anyját, aki nekem is anyám...

Lehet, hogy ez a Rufusz annak a Simonnak a fia, aki a Krisztus keresztyét kellett vigye.

A 16-ik versben

Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszönt titeket Krisztus minden gyülekezete.

Érdekes, hogy a különböző helyeken különböző köszöntési szokások vannak. Pl. Mexikóban a férfiak kezét fognak, megölelik egymást, aztán megint kezét fognak. Olaszországban arcon csokolják egymást a férfiak, és Pál is ezt írta az akkori gyülekezetnek.

Kérlek titeket, testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal, hogy az ellenkezőjét tanítják annak, amit tanultatok. Térjete ki előlük!

Mindig vannak olyanok, akik valami furcsa dolgot hirdetnek a Krisztus gyülekezete számára. Ezek úgy érzik, hogy Isten adta nekik ezt a felelősséget, hogy a gyülekezetre rázúdítsák furcsa tanításaikat.

Azt gondolom, hogy ha Isten valami különleges kinyilatkoztatást tett neked az Igéről, akkor előbb tedd lehetővé számunkra, hogy megfigyelhessük, hogy miként munkálkodik ez abban, hogy közelebb kerülj Krisztushoz, mielőtt az egész gyülekezetnek ezt hirdetni kezdenéd. Amikor látni fogjuk ezt a hatalmas változást, akkor mi magunk fogunk odamenni hozzád, hogy megtudjuk, hogy mi a titok.

Ha anélkül kezded hirdetni a nagy kinyilatkoztatást, hogy ez gyümölcsöt termelt volna az életedben, akkor arra kell gondoljak, hogy lehet, hogy nincs is arra szükségem, hogy ezt a dolgot egyáltalán meghalljam. Ez így becsületes. De sajnos sokan nem így gondolják, és mindenkit be akarnak hálózni.

Szerintem egyetlen új próféciára sincs szükség. Azt gondolom, hogy a régi próféciák újbóli megtapasztalására van szükségünk. Isten az Ő Igéjében mindent rendelkezésünkre bocsájtott, ami a szent élethez szükséges. Minden ott található a Bibliában. Amire szükségem van, az az, hogy megtapasztaljam mindazt, ami oda van írva, nem pedig arra, hogy a Biblián kívüli területre tévedjek valamilyen felelmes élmény vadászatára.

Megvallom nektek, hogy nagyon visszautasító vagyok minden Iráson kívüli megtapasztalással kapcsolatban, és nem is akarok semmi ilyet megtapasztalni.

Lehet, hogy odajössz hozzám és azt mondod, 'Tegnap éjjel háromkor egy fényes élőlény jelent meg nekem, leült az ágyam szélére és az egész szobát beragyogta az ő fényessége. Nagyon megijedtem, megkérdeztem, hogy ki vagy, mire ő azt válaszolta, hogy Gábrriel'. És aztán elkezded mesélni a dicsőséges dolgokat, amiket ő mondott Istenről: Nem kell többé imádkozzunk, csak jelentsük ki, hogy mire van szükségünk és megkapjuk. Erre azt válaszolnám, hogy 'kösz, nem kérek belőle, barátom, nem érdekel, hogy Gábrriel ezt mondta neked, mert ez ellentétben áll Isten Igéjével'.

Mert az ilyenek nem a mi Urunknak, Krisztusnak szolgálnak, hanem a saját hasuknak, és szép szóval, ékesszólással megcsalják a jóhiszeműek szívét.

Az a véleményem, hogy Istennek az a szolgája, aki a szolgálatából él, igen egyszerű életet kell éljen. Ne hiszem, hogy költséges életmódot kellene folytasson, hogy luxus autókat, drága ruhákat kellene vásároljon. Ebben hiszek és így élek. Isten megáldott minket pénzügyileg, és köszönöm ezt Istennek, hogy mindenünk megvan amire vágyunk.

Ezért érzem úgy, hogy nagyon gazdag vagyok. De azt is hiszem, hogy Jézus Krisztus szolgáljaként, az Ige hirdetőjeként fontos, hogy egyszerűen éljek, ellenkező esetben jogosan vádolnának azzal, hogy a saját vágyaimat szolgálom, és nem az Urat.

Olyan nagy szívfájdalom számomra amikor a TV-ben látom ezeket az igehirdetőket, akik az egyszerű hívők szívét becsapják. Remekbe szabott beszédek, annyira szentek, okosak, humorosak, érdekesek, de a hangsúlyt rossz helyre teszik.

Hiszen a ti engedelmisségetek híre eljutott mindenkihez. Nektek tehát örülök. De szeretném, ha bölcsök lennétek a jóra, és képtelenek a rosszra.

A legjobb az, ha tudatlanok vagyunk a rossz dolgok tekintetében.

Amikor a teológiára jártam, egy csapat fiú el akart menni egy kabaréba, mert azt akarták tudni, hogy mi ellen kell prédikálnak. Azt mondtam nekik, hogy ez ostobaság.

Ez ostoba gondolkodás, hogy értsük meg az összes gonosztságot, és tapasztaljuk meg, hogy okosan tudjunk ellenük prédikálni. Nem! Legyetek egyszerű gondolkodásúak a rosszal kapcsolatban.

A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Pál igen nehezen tudja befejezni ezt a levelet. Itt ismét megpróbálja.

Terciusz, akinek Pál diktálta ezt a levelet, hozzáírja, hogy ő kiket üdvözöl

*Köszöntelek titeket az Úrban én, Terciusz, aki leírtam ezt a levelet.
Köszönt titeket Gájusz, aki vendéglátóm nekem és az egész gyülekezetnek.*

Gájusz volt azok egyike azoknak, akiket Pál Korintusban megkeresztelt.

*Köszönt titeket Erásztosz, a város számvevője, és Kvártusz testvérünk.
(A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal!)
Akinek van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket az én evangéliumom és a Jézus Krisztusról szóló üzenet szerint - ama titok kinyilatkoztatása folytán, amely örök időken át kimondatlan maradt,
de most nyilvánvalóvá lett, és az örök Isten rendelkezése szerint a próféták írásai által tudtul adatott minden népnek, hogy eljussanak a hit engedelmisségére.*

A hit engedelmissége által Isten kegyelmét ajándékozza minden nép számára, a megváltás már nemcsak egy kizárólagosan zsidó kiváltság, de az ajtó nyitva áll minden ember számára.

Az egyedül bölcs Istené a dicsőség, a Jézus Krisztus által örökkön-örökké.
Ámen.

Itt a vége Pál rómaiakhoz írt levelének. Egy csodálatos levél, amely után egy érdekes és izgalmas levél, a korinthusiakhoz írott következik.

A korinthusiak igen nagy össze-visszaságban éltek, ezért írja Pál a nekik a következő, javító szándékú levelet.